

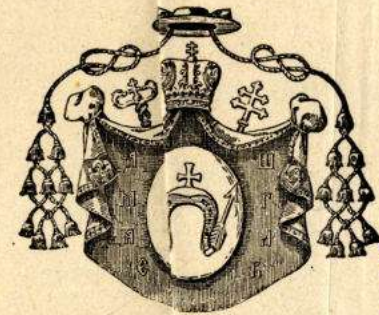
~~1903~~ / 1904.

~~1904~~

08

Львівско-Архієпархіальний

ВѢДОМОСТИ

~~1873~~

РѢКЪ 1904.

Л Ъ В Ъ

Въ печатні Ставропігійского Вѣдуга подъ управ. М. Рефца.

19.

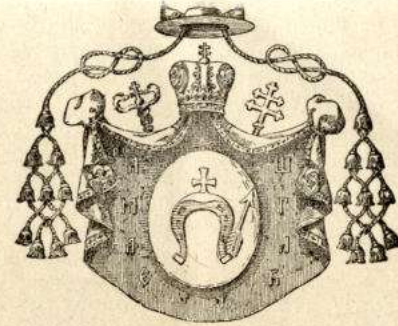
З М Ъ С Т Ъ:

		Стор.
Ч. нор.	1. Ч. 9695 03	Перша Енциклика Папи Пія Х. 1
Ч. "	2. — Ч. 416.	— Побільшене відпустовъ зъ 40 на 100 днівъ 20
Ч. "	3. Ч. 218.	— Въ справѣ ювілея догмату о Непорочномъ Зачатию пресв. Богородацѣ 20
Ч. "	4. — Ч. 9397 03.	— Въ справѣ будови церкви на Засяню въ Перемышли 21
Ч. "	5. — Ч. 9866 03.	— Въ справѣ будови церкви въ Кропивній 21
Ч. "	6. — Ч. 446.	— Въ справѣ залежностей за шематизми 22
Ч. "	7. — Ч. 431.	— Въ справѣ шематизму на р. 1904 22
Ч. "	8. — Ч. 526	— Взглядомъ предлать на АЕпарх. Вѣдомости на 1904 22
Ч. "	9. — ЧЧ 9966 03, 95.	— Обвѣщени конкурсів 22
Ч. "	10. — Ч. 417.	— О небезпечно хорыхъ и умираючихъ 25
Ч. "	11. — Ч. 444.	— Въ справѣ ингеренціи ц к. Прокуратуріи екарбу при реалізованю спадщинъ и записовъ на рѣчь церковей парохій и т. и. 28
Ч. "	12. — Ч. 896.	— Списъ відпустовъ зъ взглядомъ на нашъ обрядъ дозволеныхъ 32
Ч. "	13. — Ч. 922.	— Въ справѣ товариства св. Петра 34
Ч. "	14. — Ч. 1232.	— О загальныхъ Зборахъ Тов. св. Петра за р. 1903. 43
Ч. "	15. — Ч. 205/орд.	— Въ справѣ заробковои емиграціи 43
Ч. "	16. — Ч. 725.	— Завѣзване О. Льва Левицкого къ явленю ся въ Митр. Ординаріатѣ 45
Ч. "	17. — Ч. 7522 03.	— О акціи ратушковои Тов. „Кружковъ робничихъ“ въ користь навѣщенои елементарными нещастями людности селянскои 45
Ч. "	18. — ЧЧ 127, 578.	— Обвѣщени конкурсів 46
Ч. "	19. — Ч. 1088.	— Исправлене опечатокъ 46
Ч. "	20. — Ч. 1568.	— Въ справѣ Службъ В. фонда рел. 47
Ч. "	21. — Ч. 1572.	— Взглядомъ деклараціи ОО. Пароховъ при принятю богослужебныхъ фундацій 48
Ч. "	22. — Ч. 1664.	— Въ справѣ нового св. муря 49
Ч. "	23. — Ч. 1517/1	— Оголошене реченця испитовъ квалификаційныхъ для катехитовъ до школъ видѣловыхъ 49
Ч. "	24. — Ч. 1517/2.	— Оголошене реченця испитовъ квалификаційныхъ на катехитовъ до школъ середныхъ и учит. семинарій 49
Ч. "	25. — ЧЧ 1463, 1518.	— Обвѣщени конкурсів 50

	Стор.
Ч. пор. 26. — Ч. 1965. — Взглядомъ благословенія Апостольскаго зъ повнымъ відпустомъ въ часъ смерти	53
Ч. " 27. — Ч. 1049. — О выплатахъ зъ горы парохіальному Духовенству поборбвъ зъ фонда рел.	54
Ч. " 28. — Ч. 1747. — Въ справѣ належитости за книжку „Служба Непор. Зачатію Пр. Дѣвы.“	57
Ч. " 29. — ЧЧ. 2207, 2208, 2209. — Обвѣщена конкурсoвъ	57
Ч. " 30. — Ч. 217/орд. — Еще въ справѣ заробковой эмиграціи	60
Ч. " 31. — Ч. 2682 — Сголошене речення испиту конкурсового парох.	61
Ч. " 32. — ЧЧ. 2428, 2154, 2155, 2156, 2579, 2580 — Обвѣщанія конкурсoвъ	61
Ч. " 33. — Ч. 479. — О новѣмъ роздѣлѣ Литургій фонда религ.	65
Ч. " 34. — Ч. 1133. — Въ справѣ уживанія титулу руско-католицкій урядъ парохіальный	67
Ч. " 35. — Ч. 2235. — Поручаея Товариство вламныхъ обезпеченъ и взаимного кредиту „Дивстеръ“	67
Ч. " 36. — Ч. 2366. — Поручаея асекурац. Товариство „Любовь“	68
Ч. " 37. — Ч. 2185. — Поручаея ся Korespondez-Blatt и тогожь богословску библиотеку	69
Ч. " 38. — Ч. 2497. — О поправкахъ въ статутѣ брацтва Найсв. Тайнъ	70
Ч. " 39. — Ч. 1301. — Въ справѣ высылки АЕпарх. Відомостий всѣмъ ОО. Катехитамъ	70
Ч. " 40. — Ч. 2468. — Кожда церковь, що обходить хоть оденъ день въ роцѣ торжественно, може просити о відпустъ, якъ и кожда парохіальна, чи филиальна церковь може просити о престѣлѣ упривилеованый	71
Ч. " 41. — Ч. 2742. — Въ справѣ Товариства св. Петра	72
Ч. " 42. — Ч. 2469. — О потребѣ и важности брацтва найсв. Тайнъ и о потребѣ канонно установлена истинующихъ вже брацтва Тверезости.	72
Ч. " 43. — Ч. 2793. — Въ справѣ Товариства св. Петра	75
Ч. " 44. — Ч. 2359. — О приписахъ при удѣлюваню Т. св. Елеонамазанія и Благословенія Апостольскаго	75
Ч. " 45. — Ч. 1787, 2914, 3023. 1, 2. — Обвѣщена конкурсoвъ	79
Ч. " 46. — Ч. 236/орд. — Поручене выповненія квестіонаря въ справѣ управы льну и кононель	83
Ч. " 47. — Ч. 3400. — Въ справѣ выдавництвѣ библиотеки богословской	84
Ч. " 48. — Ч. 208/ком. — Въ справѣ выказовъ належитостей до фонда вдов-спрот	85
Ч. " 49. — Ч. 3283. — Въ справѣ будовы церкви въ Новѣмъ Санчи	85
Ч. " 50. — Ч. 3563. — Въ справѣ Товариства св. Петра	88
Ч. " 51. — ЧЧ. 3053, 3054, 3055, 3056, 3057, 3310, 3535, 3662, 3663, 3409 — Обвѣщена конкурсoвъ	91
Ч. " 52. — Ч. 4002. — Взглядомъ прошенъ о престолы упривилеованый	93
Ч. " 53. — Ч. 3885. — Свята храмовы або відпустовы могутъ въ самъ свѣй день обходитися	94
Ч. " 54. — Ч. 4406. — Приказъ що до вкладокъ и жертвъ до Тов. св. Петра	94
Ч. " 55. — ЧЧ. 4311, 3788, 3962. — Обвѣщена конкурсoвъ	92
Ч. " 56. — Ч. 222/орд. — О заказѣ продаванія або даровуванія якихъ небудь предметовъ належачихъ до церкви	97
Ч. " 57. — Ч. 4999. — Книжка о покорѣ и св. Причастію	98
Ч. " 58. — ЧЧ. 4668, 4669, 4988. — Обвѣщена конкурсoвъ	98

	Стор.
Ч. " 59. — Ч. 387/ком. — Въ справѣ выказовъ належитостей до фонда вдов-спрот.	101
Ч. " 60. — Ч. 5489. — Въ справѣ обсаджена 5 мѣсьцъ зъ фундаціи б. п. Кардинала Сембратовича въ институтѣ СС. Василянкохъ	101
Ч. " 61. — Ч. 5438. — Поручають ся проповѣди похороннй д-ра Бартошевского.	102
Ч. " 62. — Ч. 5853. — Поручаея ся артиста малара п. Александра Царевича	102
Ч. " 63. — ЧЧ. 5269, 4496, 5460, 5461, 5462, 5463, 5464, 5465, 5466. — Обвѣщена конкурсoвъ	103
Ч. " 64. — Ч. 2604. — Відпустъ по формѣ ювилей водѣ Святого Отця Пія Папы X. въ часѣ 50-лѣтнего ювилей оголошенія догмату Непороч. Зачатія Пр. В. по причинѣ розпочатя Свого управленія Церквою оголошений	105
Ч. " 65. — Ч. 6130. — Оголошене речення къ рукополаганю	138
Ч. " 66. — Ч. 6334. — Обвѣщене конкурсoвъ о принятѣ до львовской духовной семинаріи кандидатѣвъ стану духовного	138
Ч. " 67. — Ч. 6378. — Обвѣщене конкурсoвъ	139
Ч. " 68. — Ч. 6240. — Про станѣ Товариства св. Петра зъ концемъ II. чверть року р. 1804.	140
Ч. " 69. — Ч. 7441. — О розсылцѣ 3 посланій Ихъ Высокопреосвященства	151
Ч. " 70. — Ч. 6805. — О роспорядженю В. ц. к. Намѣстнитва о нищеню канянки и шкѣдливыхъ для господарства хабазѣвъ	152
Ч. " 71. — Ч. 7423. — Въ справѣ обвѣщена конкурсoвъ о принятѣ до Львовской духовной семинаріи кандидатѣвъ стану духовного	152
Ч. " 72. — Ч. 7422. — Оголошене испиту конкурсoвого парохіального на д. 2. и 3. листопада 1904.	152
Ч. " 73. — Ч. 118/ком. — О загальныхъ Зборахъ водпоручникѣвъ до фонда вдов-спрот.	153
Ч. " 74. — Ч. 505/ком. — Въ справѣ выказовъ належитостей до фонда вдов-спрот.	153
Ч. " 75. — ЧЧ. 3473, 3474, 3475, 3476, 6133, 7376, 7390, 7618, 7619, 7625. — Обвѣщена конкурсoвъ	153
Ч. " 76. — Ч. 269/орд. — О водданю Заряду реформованого Чина Св. Василія В. Чинowi самому	159
Ч. " 77. — Ч. 7901. — О набоженствѣ жовтневѣмъ сего року	159
Ч. " 78. — Ч. 7976. — О новѣмъ відпустѣ въ часѣ смерти.	169
Ч. " 79. — Ч. 8019. — О скѣлькости капиталу, цѣбы для якохъ парохіи вѣчну водѣ часу до часу місію забезпечити	163
Ч. " 80. — Ч. 6091. — Поручене „Псалтири розширеной о. А. Слюсарчука“	165
Ч. " 81. — Ч. 7832. — О житєнсіи блаженного О. Климента Гофбавера	165
Ч. " 82. — Ч. 6388. — Поручене проповѣдей Ч. П. О. П. Вѣлинського	165
Ч. " 83. — Ч. 8221. — Въ справѣ водтинковѣ до Шематизму на р. 1905.	166
Ч. " 84. — Ч. 9174. — Въ справѣ вѣзды до Риму на торжество 50-лѣтнего ювилей обвѣщена догмату о непор. зачатію пресвятой Дѣвы Маріи	169
Ч. " 85. — Ч. 8633. — О відпустѣ при концѣ приватной св. Литургіи	170
Ч. " 86. — Ч. 8634. — Въ справѣ ювилейного відпусту	170
Ч. " 87. — Ч. 8120. — Въ справѣ побору опалу черезъ ОО. завѣдателѣвъ	171
Ч. " 88. — Ч. 8605. — О занесеню вынаты Сестеръ Служебницъ зъ подѣзвнкою власти Сповідникѣвъ	171

Ч. "	89. — Ч. 7292.	— Розписанє конкурсу на опороженє мѣсце въ Институтѣ СС. Василянѣвъ зъ фундаціи бл. п. кард. Левицкаго	171
Ч. "	90. — Ч. 4302.	— Дѣѣ важнѣй рѣчи въ справѣ брацтвѣ канонно установленныхъ	175
Ч. "	91. — Ч. 8232.	— О розпорядженяхъ що до правильного поступованя при увѣльненю и введеною въ душпастьрскѣ посады	175
Ч. "	92. — Ч. 4514.	— Въ справѣ Апостольства молитвы	176
Ч. "	93. — Ч. 8574.	— О инструкціи въ справахъ войсковыхъ для Веч. Духовенства	177
Ч. "	94. — Ч. 8606.	— Спись грѣхѣвъ въ Архіепархіи задержачныхъ	178
Ч. "	95. — Ч. 8871.	— Въ справѣ належитости за книгу: „Служба Непор. Зачатія	178
Ч. "	96. — Ч. 8609.	— Станъ Товариства Св. Петра въ III. кварталѣ 1904	179
Ч. "	97. — Ч. 9205.	— О трехъ молитовкахъ водѣустомъ за каждый разъ надѣленныхъ	180
Ч. "	98. — ЧЧ. 8399, 9138, 9139, 9141, 9142, 9143, 9144, 9145, 9146, 8968, 8969.	— Обвѣщена конкурсѣ	186
Ч. "	99. — Ч. 8609.	— Приписы для ОО. катихитѣвъ и тыхъ Душпастьрѣвъ що суть заразомъ учителями религіи	
Ч. "	100. — Ч. 8890.	— О переходѣ Апостоловъ и Евангелій зъ р. 1904 на 1905	197
Ч. "	101. — Ч. 9645.	— Въ справѣ Апостольства молитвы и брацтвѣ найс. Серця И. Христа	198
Ч. "	102. — Ч. 9616.	— О забобной молитвѣ	198
Ч. "	103. — Ч. 9816.	— Взглядомъ тверезости яко важной рѣчи для нашего народа	199
Ч. "	104. — Ч. 606/вом	— Въ справѣ даткѣвъ до фонда вдов-сирот.	199
Ч. "	105. — ЧЧ. 9500, 9501, 9867, 10069, 10070, 10088, 9996.	— Обвѣщена конкурсѣ	200
Ч. "	106. — Ч. 10206.	— Въ справѣ молитвы посвященя парохіи Покрову пренепор. Зачатія преч. Д. Маріи.	202
Ч. "	107. — Ч. 10725.	— Розписанє конкурсу на 5 стипендіи побдручній бл. п. Григорія Шашкевича	203
Ч. "	108. — Ч. 10601.	— Оголошенє конкурсу на посады катихитѣвъ въ Болеховѣ и Рожнѣтовѣ	204
Ч. "	109. — Ч. 10949.	— Оголошенє конкурсу на посады катихита въ Буску и Радеховѣ	205
Ч. "	110. — Ч. 10948.	— Оголошенє конкурсу на посаду катихита въ Рогатинѣ	205
Ч. "	— Ч. 282/орд.	— Вѣдначенє п. Іоана Левицкаго п. к. инспектора, крестомъ заслуги: „pro Ecclesia et Pontifice“	206

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1904.

Выдано дня 23. сѣчня.

Ч. I.

Ч. 1.

Ч. 9695⁰⁰. — Перша Енциклаіка Папы Пія X.

СВЯТѢЙШОГО ОТЦА НАШОГО

БОЖОЮ МИЛОСТЕЮ

ПІЯ ПАПЫ X.

ЕНЦИКЛІКА

До Патріярхѡвъ, АЕпископѡвъ, Епископѡвъ и иншихъ
Ординаріѡвъ въ мирѣ и єдинствѣ зъ Ап. Престоломъ по-
зѡстающихъ.

Всечестий Братя мирѡ Вамѡ и Апостольске благословенство!

E supremi apostolatus cathedra,
ad quam, consilio Dei inscrutabili,
eveci fuimus, vobis primum eloqui-
turos, nihil attinet commemorare

Зъ найвышого Апостольского
Престола, на котрый Насъ вы-
несла недослѣдима воля Божя,
намѣряючи по разъ першій до

quibus Nos lacrymis magnisque precibus formidolosum hoc Pontificatus onus depellere a Nobis conati simus. Videmur equidem Nobis, etsi omnino meritis impares, convertere in rem Nostram posse quae Anselmus, vir sanctissimus, querebatur quum, adversans et repugnans, coactus est honorem episcopatus suscipere. Etenim quae ille moeroris indicia pro se afferebat, eadem et Nobis proferre licet, ut ostendamus quo animo, qua voluntate Christi gregis pascendi gravissimum officii munus exceperimus. *Testantur, sic ille¹⁾, lacrymae meae et voces et rugitus a gemitu cordis mei, quales nunquam de me, ullo dolore, memini exiisse ante diem illum, in qua sors illa gravis archiepiscopatus Cantuariæ visa et super me cecidisse. Quod ignorare nequiverunt illi qui, ea die, vultum meum inspexerunt... Ego magis mortuo quam viventi colore similis, stupore et dolore pallebam. Huic autem de me electioni, imo violentiae, hactenus, quantum potui, servata veritate, reluctatus sum. Sed iam, velim nolim, cogor fateri quia quotidie iudicia Dei magis ac magis conatui meo resistunt, ut nullo modo videam me ea posse fugere. Unde iam, non tam hominum quam Dei, contra quam non est prudentia, victus violentia, hoc solo intelligo me uti debere consilio, ut, postquam oravi quantum potui, et conatus sum ut, si possibile esset, calix iste*

¹⁾ Ерр. I. III. ер. 1.

Васъ промовити, не вѣдъ рѣчи буде вспѣмнути, якъ ревными слезами и великими просьбами Мы старали ся вѣддалити вѣдъ себе сей страхомъ переймающій тягаръ Понтификату. Такожъ здае ся Намъ, що можемъ, хотяи нерѣвнй заслугами, ужити на Нашу оборону тыхъ словъ, котрыми выражавъ свѣй жаль Ансельмъ, музь найсвятѣйшій, коли его присилувано противъ волъ и мимо опоры до принятя достоинства епископа. Бо тѣ самы ознаки, якими вѣнъ высказавъ свѣй жаль, и Намъ свободно объявити, а то въ тѣй цѣли, чтобы показати, въ якѣмъ настрою духа и зъ якимъ усопособленемъ поднялисьмо ся найтяжшого обовязку, пасти стадо Христа: „Свѣдчать“ — се Бго слова — „слезы мои, вопли и риданія вѣдъ въздыханія сердца моего, якихъ не тямлю, чтобымъ коля выдавъ, мимо найтяжшого болу, передъ днемъ, въ котрѣмъ упала на мене тяжка судьба архіепископства въ Кантербуръ. Не могли того не видѣти все тѣ, що въ сей день дисили ся на мое лице. Зблѣдильсьемъ вѣдъ страху и болу, подобаючи зъ лица болше до небѣщика якъ до живого. Правду кажучи опираемъ ся тому виборови моеи особы а радише присилуваню, о скѣлько могъ. Но являчи хочи чи не хочи, зисволенный я вѣзнати, що судомъ Божѣмъ зъ кождымъ днемъ щоразъ болше опирають ся моимъ старанямъ такъ, що бачу, що стѣчи и уникнути ихъ не могу. Для того поклонный не такъ силою людей, якъ Бога, котрому опирати ся було бы иррозумно, уже розумлю, що лишше

transiret a me ne biberem illum... meum sensum et voluntatem postponens, me sensui et voluntati Dei penitus committam.

Nec plane repugnandi causae, multae et maximae, defuerunt Nobis. Praeterquam enim quod honore pontificatus, ob tenuitatem Nostram, nullo pacto Nos dignemur; quem non moveret ei se successorem designari, qui, cum ecclesiam sex fere ac viginti annos sapientissime rexisset, tanta valuit alacritate ingenii, tanto virtutum omnium splendore, ut vel adversarios in sui admirationem traduxerit et memoriam sui nominis factis praeclarissimis consecravit? — Dein, ut praeteramus cetera, terrebat Nos, quam quod maxime, ea quae modo est humani generis conditio afflictissima. Quem enim lateat, praesociationem hominum gravissimo nunc, supra praeteritas aetates, atque intimo urgeri morbo; qui in dies ingravescens eamque penitus exedens ad exitium rapit? Morbus qui sit, intelligitis, Venerabiles Fratres; defectio abscessioque a Deo: quo nihil profecto cum pernicie coniunctius, secundum Prophetam dictum¹⁾: *Quia ecce, qui elongant se a te, peribunt.* Tanto igitur malo, pro pontificali munere quod demandabatur,

¹⁾ Ps. LXXII. 27.

ся менѣ одна только рада, котрой тримати ся мушу, а именно: колимо ся моливъ якъ только мѣгнемъ и старавъ ся, чтобы тая чаша, если се було бы возможно, оминула мене, чтобымо еи пити не потребувавъ, то теперь, вѣдкладючи на бокъ мой власный розумъ и волю, мушу цѣлкомо здати ся на судьбу и волю Божу.“

Не збувало и Намъ на многыхъ и дуже важныхъ поводахъ до опирания ся. Поминувши бо се, що пѣдъ нѣякимъ взглядомъ не чули ся достойными чести Понтификату задля Нашої слабосильности, то когось бы не порушило се, що назначено его наслѣдникомъ того, котрый, майже двайцять шѣсть лѣтъ наймудрѣйше управляючи Церквою, такую вѣдзначавъ ся быстротою ума и такими яснѣвъ чеснотами, що допровадивъ до того, що и противники Бго подивляли, а память имени свѣого усвятить найкраспшими дѣлами. Дальше, чтобы иншій уже поводи поминути, найболше тревожить Нашъ дуже нещасливе положене теперьшне рода людского. Комужь бо се тайно, що товариство людске травить нынѣ безъ порѣвнания болше хораба, якъ давнѣйше, и то внутренна хораба, котра, зъ кождымъ днемъ возрастаючи, вдирае ся до глубины и сильно тягне до упадку. Що се за хораба, добре знаете, Всечестий Братя! Вѣдорване и вѣдступлене вѣдъ Бога, вѣдъ чого истинно ничего нема згубнѣйшого, пѣсля словъ Пророка: „Нѣко се оудалюци свѣи стѣт тѣи,

occurrendum esse Nobis videbamus; arbitrabamur enim Dei iussum ad Nos pertinere: *Ecce constitui te hodie super gentes et super regna, ut evellas et destruas, et aedifices et plantes*¹⁾; verum consciū Nobis infirmitatis Nostrae, negotium, quod nihil simul haberet morae et difficultatis plurimum, suscipere verebatur.

Attamen, quoniam numini divini placuit humilitatem Nostram ad hanc amplitudinem potestatis provehere; erigimus animum *in eo qui Nos confortat*, Deique virtute freti manum operi admoventes, in gerendo pontificatu hoc unum declaramus propositum esse Nobis *instaurare omnia in Christo*²⁾, ut videlicet sit *omnia et in omnibus Christus*³⁾. — Erunt profecto qui, divina humanis metientes, quae Nostra sit animi mens rimari nitantur atque ad terrenos usus partiumque studia detorque. His ut inanem spem praecidamus, omni asseveratione affirmamus nihil velle Nos esse, nihil, opitulante Deo, apud consociationem hominum futuros, nisi Dei, cuius utimur auctoritate, ministros. Rationes Dei rationes Nostrae sunt; pro quibus vires omnes vitamque ipsam

погибѣтъ“ (Пс. 72, 17). Мы бачили отже, що противъ такъ великому злу треба Намъ буде выступити зъ уряду понтификального, который Намъ повѣрено, въ пересвѣдченю, що до насъ вѣднositъ ся приказъ Божій: „Се поставиша Те днѣи надъ ѡзѣмкѣи ѡ царѣткѣи, да искорениши ѡ разсѣиши ѡ пакѣи создаши ѡ насадиши. (Ер. I. 10)“, но свѣдомѣи немочи Нашои, бояли ся пѣдняти трудъ, котрый не терпѣть проволоки, а полученый есть зъ наибѣльшими трудностями.

Но що Божому Провидѣнью подобало ся вынести Нашу смиренность до такой повноты власти, тожъ пѣдносито духа до Того, котрый насъ крѣпѣтъ, а прикладаючи руки до дѣла въ надѣи на помѣчь Божу, освѣдчаемъ, що въ справованю понтификальной власти намѣряемъ лишь одно, а то „возмакѣти крѣчкаѣѡ ѡ Хрѣтѣ“, (Ефес. I. 10.), такъ щобы бувъ, „крѣчкаѣѡ и въ всѣхъ Хрѣтѣхъ. (Колос. 3. 11.). Будуть певно такѣи, котры, Божѣи справы мѣроу людскою мѣрячи, старають ся дослѣдити, якѣи суть Нашѣи замислы и накрутити тѣже къ земскимъ партійнымъ дѣлямъ. Щобы такимъ вѣднати всяку пусу надѣю, запевняемъ зъ цѣлоу рѣшительностью, що ничимъ иншимъ не хочемъ бути, ничимъ иншимъ при помѣчи Божѣи въ людскѣмъ обществѣ не будемъ, якъ тѣлько слугоу Бога, на котрого повазѣ опираемъ ся. Начала Божѣи суть нашими началами; за тѣже готовѣ Мы всѣ Нашѣи силы, а и житѣ наше по-

¹⁾ Jerem. I, 10. ²⁾ Ephes. I, 10. ³⁾ Coloss. III, 11.

devovere decretum est. Unde si qui symbolum a Nobis expectant, quod voluntatem animi patefaciat; hoc unum dabimus semper: *Instaurare omnia in Christo!*

Quo quidem in praeclaro opere suscipiendo urgendoque illud Nobis, Venerabiles Fratres, alacritatem affert summam, quod certum habemus fore vos omnes strenuos ad perficiendam rem adiutores. Id enim si dubitemus, ignaros vos, non sane iure, aut negligentes putaverimus nefarii illius belli, quod nunc, ferme ubique, commotum est atque aliter adversus Deum. Vere namque in Auctorem suum *fremuerunt gentes et populi meditati sunt inania*¹⁾; ut communis fere ea vox sit adversantium Deo: *Recede a nobis*²⁾. Hinc extincta omnino in plerisque aeterni Dei reverentia, nullaque habita in consuetudine vitae, publice ac privatim, supremi eius numinis ratio: quin totis nervis contenditur omnique artificio, ut vel ipsa recordatio Dei atque notio intereat penitus.

Haec profecto qui reputet, is plane metuat necesse est ne malorum, quae supremo tempore sunt expectanda, sit perversitas haec animorum libamentum quoddam ac veluti exordium; neve *filius perditionis*, de quo Apostolus loquitur³⁾,

жертвувати. Прото, коли бы кто жадавъ вѣдъ Насъ вызнаня такоу, котре бы вѣдкрыло волю Нашои душѣ, то лишь се одно завсѣгды вызнавати будемъ: „возмакѣти крѣчкаѣѡ ѡ Хрѣтѣ.“

А до пѣдняти и выконаня сего такъ взнеслого дѣла додае Намъ, Всечестнѣи Братѣи, наибѣльшой охоты то пересвѣдчене, що Вы всѣ будете ревными помѣчниками при переведеню сего дѣла. Если бы Мы мали о тѣмъ сумнѣвати ся, то хѣба треба-бы допустити, що Вы несвѣдомѣи справы, якъ на правду не есть, або рѣвнодушно дивите ся на сю нечестиву борбу, котру нынѣ, майже всюды, противъ Бога пѣдносятъ и попирають. Дѣйсно бо противъ Сотворителя своего: „шаталасѣ ѡзѣмкѣи ѡ людѣи побѣдѣишасѣ тѣрѣтѣиныхъ.“ (Пс. 2, 1.) такъ, що сей голосъ противникоу Бога есть майже загальный: „ѡтѣрѣиши ѡ насъ“ (Иов. 21, 14). Зъ тои то причины въ дуже многихъ затерла ся почестъ къ вѣчному Богу, а въ звычайяхъ такъ приватного якъ державного жита не мае ся на увазѣ найвысшой Бѣго волю, бо зъ цѣлон силы и всѣлякими способами стремить ся до того, щобы и память на Бога загибла, та щобы Бѣго никто не знавъ.

Истинно, кто се розважить, той мусить обавляти ся, чи та переворотность умѣвъ не есть якоушь пробоу и мовѣбы початкомъ тыхъ бѣдъ, якихъ пѣдъ конецъ свѣта треба спѣдѣвати ся и чи „сѣмѣи погѣбѣи“, о котромъ го-

¹⁾ Ps. II, 1. ²⁾ Iob. XXI, 14. ³⁾ II Thess. II, 3.

iam in hisce terris versetur. Tanta scilicet audacia, eo furore religionis pietas ubique impetitur, revelatae fidei do umenta oppugnantur, quaeque homini cum Deo officia intercedunt tollere delere prorsus praefracte contenditur! E contra, quae, secundum Apostolum eundem, propria est *Antichristi* nota, homo ipse, temeritate summa, in Dei locum invasit, extollens se *supra omne quod dicitur Deus*; usque adeo ut, quamvis Dei notitiam extinguere penitus in se nequeat, Eius tamen maiestate reiecta, aspectabilem hunc mundum sibi ipse veluti templum dedicaverit a ceteris adorandus. *In templo Dei sedeat, ostendens se tamquam sit Deus*¹⁾.

Enimvero hoc adversus Deum mortalium certamen qua sorte pugnaret nullus est sanae mentis qui ambigat. Datur quidem homini, libertate sua abutenti, rerum omnium Conditoris ius atque numen violare; veruntamen victoria a Deo semper stat: quin etiam tum propior clades imminet, quum homo, in spe triumphi, insurgit audentior. Haec ipse Deus nos admonet in Scripturis sanctis. *Dissimulat scilicet peccata hominum*²⁾, suae veluti potentiae ac maiestatis immemor: mox vero, post adumbratos recessus, *excitatus tam-*

¹⁾ II Thess. II, 2. ²⁾ Sap. XI, 24.

ворить Апостоль (II. Сол. 2. 3), уже не живе на нашей земли. Съ такимъ именно зухвальствомъ, зъ такимъ завзятъемъ нападаютъ всюду на религію; збиваютъ объявленій свѣдоцтва вѣры, а всѣ обязанности, якій чловѣкъ має взглядомъ Бога, стараютъ ся знести и цѣлкомъ зничити! Зъ другой стороны чловѣкъ самъ, що власне пѣсля того самого Апостола есть властивою ознакою Анти-Христа, заслѣпленный крайнюю глупотою своею, поставивъ себе въ мѣсце Бога, „превозносѣйся паче какаго глаголемога Бга“ до того степени, що хотий понятія Бога цѣлкомъ въ собѣ затерти не въ силѣ, то однакъ вѣдкннувши повагу Его величества, назначивъ собѣ весь сей видимый свѣтъ якъбы на святыню, въ котрой мають прочіи ему поклоняти ся; „Нѣкоже емѣ свети въ цркви Божіей ѡни вѣрѣ, показующѣ себѣ ѡни вѣрѣ есть“ (II. Сол. 2. 4.)

Однакъ никто о здоровыхъ змыслахъ не може сумнѣвати ся, якій конецъ возьме тая борьба, смертныхъ людій противъ Бога. Може вправдѣ чловѣкъ, надъживъ ючи свободы, нарушати право и волю Сотворителя вселенной; но побѣда завсѣгда есть по сторонѣ Бога; ба тымъ ближе грозить ему поражение, чимъ смѣлѣйше чловѣкъ, певный побѣды, голову пѣдноситъ. Самъ Богъ нагадуе намъ се въ св. Письмѣ: „Презираши горѣхъ чловѣчкихъ—каже мудрецъ Божій (11, 24)—якѣ вѣра цадѣши“ якъ бы забуваючи на свою всемогучость и величество, но заразъ по той

quam potens crapulatus a vino¹⁾, *confringet capita inimicorum suorum*²⁾; ut norint omnes quoniam rex omnis terrae Deus³⁾, *et sciunt gentes quoniam homines sunt*⁴⁾.

Haec quidem, Venerabiles Fratres, fide certa tenemus et expectamus. Attamen non ea impediunt quominus, pro nostra quisque parte, Dei opus maturandum nos etiam curemus: idque, non solum efflagitando assidue: *Excurge, Domine, non confortetur homo*⁵⁾; verum, quod plus interest, re et verbo, luce palam, supremum in homines ac naturas ceteras Dei dominatum adserendo vindicandoque, ut Eius imperandi ius ac potestas sancte colatur ab omnibus et observetur. — Quod plane non modo officium postulat a natura profectum, verum etiam communis utilitas nostri generis. Quorumnam etenim, Venerabiles Fratres, animos non conficiat trepidatio ac moeror, quum homines videant, partem maximam, dum quidem humanitatis progressus haud immerito extolluntur, ita digladiari atrociter inter se, ut fere sit omnium in omnes pugna? Cupiditas pacis omnium profecto pectora attingit, eamque nemo est qui non invocet vehementer. Pax tamen, reiecto Numine, absurde quaeritur: unde namque abest Deus, iustitia exsulat; sublataque iustitia, frustra in spem pacis venit. *Opus iustitiae pax*⁶⁾. —

нѣбы уступчивости читаемъ: „воста ѡни спѣ Гдѣ, ѡни силени ѡ шдѣнихъ ѡ кѣна. ѡ подази краги свѣдѣ кепѣтъ (Пс. 77, 65), сокрѣшитѣ галамъ краговѣхъ своихъ (Пс. 67, 22), щобы всѣ пѣзнали: „Нѣко цѣрѣ кѣа земли Бгѣ (Пс. 46, 8), да раздѣлютъ ѡзѣрѣцы, ѡко чловѣчцы естѣ“ (Пс. 9, 21). Въ се Мы, Всечестный Братя, крѣпко вѣруемъ и напечно сего надѣемъ ся. Помимо того повиненъ кождый зъ насъ зъ своей стороны старати ся о томъ, щобы приспѣшити дѣло Боже, и то не только черезъ усилене благане „Воскресни Гдѣ, да не крѣпитѣся чловѣчцы (Пс. 9, 20), но що есть большой еще ваги, дѣломъ и словомъ, явно и отверто, боронячи и выборюючи Богу найвыше царство надъ людями и прочими сотворѣнями, такъ щобы всѣ свято почитали и узнавали право и власть Его царства. Тогоже домагае ся не только обовязокъ выпливающей зъ природы рѣчи, но и загальне добро нашего роду. Чегожь духа, Всечестный Братя, не перейме дрощѣ и смутокъ, коли бачитъ, що люде, пѣдчасъ коли поступъ людскій не безъ слушности превозносятся, ведутъ по большой части такъ завзятый бѣи межи собою, що майже межи всѣми есть взаимна вѣйна? Желане мира переповняе безперечно кожду грудь и нема никого, кто бы его горячо не бажавъ. Однакъ желане мира по вѣдкнненю Бога есть безрозумне, де бо Бога нема, тамъ счезае справедливѣсть, а безъ справедливѣсти даремна есть на-

¹⁾ Ps. LXXVII, 65. ²⁾ Ps. LXVII, 22. ³⁾ Ib. XLVI, 8. ⁴⁾ Ib. IX, 20. ⁵⁾ Ps. IX, 19. ⁶⁾ Is. XXXII, 17.

Novimus equidem non paucos esse, qui studio pacis ducti, tranquillitatis nempe ordinis, in coetus factionesque coalescunt, quae ab ordine nominant. Proh tamen spes curasque inanes! Partes ordinis, quae pacem afferre turbatis rebus reapse queant, unae sunt: partes faventium Deo. Has igitur promovere necesse est, ad easque quo licebit plures adducere, si securitatis amore incitatur.

Verum haec ipsa, Venerabiles Fratres, humanarum gentium ad maiestatem Dei imperiumque revocatio, quantumvis licet conemur, numquam nisi per Iesum Christum eveniet. Monet enim Apostolus: *Fundamentum aliud nemo potest ponere praeter id quod positum est, quod est Christus Iesus*¹⁾. Scilicet unus ipse est, quem *Pater sanctificavit et misit in mundum*²⁾; *splendor Patris et figura substantiae eius*³⁾, Deus verus verusque homo: sine quo, Deum, ut oportet, agnoscere nemo possit; nam *neque Patrem quis novit nisi Filius, et cui voluerit Filius revelare*⁴⁾. — Ex quo consequitur, ut idem omnino sit *instaurare omnia in Christo* atque homines ad Dei obtemperationem reducere. Huc igitur curas intendamus oportet, ut genus hominum in Christi ditionem redigamus: eo praestito, iam ad ipsum Deum remigraverit. Ad Deum inquam, non socordem illum atque humana negligentem,

¹⁾ I. Cor. III, 11. ²⁾ Io. X, 36. ³⁾ Hebr. I, 3. ⁴⁾ Matth. XI, 27.

дѣя на спокойїи. „Дѣла правды (справедливости) — миръ“. (Ис. 32, 17). Знаемъ выправдѣ, що многїи веденїи желанемъ мира, спокойю именно и ладу, вяжутъ ся въ товариства и кружки, котрымъ надають назву порядку. На жалъ, даремнїи се надѣи и старанїа! Стронництва порядку, котрїи на правду були бы въ силѣ принести спокойїи середъ замѣшанїа, — однїи лише суть, именно стронництва послушнїи Богу. Тїи то поширати, до нихъ якъ наибольше людей приводити потреба, если хотимъ безпеченьства.

Однакъ саме то навернене людского рода до величества и царства Божого не удасть ся Намъ, Всечестнїи Братя, хотяи бы мы не знати якъ старали ся, хїба ино черезъ Исуа Христа. Бо упоминае Апостоль: „*Основанїа ко йнаго никтоже можетъ положить, паче лежащаго, еже есть Іисъ Христосъ*“ (I. Кор. 3, 11). Вонъ самъ одинъ есть: „*Богъ же Сїихъ сватїи послалъ къ миру*“ (I. 10, 36) *сїане славы и свѣдѣнїа вѣчнаго*“, правдивый Богъ и правдивый чоловікъ, безъ которого познати належаито Бога, никто не може, бо: „*ни Сїи кто знаеть, токмо Сїихъ и емже лице коантхъ Сїихъ свѣдѣнїи*“ (Мт. 11, 27.) Зъ того слѣдуе, що „*возглавити вселенская въ Христѣ*“ — значить толькы, що привести людей до послушеньства къ Богу! Тутъ отже доложѣмъ нашего старанїа, щобы людскїи рѣдъ подчинити подъ власть Христа; коли того докажемъ, то верне вонъ уже и до самого Бога. До Бога, кажемъ, не

quem *materialistarum* deliramenta effinxerunt; sed Deum vivum ac verum, unum natura personis trinum, auctorem mundi, omnia sapientissime providentem, iustissimum denique legis latorem, qui sontes plecat, proemia proposita virtutibus habeat.

Porro qua iter nobis ad Christum pateat, ante oculos est: per Ecclesiam videlicet. Quamobrem iure Chrysostomus: *Spes tua Ecclesia, salus tua Ecclesia, refugium tuum Ecclesia*¹⁾. In id namque illam condidit Christus, quaesitam sui sanguinis pretio; eique doctrinam suam ac suarum praecepta legum commendavit, amplissima simul impertiens divinae gratiae munera ad sanctitatem ac salutem hominum.

Videtur igitur, Venerabiles Fratres, quale demum Nobis vobisque pariter officium sit demandatum: ut consociationem hominum, a Christi sapientia aberrantem, ad Ecclesiae disciplinam revocemus; Ecclesia vero Christo subdet, Christus autem Deo. Quod si, Deo ipso favente, perficemus, iniquitatem cessisse aequitati gratulabimur, audiemusque feliciter *vocem magnam de coelo dicentem: Nunc facta est salus et virtus et regnum Dei nostri et potestas Christi eius*²⁾. — Nec tamen ut optatis respondeat exitus, omni ope et opera eniti opus est ut scelus illud immane ac detestabile, aetatis huius proprium, penitus

до того безчинного и недбаючого о справы людскїи, якого выдумали мозки матерїялиствѣ, лишь до Бога живого и правдивого, одного въ трехъ особахъ, сотворителя мира, о всѣмъ премудро промышляючого, а въ концїи найсправедлившого законодателя, котрый виноватыхъ карае, а для чеснотъ має назначенїи надгороды.

Дальше, куда провадитъ дорога Христа, самїи добре бачимо, именно черезъ Церковь. Для того слышно каже Золотоустъ: „*надѣя твоя Церковь, спасенїе твое Церковь, приближище твое Церковь*“. На се бо основавъ Си Христосъ, цѣною крови своеи водкуивъ, науку свою и приписы заповѣдей своихъ повѣривъ, удѣляючи рѣвночасно наибольшихъ скарбѣвъ благодати Божои для освященїа и спасенїа людей, котрыхъ цѣлюе есть спасти ся.

Видите проты, Всечестнїи Братя, якїи обовязокъ переказано зарѣвно Намъ якъ и Вамъ, именно, щобысьмо товариство людске, воддаливше ся водъ премудрости Христовои, наворачнули до науки Церкви: Церковь же подчинити ихъ Христови, а Христосъ Богу. Коли того при помочи Божїи докажемъ, постигне насъ слава, що за нашою причиною беззаконїи уступило мѣсця справедливости и доступимъ щастїа почутїи „*гласъ велиїи на небу возглавоющїи: нинѣ высть спасенїе и сила и цѣтко Пїа нашего и свѣдѣнїа Христѣ вѣчно*“. (Откр. 12, 10). Щобы же наступивъ такїи успѣхъ, треба

¹⁾ Hom. de capto Eutropio, n. 6. ²⁾ Апок. XII, 10.

eradamus, quo se nempe homo pro Deo substituit: tum vero leges Evangelii sanctissimae ac consilia in veterem dignitatem vindicanda; adscendendae altius veritates ab Ecclesia traditae, quaeque eiusdem sunt documenta de sanctitate coniugii, de educatione doctrinaeque puerili, de bonorum possessione atque usu, de officiis in eos qui publicam rem administrant; aequilibratas demum inter varios civitatis ordines christiano instituto ac more restituenda.

Nos profecto haec Nobis, Dei nutui obsequentes, in pontificatu prosequenda proponimus, ac pro virili parte prosequemur. Vestrum autem erit, Venerabiles Fratres, sanctitate, scientia, agendorum usu, studio cum primis divinae gloriae, industriis Nostris obsecundare; nihil aliud spectantes praeterquam ut in omnibus *formetur Christus*¹⁾.

Iam quibus ad rem tantam utamur adiumentis, vix dicere oportet; sunt enim de medio sumpta. — Curarum haec prima sunt, ut Christum formemus in iis, qui formando in ceteris Christo officio muneris destinantur. Ad sacerdotes mens spectat, Venerabiles Fratres. Sacris namque quotquot initiati sunt, eam in populis, quibuscum versantur, provinciam sibi datam norint, quam

¹⁾ Gal. IV, 19.

докладати всѣхъ силъ, чтобы зъ корѣнемъ вырвати то дуже велике и мерзке беззаконіе, где то чоловікъ ставитъ себе въ мѣсце Бога; дальше треба привернути до давного значеня найсвятѣйши законы и совѣты Евангелія; треба високо ставити подаваній Церквію правды и всѣ еи доказы о святости супружества, о выхованю и науцѣ дѣтей, о посѣданю и уживаню добръ дочасныхъ, о обовязкахъ взглядомъ тыхъ, котрї рядять державами а въ концї треба привернути рѣвновагу межи рѣзными верствами державы на пѣдставѣ засадъ и обычаѣвъ христїаньскихъ.

Мы зъ нашої стороны постановляемъ, послушній воли Божїей, въ часѣ Понтификату Нашого до того стремѣти, и тое пѣсля силъ сповнїати будемъ. Вашою же рѣчию буде, Всечестнїй Братя, всpirати Нашїй труды — святостїю, мудростїю, спрытомъ въ поступованю, горячимъ старанемъ передовѣмъ о славу Богу; о ничо иншого не дбаючи, „дѣндаже кообразїтєа къ кѣахъ Христѣосъ“. (Гал. 4, 19).

Якихъ же средствъ треба уживати до такъ великого дѣла, не треба и говорити; суть бо знанїя. — Зъ старань нашихъ най буде першимъ се, чтобысьмо вообразили Христа въ тыхъ, котрї зъ уряду обовязанїи суть вообразати Христа въ иншихъ. Священникѣвъ маемъ тутъ на гадцѣ, Всечестнїй Братя; тѣ бо, що приоблеченїи суть достоинствомъ

Paulus suscepisse testatus est amantissimis iis verbis: *Filioli mei, quos iterum parturio, donec formetur Christus in vobis*¹⁾. Qui tamen explore munus queant, nisi priores ipsi Christum induerint? atque ita induerint, ut illud Apostoli eiusdem usurpare possint: *Vivo ego, iam non ego, vivit vero in me Christus*²⁾. *Mihi vivere Christus est*³⁾. Quamobrem, etsi ad fideles omnes pertinet hortatio *ut occurramus in virum perfectum, in mensuram aetatis plenitudinis Christi*⁴⁾; praecipue tamen ad illum spectat qui sacerdotio fungitur; qui idcirco dicitur *alter Christus*, non una sane potestatis communicatione sed etiam imitatione factorum, qua expressam in se Christi imaginem praeferat.

Quae cum ita sint, quae vobis quantaque, Venerabiles Fratres, ponenda cura est in clero ad sanctitatem omnem formando! huic, quaecumque obvenerint, negotia cedere necesse est. Quamobrem pars potior diligentiarum vestrarum sit de seminariis sacris rite ordinandis moderandisque, ut pariter integritate doctrinae et morum sanctitate floreat. Seminarium cordis quisque vestri delicias habetote, nihil plane ad eius utilitatem omittentes, quod est a Tridentina Synodo providen-

священническимъ, повиннїи знати, що повѣрено имъ взглядомъ народа, середь котрого живуть, ту задачу, котрой принятїе посвѣдчивъ св. Павло тыми прелюбезными словами: „Чѣдѣ моѣ, ѣинже пѣки полкзидю, дѣндаже кообразїтєа Христѣосъ къ кѣахъ.“ (Гал. 4, 19). Кѣтожь однакъ зъумѣе сповнїати сей обовязокъ, коли впередь самъ себе не приоблече въ Христа а то такъ, чтобы мѣгъ о собѣ зъ тымъ самимъ Апостоломъ сказати: „жикѣ же не кѣсамъ ѣзхъ но жикѣтхъ къ мѣкѣ Христѣосъ“ (Гал. 2, 20). „Мѣкѣ во ѣже жїтїи Христѣосъ“ (Филипп. 1, 21). Длѣтого, хотяи водноситъ ся до всѣхъ вѣрныхъ се упомянуе: „дѣндаже достїгнѣихъ къ мѣжа сокѣшенїа, къ мѣрѣ возраста исполнѣнїа Христѣоса“ (Еф. 4, 13), то все таки передовѣмъ звертае ся до того, котрый урядъ священничїи справуе, котрый и длѣтого называе ся „кѣрѣмїи Христѣосъ“, не только длѣ того, що естъ участникомъ сеи самой власти, но и длѣтого, що наслѣдуючи учинки носитъ въ собѣ якъ бы вырїтїи образъ Христа.

Колижь рѣчь такъ мае ся, то якъ великой печаливости треба, Всечестнїй Братя, зъ вашої стороны, чтобы духовенство довести до всякой святости! Передь нею повиннїи всѣ вашї инші обовязки збїити на другїи плянѣ. Прото важнѣйша часть вашихъ старань най зверне ся до доброго устройства и доброго веденя духовныхъ семинарїи, чтобы процвѣтали зарѣвно здоровою наукою якъ и святостїю обычаѣвъ. Най кождїи зъ васъ уважае се-

¹⁾ Ibid. ²⁾ Gal. II, 20. ³⁾ Philipp. I, 21. ⁴⁾ Ephes. IV, 3.

tissime constitutum. — Quum vero ad hoc ventum erit ut candidati sacris initiari debeant, ne queaso excidat animo quod Paulus Timotheo perscripsit: *Nemini cito manus imposueris*¹⁾; illud attentissime reputando, tales plerumque fideles futuros, quales fuerint quos sacerdotio destinabitis. Quare ad privatam quancumque utilitatem respectum ne habetote; sed unice spectetis Deum et Ecclesiam et sempiterna animorum commoda, ne videlicet, uti Apostolus praecavet, *communicetis peccatis alienis*²⁾. — Porro sacerdotes initiati recens atque e seminario digressi industrias vestras ne desiderent. Eos, ex animo hortamur, pectori vestro, quod coelesti igne calere oportet, admovete saepius, incendite, inflammate ut uni Deo et lucris animorum inhiant. Nos equidem, Venerabiles Fratres, diligentissime providebimus ne homines sacri cleri ex insidiis capiantur novae cuiusdam ac fallacis scientiae, quae Christum non redolet, quaeque, fucatis astutisque argumentis, *rationalismi* aut *semirationalismi* errores invehere nititur; quos ut caveret iam Apostolus Timotheum monebat, scribens: *Depositum custodi, devitans profanas vocum novitates et oppositiones falsi nominis scientiae, quam quidam promittentes, circa fidem exciderunt*³⁾. Hoc tamen non impedimur quo minus laude dignos existimemus illos e sacerdotibus iunioribus, qui utilium doctrinarum studia, in omni sapien-

минарь за роскѣшь своего сердца, не залишаючи ничего, що Синодъ въ Тридентъ такъ мудро въ его користь установивъ. А коли прииде часъ, що треба буде святити кандидатѣвъ стану духовного, най не сходитъ вамъ зъ гадки, що Павло написавъ до Тимотея: „Ръки свѣтъ не козагай ни на когѣже“ (I. Тим. 5, 22), памятаючи на то, що якѣ будуть тѣ, котрыхъ призначите до стану священного, такѣ по бѣльшѣй части будуть и вѣрнѣ. Прото не майте взгляду на нѣлку особисту користь, но уважайте на Бога, Церковь и вѣчне добро душъ, щобысьте, якъ перестрѣгае Апостолъ: „не присовѣщалися чуждымъ грѣхѣмъ“ (I. Тим. 5, 22). Дальше не позбавляйте нововысвященныхъ священниковъ, котры доперва що опустили семинарь, вшпой опѣки. Тыхъ, сердечно упоминаемъ васъ, часто пригортайте до своего сердца, котре має горѣти огнемъ небеснымъ, загрѣвайте, запалайте, щоби лише желали одного Бога и пожитку душъ. Мы же, Всечестнѣ Братя, якъ найщильнѣйше будемъ старати ся, щобы члены священного клира не дали зловити ся въ сѣти якоиь новои и подступной науки, котра не походить вѣдъ Христа, а котра ложными и подступными доказами старае ся впровадити блуды рационализма або семирационализма, передъ котрыми бути осторожнымъ наминавъ уже Апостолъ Тимотея, пишучи: „преданіе сохрани, оублачѣна са свѣтъныхъ свѣдѣній и преносливѣи лжеимѣннаго рѣзвѣта, ѡ немѣже

¹⁾ I Tim. V, 22. ²⁾ Ibid. ³⁾ I Tim. VI, 20 s.

tiae genere persequuntur, ut inde ad veritatem tuendam atque osorum fidei calumnias refellendas instructiores fiant. Veruntamen celare haud possumus, quin etiam aperiissime profiteamur, primas Nos semper delaturos iis qui, quamvis sacras humanasque disciplinas minime praetereunt, proxime nihilosecuius animorum utilitatibus se dedant, eorum procuracione munerum, quae sacerdotem deceant divinae gloriae studiosum. *Tristitia Nobis magna est et continuus dolor cordi Nostro*¹⁾, quum cadere etiam in aetatem nostram conspicimus Ieremiae lamentationem: *Parvuli petierunt panem, et non erat qui frangeret eis*²⁾. Non enim de clero desunt, qui, pro cuiusque ingenio, operam forte navent rebus adumbratae potius quam solidae utilitatis: at verum non adeo multi numerentur qui, ad Christi exemplum, sibi sumant Prophetiae dictum: *Spiritus Domini unxit me, evangelizare pauperibus misit me, sanare contritos corde, praedicare captivis remissionem et coecis visionem*³⁾. — Quem tamen fugiat, Venerabiles Fratres, quum homines ratione maxime ac libertate ducantur, religionis disciplinam potissimum esse viam ad Dei imperium in humanis animis restituendum? Quot plane sunt qui Christum oderunt, qui Ecclesiam, qui Evangelium hor-

нѣци хвалѣти са ѡ кѣрѣ прогѣшѣна (I. П. 6, 20). То однакъ не перешкаджае Намъ, щобысьмо не уважали достойными похвалы тыхъ зъ молодшихъ священниковъ, котры вѣддають ся пожиточнымъ наукамъ въ всѣлякихъ галузяхъ знаня, щобы черезъ се стати ся здѣбнѣйшими до обороны правды и збиваня клеветъ ширеныхъ черезъ противниковъ вѣры. Однакъ не можемъ затаити, а и явно се визнаемъ, що першенство будемъ признавати тымъ, котры хоть духовныхъ и свѣтскихъ наукъ зовсѣмъ не поминають, передовсѣмъ однакъ вѣддають ся пожиткови душъ, сповняючи тѣ обовязки, котры вѣдповѣдають священникови ревниому въ славу Божѣй: „Шкъ свѣтъ — Намъ — ѣсть кѣмѣ и не престаюцѣмъ вѣдѣти сердце Нашѣмъ“ (Рим. IX. 2), коли бачимъ, що такожь до нашего часу вѣдносьть ся плачь Бремѣи: „Надѣнци просѣша хѣтка и нѣтъ имъ разслаблюющаго“ (Пл. Брем. 4, 4). Не бракуе бо и межѣ духовенствомъ такихъ, котры пѣсля своихъ власныхъ здѣбностей вѣддають ся справамъ на позѣръ радше якъ на правду пожиточнымъ, но не такъ много естъ такихъ, котры по примѣру Христа могли бы о собѣ сказати зъ Пророкомъ: „Духъ Гдѣи на мнѣ, егѣже ради помаза ма благокѣстити ницимъ послѣ ма ицѣкѣти сокращѣнныя сердцама проповѣдати лѣвннныма шпѣциѣма и сѣтънымъ прогѣшѣма“ (Л. 4, 18). А прецѣнѣ комужь се тайно, Всеч. Братя, що скоро люди передовсѣмъ идуць за проводомъ розуму и свободы, найлѣвшою дорогою до

¹⁾ Rom. IX, 2. ²⁾ Thren. IV, 4. ³⁾ Luc. IV 18-19.

rent ignorantione magis quam pravitate animi! de quibus iure dixeris: *quaecumque ignorant blasphemant*¹⁾. Idque non in plebe solum reperire est aut in infima multitudo, quae adeo in errorem facile trahitur; sed in excultis etiam ordinibus atque adeo in iis, qui haud mediocri eruditione ceteroqui polleant. Hinc porro in plerisque defectus fidei. Non enim dandum est, scientiae progressibus extinguere fidem, sed verius inscitia; ut idcirco ubi maior sit ignorantia, ibi etiam latius pateat fidei defectio. Quapropter Apostolis a Christo mandatum est: *Euntes, docete omnes gentes*²⁾.

Nunc autem, ut ex docendi munere ac studio fructus pro spe edantur atque in omnibus *formetur Christus*, id penitus in memoria insideat, Venerabiles Fratres, nihil omnino esse caritate efficacius. *Non enim in commotione Dominus*³⁾. Allici animos ad Deum amariore quodam conatu, speratur perperam: quin etiam errores acerbius increpare, vitia vehementius reprehendere damno magis quam utilitati aliquando est. Timotheum quidem Apostolus hortabatur: *Argue, obsecra, increpa*; attamen addebat: *in omni patientia*⁴⁾. — Certe eiusmodi nobis exempla pro-

привернення царства Божого въ душахъ людскихъ есть наука религiи? Колькожь то есть такихъ, котрi ненавидятъ Христа, котрi сторонятъ вѣдъ Церкви и Евангелiя болыше зъ несвѣдомости якъ зъ перевертности ума, о котрыхъ слушно мѡгъбысь сказати: „байка оубо не вьдаты, хьдаты“. (Иуд. 1, 10). А се можъ стрѣтити не только межн найнижшими верствами людности, котрi то найкорше дають ся въ блуды потягнути, но и межн станами просвѣченными, а даже межн тыми, котрi впрочѡмъ розпоряджаютъ высокимъ образованемъ. Звѣдси то походить въ многихъ бракъ вѣры. Не можна бо признати, що поступомъ въ наудѣ гасить ся вѣру, но противно невѣжествомъ, такъ що где болыша несвѣдомѡсть, тамъ и лекшiй есть упадокъ вѣры. Длѣтого Христосъ приказавъ Апостоламъ: „Идше оубо навчѣте къ всѣмъ“ (Мат. 28. 19)

Щобы же зъ уряду и труду учительского выйшли сподѣванн овочъ и щобы въ всѣхъ вообразивъ ся Христосъ, то се передо-всѣмъ майте на памяти, Веч. Братя, що нема ничего успѣшнѣйшого надъ любовь, бо не въ дѣлѣ (и умѣ) глѣ. (III. Цар. 19, 11). Даремна надѣя сего, кто горкимъ поступованемъ зъеднати душѣ для Бога надѣе ся; противно прикрѣпше злаяне блудѡвъ, напраснѣйше заносить шкѡды, якъ пожитку. Вправдѣ Апостоль упоминавъ Тимотея: „сблжчiи, запрети, оубомай, но

¹⁾ Iud. II, 10. ²⁾ Matth. XXVIII, 19. ³⁾ III. Reg. XIX, 11. ⁴⁾ II Tim. IV, 2.

didit Christus. *Venite*, sic ipsum alloquutum legimus, *venite ad me omnes qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos*¹⁾. Laborantes autem oneratosque non alios intelligebat, nisi qui peccato vel errore tenerentur. Quanta enimvero in divino illo magistro mansuetudo! quae suavitas, quae in aerumnosos quoslibet miseratione! Cor eius plane pinxit Isaias iis verbis: *Ponam spiritum meum super eum; non contendet neque clamabit; arundinem quassatam non confringet et linum fumigans non extinguet*²⁾. — Quae porro caritas, *patiens et benigna*³⁾ ad illos etiam porrigatur necesse est, qui sunt nobis infesti vel nos inimice insectantur. *Maledicimur et benedicimur*, ita de se Paulus profitebatur, *persecutionem patimur et sustinemus, blasphemamur et obsecramus*⁴⁾. Peiores forte quam sunt videntur. Consuetudine enim aliorum, praeiudicatis opinionibus, alienis consiliis et exemplis, malesuada demum reverentia in impiorum partem translati sunt: attamen eorum voluntas non adeo est depravata, sicut et ipsi putari gestiunt. Quidni speremus christianae caritatis flammam ab animis caliginem dispulsuram atque allaturam simul Dei lumen et pacem? Tardabitur quandoque forsitan laboris nostri fructus; sed caritas sustentatione nunquam defatigatur, memor non esse praemia a

заразъ и додававъ: „со всѣмъ долготерпѣливимъ“. (II. Тiм. 4, 2). — Такi примѣры лишивъ намъ безперечно Христосъ, коли якъ читаемъ сказавъ: „Прiйдѣте къ мнѣ вси труждающисѣ и обремененнiи и азъ оубокою кмъ“. (Мат. 11, 28). Подъ трудящими и обремененными никого иного не розумѣвъ, якъ тыхъ, що позѡстають въ грѣхахъ або блудахъ. А якъ велика була въ томъ небеснѡмъ учителю лагоднѡсть, яка терпеливѡсть и милосердiе надъ всѣми нещасливыми! Серце его вѣрно вѡдмалювавъ Исаiя въ тыхъ словахъ: „Не возопiетъ, ниже оубоимитсѣ къ гласъ егѡ. Трѡсти сокрѣшени не сотрѣтъ и аниа вѣршасѣ не оубоимитъ“. (42, 2) А тая любовь „долготерпѣлива и аналогична“ (II. Кор. 13, 4) повинна розтягати ся и на тыхъ, котрi ворожо до насъ вѡдносятъ ся або зъ ненависти гонятъ насъ. „Оубокарѣмн, вѡбсалокалемн; гонимн, терпимн; хьдани, оубѣшевасѣ“. (I. Кор. 4, 12). Такъ свѣдчивъ о собѣ Павло. Може они горшими выдають ся якъ суть. Черезъ приставане зъ другими, черезъ упертi пересуды, черезъ чужi намовы и примѣры, а въ концѣ черезъ зле зрозумѣлий встыдъ попали въ таборъ безбожниковъ, однакъ воля ихъ не есть еще ажъ такъ дуже зледащѣла, якъ то они самi на поборъ выдають ся. Длѣчегожь малибысьмо тратити надѣю, що огонь любви розжене мраку въ душахъ, а принесе рѡвночасно свѣтло Боже и спѡдiй? Обзаничь ся може неразъ овочъ нашего труду; но любовь задля проволо-

¹⁾ Matth. XI, 28. ²⁾ Is. XLII, 1 s. ³⁾ I Cor. XIII, 4. ⁴⁾ Ibid. IV, 12 s.

Deo proposita laborum fructibus sed voluntati.

Attamen, Venerabiles Fratres, non ea Nobis mens est ut, in toto hoc opere tam arduo restitutionis humanarum gentium in Christo, nullos vos clerusque vester adiutores habeatis. Scimus mandasse Deum unicuique de proximo suo¹⁾. Non igitur eos tantum, qui sacris se addixerunt, sed universos prorsus fideles rationibus Dei et animorum adlaborare oportet: non Marte utique quemque suo atque ingenio, verum semper Episcoporum ductu atque nutu; praeesse namque, docere, moderari nemini in Ecclesia datur praeter quam vobis, quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesiam Dei²⁾. Catholicos homines, vario quidem consilio at semper religionis bono, coire inter se societatem, Decessores Nostri probavere iamdiu bonaque precatione sanxerunt. Institutum porro egregium Nos etiam laudatione Nostra ornare non dubitamus, optamusque vehementer ut urbibus agrisque late inferatur ac floreat. Verumenimvero consociationes eiusmodi eo primo ac potissimum spectare volumus, ut quotquot in illas cooptantur christiano more constanter vivant. Parum profecto interest quaestiones, multas subtiliter agitari, deque iuribus et officiis eloquenter disseri, ubi haec ab abtione fuerint seiegata. Postulant enim actionem

¹⁾ Eccli. XVII, 12 ²⁾ Act. XX, 28.

ки николи не устає, памятаючи на то, що Богъ обѣцявъ надгроду не за овочѣ роботы, а за охоту до роботы.

Не думаємъ однакъ, Всечестній Братя, щобы вы зъ духовенствомъ вашимъ були безъ помѣчникѣвъ въ цѣлѣмъ томъ такъ трудномъ дѣлѣ вѣдродженія народѣвъ въ Христѣ. Знаемъ, що Богъ „заповѣдає кождѣму въ искрѣннихъ“. (Сир. 17, 12.) Тожъ не толькѣ тѣ, котрѣ посвятили ся на святу службу, но всѣ безъ выимки вѣрній повинні трудити ся въ справѣ Бога и душъ, однакъ не кождый на власну руку та посли власной волѣ, но завсѣгды подъ проводомъ и за всказѣвкою Епископѣвъ; проводити бо, учити и рядити нікому иншому въ Церквѣ не єсть дано, якъ толькѣ вамъ, котрыхъ „Духъ свѣтый поспѣши епископы пасты церквей Гдѣ“. (Дѣян. 20, 28).

Щобы католики заключали товариства въ рѣжныхъ вправдѣ цѣляхъ, но завсѣгды для добра религии, давно уже Наші попередники одобрили и узнали за добре своимъ благословеньствомъ. Такожъ и мы не вагаємъ ся похвалити ту знамениту установу и горячо собѣ желаємъ, щобы по мѣстахъ и селахъ якъ найбольше ширила ся и процвитала. Однакъ жадаємъ, щобы товариства того рода передовѣмъ и найбольше тов мали на цѣли, щобы всѣ ихъ члєны жили стало посли христіаньского обычаю. Мало бо було бы користи, колибы старанно розбирано рѣжнороднѣ справы

tempora; sed eam quae tota sit in divinis legibus atque Ecclesiae praescriptis sancte integreque servandis, in religione libere aperteque profutenda, in omnigenae demum caritatis operibus exercendis, nullo sui aut terrenarum utilitatum respectu. Illustria eiusmodi tot Christi militum exempla longe magis valitura sunt ad commovendos animos rapiendosque quam verba exquisitaeque disceptationes; fietque facile ut, abiecto metu, depulsis praeiudiciis ac dubitationibus, quamplurimi ad Christum traducantur provehantque ubique notitiam eius et amorem; quae ad germanam solidamque beatitatem sunt via. Profecto si in urbibus, si in pagis quibusvis praecepta Dei tenebuntur fideliter, si sacris erit honos, si frequens sacramentorum usus, si cetera custodientur quae ad christianae vitae rationem pertinent; nihil admodum, Venerabiles Fratres, elaborandum erit ulterius ut omnia in Christo instaurentur. Neque haec solum coelestium bonorum prosecutionem spectare existimentur: iuvabunt etiam, quam quae maxime, ad huius aevi publicasque civitatum utilitates. His namque obtentis, optimates ac locupletes aequitate simul et caritate tenuioribus aderunt, hi vero afflictioris fortunae angustias sedate ac patienter ferent; cives non cupiditati sed legibus parebunt; prin-

и вимовно розправляно о правахъ и обовязкахъ а не лучено се зъ роботою. Наші часы вымагають роботы, но такой, котра бы въ цѣлости полягала на святѣмъ и повнѣмъ хорошеню заповѣдей Божихъ и приписѣвъ церковныхъ, на явиѣмъ и отвѣртѣмъ визнаваню религии, а въ кѣнци на твореню всѣлякого рода дѣлѣ милосердія безъ взгляду на свои власнѣ або земскѣ користи. Прекраснѣ того рода примѣры такъ многихъ воиновъ Христовыхъ змогутъ далеко бѣльше порушити и побрвати умы, якъ слова и выборнѣ розправы, и може легко прийти до сего, що вѣдкинувши обавы, позбувши ся упереджень и сумнѣвѣвъ премногѣ навернуть ся до Христа и причинять ся всюды до Бѣго пѣзнанія и любови, котрѣ суть дорогою до правдивои и повной щасливости. Истинно, если всюды по мѣстахъ и селахъ будутъ вѣрно держати ся заповѣди Божѣ, если будутъ почитати ся святости, если будутъ часто принимати ся св. Тайны, если буде хоронити ся все проче, що належить до приписѣвъ житія христіаньского, тогда Всечестній Братя, ничо уже не лишитъ ся, що еще зрѣбити бы треба, щобы все козгакити къ Христѣ. Не треба думати, що все то вѣдноситъ ся до самыхъ лише небесныхъ благъ, бо выйде оно такожъ на якъ найбольшу користь дочасну и загальну. Тогда бо, коли се все сповнитъ ся, вышній и богатнѣ будутъ вспомагати низшихъ въ почутю слушности и любви, тѣ же послѣднѣ спокѣйно и терпѣливо зносити бу-

cipes et quotquot rempublicam gerunt, quorum non est potestas nisi a Deo¹⁾, vereri ac diligere sanctum erit. Quid plura? Tunc demum omnibus persuasum fuerit debere Ecclesiam, prouti ab auctore Christo est condita, plena intergraque libertate frui nec alienae dominationi subiici; Nosque, in hac ipsa libertate vindicanda, non religionis modo sanctissima tueri iura, verum etiam communi populorum bono ac securitati prospicere. Scilicet *pietas ad omnia utilis est*²⁾: eaque incolumi ac vigente, *sedebit reapse populus in plenitudine pacis*³⁾.

Deus, qui dives est in misericordia⁴⁾, hanc humanarum gentium in Christo Iesu instaurationem benignus festinet; non enim volentis opus neque currentis, sed miserentis est Dei⁵⁾. Nos vero, Venerabiles Fratres, in spiritu humilitatis⁶⁾, quotidiana et instanti prece id ab Eo contendamus ob Iesu Christi merita. Utamur praeterea praesentissima Deiparae impetratione: cui conciliandae Nobis, quoniam has litteras die ipsa damus, quae recolendo Mariali Rosario est instituta; quidquid Decessor Noster de octobri mense Virgini augustae dicando edixit, publica per templa omnia eiusdem Rosarii recitatione, Nos pariter edicimus et confirmamus; monentes insuper ut depreca-

дуть свою несчастную долю; горюжане послушны будут не своим похоти, а законам; князьям и всѣмъ, що правлять державою, а котрыхъ „небѣтъ владѣти ѿ насъ и ѿ Бога“ (Рим. 13, 1) почитати и любити, буде рѣчею святою. Чогожь больше треба? Тогда доперва всѣ переконаютъ ся, що Церковь, такъ якъ еи основавъ Христосъ, повинна мати повну и необмежену свободу, а не подлягати чужої власти, а Мы домагаючи ся сеи свободы боронимо не только найсвятѣйшихъ правъ религии, но дбаемо такожъ о загальне добро народѣвъ и о безпеченство. Во „вагомістѣ на кѣ полезно ёсть“; (Тим. 4, 1) а коли оно безъ перешкоды розвивати ся буде, тогда на правду: „всѣлаѣтѣ людѣ ко градѣ міра“ Ис. 32, 18).

Богъ, „всѣлаѣтъ сѣмъ къ мѣти“ (Еф. 2, 4), най приспѣшитъ милостиво тое возглавленіе рода людского въ Христѣ Исусѣ, бо не ёсть оно дѣломъ „ни хотѣннѣго, ни твѣрѣннѣго, но милѣбнѣго Бѣга“ (Рим. 9, 10). Мы же, Всечестный Братя „къ дѣлѣ сантѣнѣ“ (Дан. 3, 39) благаймо Его о то въ щоденныхъ и горячихъ молитвахъ, ради заслугъ Иисуса Христа. Користаймо кромъ того зъ сильного ходатайства Пресв. Богородицѣ; а щобы собѣ Еи зъеднати то выдаючи письмо се въ день назначенный въ Еи честь, все то, що Попередникъ Нашъ приписавъ въ справѣ посвященя мѣсяця жовтня Пр. Дѣвѣ зъ публичными до Неи молитвами, Мы

¹⁾ Rom. XIII, 1. ²⁾ I Tim. IV, 8. ³⁾ Is. XXXII, 18. ⁴⁾ Ephes. II, 4.
⁵⁾ Rom. IX, 16. ⁶⁾ Dan. III, 39.

tores etiam adhibeantur castissimus Dei Matris Sponsus catholicae Ecclesiae patronus sanctique Petrus et Paulus apostolorum principes.

Quae omnia ut rite eveniant et cuncta vobis pro desiderio fortunentur, divinarum gratiarum subsidia uberrime exoramus. Testem vero suavissimae caritatis, qua vos et universos fideles, quos Dei providentia Nobis commendatos voluit, complectimur, vobis, Venerabiles Fratres, clero populoque vestro apostolicam benedictionem amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die IV octobris MCMIII, Pontificatus Nostri anno primo.

PIVS PP. X.

ПІІ ПІІІ Х.

Подаючи симъ повисну Енцикліку до вѣдомости Преч. Клира АЕпархіального, звертаемъ передѣвсѣмъ увагу на характеристичный Еи черты.

Прекрасне то, повне глубокихъ мыслей, Папске Посланіе до Епископѣвъ, а черезъ нихъ и до вѣрныхъ, вѣдзначае ся Апостольскою повагою, глубокою побожностію и простотою, широкою сердечностію и горячимъ задушевнымъ желанемъ, щобы цѣлу людскѣсть привернути назадъ до Христа, та щобы черезъ Христа заволодѣвъ на novo мирѣ и супокѣи въ всколебанныхъ громадахъ християнскихъ.

Прецѣнный въ томъ Письмѣ находятъ ся всказовки для Епископѣвъ, перестороги для священникѣвъ и поученя для всѣхъ вѣрныхъ.

Препоручае ся диятого Настоятелямъ всѣхъ церквей такъ парохіальныхъ якъ и монашескихъ, щобы подану повисне Енцикліку добре пересгудіовали, а въ найблизшу по одержаню Недѣлю оголосили и пояснили вѣрнымъ въ вѣдвѣтнѣи до того проповѣди. Щобы же Всч. Отцямъ роботу тую улегчити, подаемъ тутъ еще провѣдний мысли згаданой Енцикліки:

Въ теперѣшнѣи добѣ, повѣдае св. Отець, не може що иншого бути Нашою задачою, якъ „возглавити кѣ къ Христѣ“. А „возглавити кѣ къ Христѣ“,

рѣвножь приписуемъ и подтверждаемъ, напоминаючи надто, взывати и ходатайства Пречистого Обручника Богородицѣ, Церкви католицкой покровителя и апостольскихъ князѣвъ, святого Петра и Павла.

Щобы же все тое якъ разъ сповнило ся и пѣсля желаня вашого удало ся, умоляемъ для васъ пребогатою благодати. Въ доказъ же найсердечнѣйшой любви, якою Мы переняті до васъ и всѣхъ вѣрныхъ, котрыхъ Боже провидѣніе Намъ повѣрити благоволило, удѣляемъ Вамъ, Всечестный Братя, духовенству и народови вашему апостольского благословенства наймилостивѣйше въ Господѣ.

Дано въ Римѣ у св. Петра дня 4. жовтня 1903 Нашого Pontificatus Nostri року першого.

значить, привести людей къ тому, чтобы повинували ся Богу живому, въ Тройцѣ единому, всѣмъ премудро управляемому Господеву. Успѣхъ твои работы зависятъ вѣдь благодати, котрой Богъ своимъ слугамъ не щадитъ и вѣдь ревности клира. Коли священники, по словамъ св. Апостола, мають вѣрныхъ „возглавити ко Христу“ — то мусятъ перше самі приоблечи ся въ Христа.

На похвалу заслугуютъ священники, котры вѣддаютъ ся наукамъ свѣтскимъ въ тѣй цѣли, чтобы науки Христа тымъ лѣпше боронити; однакъ справѣ Божій прислугуютъ ся передъ всѣмъ тѣ, що голосять Евангеліе убогимъ. Недовѣрства причиною есть часто не такъ зла воля, якъ радше несвѣдомбѣть; незнане же правды вѣры находить ся неразъ и у осббъ впрочѣмъ образованыхъ.

Учительскій трудъ духовенства буде однакъ лишь тогда пожиточнымъ, коли вѣдбувати ся буде въ любви. Кто прикрыми поступками хоче душѣ зъеднати для Бога, приноситъ бѣльше шкоды нѣжъ пожитку. Окромъ духовенства повинни и всѣ вѣрныи причиняти ся до вѣдбуваня (возглавленя) свѣта въ Христѣ, однакъ не на власну свою руку, а лишь пѣдъ проводомъ Владыкъ. На признательность и поперте заслугуютъ католики, що, хотячи дѣлати для религіи, вяжутъ ся въ стоваришеня и спѣлки, однакъ невѣдзвною вымогою поводакня тыхъ стоваришенъ есть то, чтобы ихъ члены въ цѣлѣмъ своѣмъ житю придержували ся християнскихъ обычаѣвъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 20. грудня 1903.

Ч. 2.

Ч. 416. — Побѣльшене вѣдпустѣвъ изъ 40 на 100 днѣвъ.

Властію вѣдъ св. Отця Архіепископамъ наданою побѣльшаю всѣ въ зошитѣ о Небезпечно хорыхъ и умираючихъ находячй ся вѣдъ Митр. Ординаріату наданй, вѣдпусты изъ 40 на 100 днѣвъ.

Такъ само побѣльшаю изъ 40 на 100 днѣвъ вѣдпусты за одно Отче нашъ рано и одно Богородице Дѣво въ вечѣръ для тыхъ членѣвъ брацтва Найсв. Тайнъ наданй, котры не умѣють назначеныхъ для тогожъ брацтва ранѣшныхъ и вечѣрныхъ молитовокъ; якъ также и всѣ вѣдпусты для членѣвъ брацтва тверезости, пѣсля Вѣдомостій 1895 ч. 40 ст. 78 дозволенй. •

Львѣвъ, дня 21. сѣчня 1904

✠ **АНДРЕЙ** Митрополитъ.

Ч. 3.

Ч. 218. — Въ справѣ ювилея догмату о Непорочнѣмъ Зачатию пресв. Богородицѣ.

Межи способами празднованя ювилея оголошеня догмату о Непорочнѣмъ Зачатию пресв. Дѣвы Маріи поданй суть такожъ въ Вѣдомо-

стяхъ Ч. XVIII ч. 98 (ст. 139) зъ р. 1903 для брацтвъ и товариствъ католицкихъ осббнй богослуженя зъ спѣльною сповѣдію и св. причастіемъ. ЕТперъ же додае ся до того, що таке спѣльне принятіе св. Тайнъ повинно попередити ся реколекціями для тыхъже брацтвъ и товариствъ одно-бо два-бо тридневными, котры буде имъ давати душпастырь або самъ або черезъ иншого упрошеного Священника.

Поправляе ся такожъ ошибка, котра зайшла въ списѣ тыхъ недѣль, въ котры набоженство вѣдносяче ся до сего ювилея мае ся вѣдправляти — а именно, понеже 9. (22.) Мая есть недѣля, то належить дотычне набоженство правити **не 16. (29.), але 9. (22.) Мая**, въ попразденство Вознесенія.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 11. сѣчня 1904.

Ч. 4.

Ч. 9397/03. — Въ справѣ будовы церкви св. рѣвноапост. Володимира на Засяню въ Перемишлѣ.

Зъ нынѣшнымъ числомъ АЕпархіяльныхъ Вѣдомостій выслаемъ всѣмъ Всч. Урядамъ парохіяльнымъ Вѣдзову П. Т. „комитету будовы св. равноапостольного Владимира на Засяню въ Перемишлѣ“ зъ препорученемъ, туюже вѣдзову въ церквѣ вѣдчитати и парохіянъ до складаня жертвъ на выражену въ нѣй цѣль заохотити.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 22. грудня 1903.

Ч. 5.

Ч. 9866/03 — Въ справѣ будовы церкви въ Кропивнѣбѣ.

Жителѣ Кропивной, села прилученого до парохіи Жуковѣ, деканата Золочѣвского, розпочали будову новой церкви и по причинѣ скудныхъ средствъ не могутъ еи довершити. Не видячи другого выходу зъ того трудного положеня, они звернулись до Митроп. Ординаріату зъ горячою просьбою, поручити розпочате ними дѣло жертволюбію вѣрныхъ Архіепархіи Львѣвской. — Увзглядняючи тое ихъ прошене Митр. Ординаріатъ припоручае Всч. ОО. Душпастырямъ, чтобы своихъ парохіянъ до складаня хотяй бы маленькихъ датковъ на высше означену богоугодну цѣль заохотили. Жертвы належить посылати на руки Уряду парох. въ Жуковѣ, п. Гологоры.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 5. сѣчня 1904.

Ч. 6

Ч. 446. — Въ справѣ залеглостій за шематизмы зъ 1902 и 1903 р.

Деякі Уряды деканальні залягають зъ належностями за шематизмы зъ 1903, а навѣть зъ 1902 р. Зволять проте найдалше по конецъ лютого с. р. вырѣвнати всѣ залеглости.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 18. сѣчня 1904.

Ч. 7.

Ч. 431. — Въ справѣ шематизму на 1904 р.

Митрополита Консистерія пересылає Всч. Урядамъ деканальнымъ одвѣтне число примѣрникѣвъ шематизму на 1904 р., які належить вѣ якъ найкоротшѣмъ часѣ доручити Всч. Урядамъ парохіальнымъ.

Цѣна за примѣрникъ зостає и на сей рѣкъ **2 кор. 60 сот.** Грошѣ зберуть Всч. Уряды деканальні и перешлють до Канцеляріи Митрополитальной Консистеріи найдалше по **конецъ марта 1904.**

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 18. сѣчня 1904.

Ч. 8.

Ч. 526. — Взглядѣмъ предплатъ на АЕпарх. Вѣдомости на р. 1904.

Пригадує ся Всч. Духовенству, що предплата на АЕпархіальні Вѣдомости на р. 1904 выносить **2 кор. 50 сот.**, котру то квоту належить найдалше **до кѣнця марта с. р.** посредствомъ дотычныхъ Урядѣвъ деканальныхъ тутъ надѣслати.

При тѣмъ завзываютъ ся Всч. Настоятелѣ деканатѣвъ до стягненя и тутъ прислана **всѣхъ залеглостій** за АЕпархіальні Вѣдомости зъ попередныхъ лѣтъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 22. сѣчня 1904.

Ч. 9.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

Митроп. Консистерія розписує на конкурсъ слѣдуючій парохіи:

а) пѣдъ днемъ 31. грудня 1903 зъ реченнемъ до дня 25. лютого 1904 :

Ч. 9907/03. — **Лубиньцѣ**, декан. Стрыйского, наданя ВПреосвященого Митроп. Ординаріату.

б) пѣдъ днемъ 5. сѣчня 1904 зъ реченнемъ до дня 3. марта 1904:

Ч. 95. — **Побужаны** зъ прилуч. Романѣвка и Лянерѣвка, декан. Буского, наданя приватного.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Жертвы вплинувші до канцеляріи Митр. Консистеріи за часъ вѣдъ 1. новтня до 31. грудня 1903:

а) на потреби святѣйшого Отця:

Всч. Урядъ парох. вѣ Краснѣмъ, дек. Скалатского 2 кор.

б) на пріютъ у Службницѣ Пр. Д. Маріи:

Всч. Урядъ парох. вѣ Краснѣмъ, дек. Скалатского 2 кор.

в) на погорѣльцѣвъ въ Золочевѣ и Монастирискѣ:

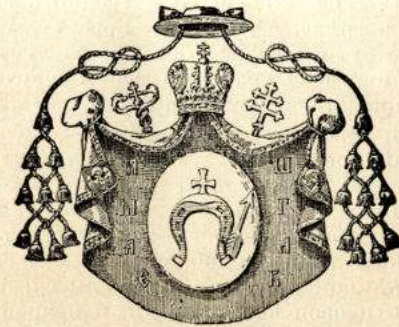
Вир. Урядъ парох. Успенія Пр. Д. Маріи вѣ Львѣвѣ 83 кор. 60 сот., ВП. П. Мальвина Дорожиньска 3. кор.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ дня 23. сѣчня 1904.

✠ А Н Д Р Е Й.

Митрополитъ.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1904.

Выдано дня 23. лютого.

Ч. II.

Ч. 10.

Ч. 417. — О небезпечно хорыхъ и умирающихъ.

Понеже въ небезпечной хоробѣ и при смерти есть чловѣкъ въ наибольшей потребѣ тѣлесной и духовной протѣ, чтобы и Вѣрнымъ въ той тяжкой потребѣ по возможности до спасенія причинити ся, и заравомъ ВЧ. Душпастьрямъ до якъ найлѣпшого выповненя дотычного своего обовязку помочи, Митр. Ординаріятъ повтаряе теперъ тое, що вже въ Вѣдомостяхъ 1897 ч. 14 (ст. 31) сказане було.

Есть рѣчею явною, що взбуджене въ недужномъ а) актѣвъ найгорячѣйшой любви ко Богу, зъ котрой б) и совершенна **скруха** походить, есть и с. мо въ собѣ наибольшой для недужного ваги и кромѣ того тымъ способомъ найлекше и найпевнѣйше выповнить ся конечно тое услѣвіе до достушленя повного вѣдпусту въ часѣ смерти, чтобы в) **смерть яко нару грѣха изъ рукъ Господнихъ терпеливо приймити**. Бо тое терпеливе приймене смерти може зъ двойкой побудки мѣсце мати: або зъ обовязку поѣдана ся волѣ Божой, що але въ такой тяжкой рѣчи трудно намъ приходитъ; або зъ любви Г. Бога надъ всьо, отже

и всего того, що Г. Богъ хоче и Ему угодно есть, ддятого и смерти нашей яко кары за грѣхъ пбсла волѣ Божои — що очевидно и намъ далеко лекше може бути и далеко ббльшу заслугу має. Бо такє приймленє смерти не лише есть услбвїемъ вспбмненого вбдпусту, але и само въ собѣ очевидно найдоскональшимъ актомъ любви и скрухи.

Ддятого най священникъ приводитъ недужного до возбужденя любви Божои и най представляє въ тбй цѣли тую такъ чудну доброту Г. Бога, якъ она передовсѣмъ являє ся въ цѣлковитбй жертвѣ Г. І. Христа ддя насъ въ житю Его земнбмъ и неустанно въ найсв. Тайнѣ Евхаристїи. Въ особенноти же належитъ предложити, що и всѣ терпѣнїя Г. Богъ лише на добро намъ дає: грѣшникамъ, абы покаяли ся и вбдѣ вѣчной погибели выбавили ся; а каючимъ ся и праведнымъ, абы грѣхи свои спокуювали и незрбннану заслугу любви Божои и надгороды небесной позыскали. Такє великє добро есть въ терпѣнїяхъ, що св. Тересїя, явивши ся по смерти одной законници, мовила, що если бы Святї желали ще на землю вернути, то лише ддятого, абы ще ддя Г. Бога терпѣти; а св. Францискъ Салезїї пише, що если бы Ангелы були способнї до зависти, то двохъ рѣчей завидували бы намъ: терпѣнїя Г. Бога ддя насъ, и терпѣнїя нашего ддя Г. Бога. И если мы Г. Бога любимъ, коли намъ добро дає, то не есть ще рѣчей певною, чи мы тогды дѣйстно Г. Бога любимъ, чи може скорше тое добро, котре Вбнѣ намъ дає; але если мы Г. Бога и волю и уподобанє Его любимъ, коли терпѣнїя на насъ зсилає, то вже безъ всякого сумнѣву мы тогды Г. Бога Самого любимъ, бо терпѣнїя самї въ собѣ нѣякъ любити не можна.

Такъ отже и смерть, котра есть властиво карою за грѣхъ, буде намъ на наиббльше добро и щастє наше, если мы ю приймемъ пбсла волѣ и уподобаня Божого ддя любви Божои и задосытъчужиненя за всѣ давнѣйшї грѣхи нашї. Тымъ способомъ и грѣхи нашї найлѣпше спокуюемъ и наиббольшу заслугу любви Божои и надгороды небесной позыскаемъ.

Тымъ способомъ выповнять ся заразомъ найлѣпше и найпвнѣйше услбвія повного вбдпусту при Благословенїю Апостольскбмъ въ часъ смерти. Услбвія тїи суть слѣдующї три:

1) Сповѣдь и причастїє св., если есть возможно; однакбжь долѣе тая сповѣдь и причастїє св., до котрого недужный про небезпечну хоробу обовязанный есть.

2) Побожне взыванє имени Исуса, устами сли можь, сли же нѣ, то хоть въ сердцѣ. И

3) терпеливе приймленє смерти яко кары грѣха изъ рукъ Господнихъ.

Ддятого най Священникъ, предложивши недужному пбсла сказаного при сповѣди або кромѣ сповѣди побудки любви Божои (особливо въ терпѣнїяхъ), запытає его:

а) Чи любите (або хоть хочете любити) Г. Бога ддя Его безконечной доброты цѣлымъ сердцемъ и всѣми силами, надѣ всею?

б) Чи жалуете ддя любви Божои зъ сердца за всѣ грѣхи, котрыми Г. Бога въ цѣлбмъ житю образилисьте?

в) Чи хочете ддя любви Божои и ддя задосытъчужиненя за всѣ грѣхи свои зъ помочєю Божою приймити хоробу и смерть въ тбмъ часѣ и такимъ способомъ, якъ есть воля Г. Бога?

Розумѣе ся, що не жадає ся любовь Божя въ чувствѣ (що въ хоробѣ звыкло трудно есть), але въ воли чоловіка; и що передовсѣмъ помочи ласки Божои до того треба, котру але Г. Богъ зъ певностєю намъ дасть, если Его неустанно до кбнца житя о тое просити и пбдѣ огѣку пресв. Матери Божои удавати ся будемъ. И по тыхъ пытанїяхъ най змовить Священникъ зъ недужнымъ по можности повторительно (хоть два разы) слѣдующї молитовки, черезъ котрї и услбвія вбдпусту выповнять ся (при чбмъ треба недужного упбмнути, чтобы имя Исуса, если може, устами вымавлявъ):

а) Исусе, Боже мбї, надѣ всею люблю Тя.

б) Ддя безконечной доброты Твоеи, Господи, люблю Тя надѣ всею; и ддятого жалую зъ цѣлого сердца за всѣ грѣхи мои.

в) Ддя любви Твоеи, Господи и на задосытъчужиненє за всѣ грѣхи мои приймаю зъ сердца хоробу и такожь смерть въ тбмъ часѣ и такимъ способомъ, якъ есть воля Твоя и уподобанє Твое. Исусе мбї, милосердїя! Солодке Серце Марїи, будь спасенїемъ моимъ, нынѣ и въ часѣ смерти мои!

Черезъ тїи пытаня и молитовки недужному очевидно и само въ собѣ наиббольша прислуга здѣлає ся, и въ особенноти до дѣйственного позысканя вбдпусту въ часъ смерти ему якъ найлѣпше поможе ся.

При сѣй способности завыває Митр. Ординарїатъ вбдносью до Архїерейского посланїя въ Вѣдомостяхъ 1890 ч. 70. (ст. 185.) поновно всѣхъ ВЧ. Душпастьгѣвъ, чтобы св. Елеопомазанїє и Благословенїє Апостольске въ часъ смерти **всѣмъ** небезпечно хорымъ удѣлювали; и чтобы сосудъ (або фляшочка) зъ елеємъ и зшитїю о небезпечно хорыхъ и умираючихъ, до помянутого Архїерейского посланїя доданный, не лишь въ каждой церквѣ, але на случай наглыхъ выпадкбвъ такожь яко власнбсть матричной церкви, въ домѣ Пароха и каждого Сотрудника находивъ ся. ВЧ. Настоятелѣ деканатбвъ обовязуютъ ся въ совѣсти, абы тое всеюды при щорочныхъ визитахъ деканальныхъ надзирали и припильновали.

Зшитїю той можна и теперъ въ цѣнѣ напередъ присланныхъ 20 сот. у Митр. Консистоїи получить. И мають ся на нѣмъ додат-

ково повысши три пытаня и три молитовки дописати, на стр. 4 и 5. въ цѣли успособлена недужного до вѣдпуству Благословенія Апостольскаго, вмѣсто молитвы: „О Иисусе! о Маріе! и пр. зъ надписею: а) *Любовь Божья*, б) *скружа для любви*, в) *принятіе смерти для любви и скружи* (при чѣмъ и предлагае розпоряджене занотовати належитъ т. е. рѣчь и сторону Вѣдомостій). Молитва же „О Иисусе! о Маріе!“ и пр. зѣстане до ужитку на стор. 13 зъ тымъ поясненемъ, що вѣдпуствъ 40 днѣвъ тамъ наведеный и теперъ (такъ якъ и всѣ прочіе въ зошитѣ выражены 40-дневный вѣдпуствы) на 100 днѣвъ побольшеный, розумѣе ся окрѣмъ тыхъ стихѣвъ, при котрыхъ на стор. 5 есть наведеный особный вѣдпуствъ.

Дописане сихъ трѣхъ пытанъ и молитовокъ на помянутѣмъ зошитѣ буде для Душпаствѣвъ великою помочью, чтобы свѣй обовязокъ при небезпечно хорыхъ и умирающихъ для любви Божьей и для любви душъ собѣ повѣренныхъ добре выповнили. Належитъ такожь занотовати въ зошитѣ побольшене вѣдпуствѣвъ послѣ Вѣдомостій 1904 ч. 2 (ст. 20).

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріату.

Львѣвъ, дня 23. сѣчня 1904.

Ч. 11.

Ч. 444. — Въ справѣ ингеренціи ц. к. Прокураторіи Скарбу при реализованю спадщинъ и записѣвъ на рѣчь первей, парохій, институцій церковныхъ и т. п.

Ц. к. Намѣстництво надѣслало ту подѣ л. 31. грудня 1903 Ч. 175010 вѣдпись рескрипту ц. к. Министерству вѣроисповѣданъ и просвѣты зъ дня 5. грудня 1903 Ч. 23155/99 взглядомъ ингеренціи ц. к. Прокураторіи Скарбу при реализованю спадщинъ и записѣвъ нарѣчь церквей, парохій и институцій церковныхъ до обвѣщеня. Рескриптъ той гласить:

К. у. к. Ministerium für Cultus und Unterricht Zl 23155/99.
Wien am 5-ten December 1903.

An die k. k. Statthaltereie in Lemberg.

Da sich über die Ingerenz der Finanzprokuratur bei Einbringung von Erbschaften und Vermächtnissen zu Gunsten katholischer Kirchen und kirchlicher Pfründen sowie bei Errichtung rein kirchlicher Stiftungen mehrfache Zweifel ergeben haben, findet sich das k. k. Ministerium für Cultus u. Unterricht im Einvernehmen mit dem k. k. Finanzministerium und den übrigen beteiligten Zentralstellen veranlasst, der k. k. Statthaltereie zur entsprechenden Richtschnur bekannt zu geben:

Vor allem kann es keinen Zweifel unterliegen, dass die Finanzprokuratur im Sinne des Hofkanzleidekretes vom 31. Dezember 1820 R. G. S. Nr. 160, sowie des §. 2 Punkt 9 der Dienstesinstruktion vom 9. März 1898

R. G. Bl. N. 41 einem von Seite einer Kirchen Pfründen oder kirchlichen Stiftungsvermögensverwaltung ausgehenden Ersuchen um Vertretung in Abhandlungssachen vor Gericht, sei es, dass sich dieses Ersuchen auf die Vertretung in der Verlassenschaftsabhandlung überhaupt oder auf die Vornahme einzelner gerichtlichen Schritte bezieht, jederzeit unweigerlich zu entsprechen hat.

Was aber von einem derartigen Ansuchen unabhängige Einschreiten der Finanzprokuratur in derartigen Angelegenheiten anbelangt, so ist an folgenden Grundsätzen festzuhalten.

1) Bei Legaten, welche Kirchen oder kirchlichen Pfründen letztwillig hinterlassen werden und sich daher wohl ausnahmslos als fromme Vermächtnisse darstellen, obliegt die Einbringung und Sicherstellung sowohl nach dem Hofkanzleidekrete vom 31. Dezember 1820, R. G. S. Nr. 160, als auch nach §. 38, des Gesetzes vom 7. Mai 1874 R. G. Bl. Nr. 50 der Finanzprokuratur, da auch nach letzterer Gesetzesbestimmung das gesammte kirchliche Vermögen den für gemeinnützige Stiftungen bestehenden staatlichen Schutz zu genießen hat.

Indem Vorsorge getroffen ist, dass der betreffenden Finanzprokuratur von dem Anfall jedes derartigen Legaten vom zuständigen Abhandlungsgerichte sofort die unmittelbare Verständigung zuzukommen hat, wird es sodann in jedem solchen Falle Sache der Finanzprokuratur sein sogleich nach Empfang dieser Mitteilung und ohne vorgängige Anfrage an die Landesstelle mit Bezug auf §. 685 a. b. G. einerseits die Verwaltung der bedachten Kirche oder Pfründe zu verständigen, andererseits die sofortige Auszahlung des Legates oder dessen Sicherstellung zu beanspruchen und darüber zu wachen, dass vor den entsprechenden Massnahmen die Einantwortung der Verlassenschaft nicht erfolge. (§. 159 des kaiserlichen Patentes vom 9. August 1854, R. G. Bl. Nr. 208).

Die Vornahme dieser gerichtlichen Schritte hat im jeden solchen Falle zu geschehen und kann daher auch dadurch nicht berührt werden, dass der kompetenten Kirchenbehörde allerdings das Recht gewahrt bleibt, ein zugefallenes Legat mit Rücksicht auf etwa damit verbundene Lasten abzulehnen. Da sich dies nämlich als ein Verzicht auf ein Kirchenvermögen darstellt, so wird eine solche Ablehnung nur nach Erwirkung der in der Ministerial Verordnung vom 20. Juni 1860 R. G. Bl. Nr. 162, für Veräusserung von Kirchengut vorgeschriebenen Kirchen- und staatsbehördlichen Genehmigung erfolgen können. Insofern daher eine lokale Kirchenvermögensverwaltung die Übernahme eines eingebrachten oder sichergestellten Legates ablehnen wollte, ist selbe auf die Einholung der kirchen- und staatsbehördlichen Zustimmung zu verweisen.

Auch über die Frage, ob ein Legat, welches mit einer der lokalen Kirchenverwaltung unannehmbar oder zu beschwerend erscheinenden Auflage belastet ist, in Gemässheit der §§. 710 und 711 a. b. G. nicht dennoch behalten werden könne, wird sonach gegebenenfalls erst in diesem späteren Stadium der Angelegenheit kompetenten Ortes zu entscheiden sein.

2. Wenn eine Kirche oder kirchliche Pfründe zu Erben eingesetzt ist, und sonach im Wesen eine Zustiftung zum kirchlichen oder Pfründevermögen vorliegt, muss die Erbserklärung selbst, vor der legalen Repräsentanz der Kirche oder Pfründe ergehen.

Die lokalen Kirchen oder Pfründeverwaltung wird sich hiebei, sofern es sich um die Ausschlagung die Erbschaft oder bei Annahme derselben gleichzeitig um die Übernahme gewisser Lasten handeln sollte, an die Vorschriften der Ministerial Verordnung vom 20 Juni 1860 R. G. Bl. Nr. 162 hinsichtlich Einholung der kirchen- und staatsbehördlichen Genehmigung zu halten und zu diesem Zwecke erforderlichenfalls die entsprechende Fristerstreckung zur Überreichung der Erbserklärung oder zur Klagsrehabilitation (§. 118 und 125 des kaiserlichen Patentbeschlusses vom 9 August 1854, R. G. Bl. Nr. 208) behufs Vermeidung der eventuellen Rechtsfolgen der §. 120 und 25 des zitierten Gesetzes beim Abhandlungsgerichte zu erwirken haben.

Die Gerichte sind angewiesen speziell die Ausschlagung von Erbschaften seitens lokaler Kirchen oder Pfründenverwaltungen ohne ausgewiesene kirchen- und staatsbehördliche Zustimmung nicht zur Kenntnis zu nehmen.

Die Überreichung der derart ratifizierten Erbserklärung beziehungsweise des genehmigten Erbverzichts beim Abhandlungs-Gerichte kann allerdings auch unmittelbar seitens der betreffenden Kirchen oder Pfründeverwaltung erfolgen; es wird aber unter einem die Veranlassung getroffen, dass derselben empfohlen wird, sich auch schon hiebei der Intervention der Finanzprokuratur zu bedienen.

Desgleichen ist das Erforderliche eingeleitet, dass von jeder Erbanfalle zu Gunsten einer Kirche oder Pfründe seitens des betreffenden Gerichtes die zuständige Finanzprokuratur unmittelbar in Kenntnis gesetzt wird und wird es der letzteren obliegen, wegen Einholung der Erbserklärung sich an die Kirchen oder Pfründeverwaltung zu wenden.

Sobald die Erbserklärung abgegeben ist, hat sodann für alle auf die Einbringung oder Sicherstellung der Verlassenschaft oder einzelner Verlassenschaftbestandteile abzielenden Massnahmen die obligatorische Vertretung der Kirche und Pfründe durch die Finanzprokuratur einzutreten.

3. Was endlich die rein kirchlichen Stiftungen (Messenstiftungen, Andachtsstiftungen, beneficia simplicia sine cura animarum) anbelangt, so bleibt die Entscheidung darüber, ob eine rein kirchliche Stiftung errichtet und ob für dieselbe eine Erbserklärung eingebracht werden solle oder nicht, ausschliesslich der leitenden Kirchenbehörde anheimgestellt, da eine derartige Stiftung ohne die betreffende Willenserklärung der Kirchenbehörde überhaupt nicht ins Leben treten kann. An der im Hofdekrete vom 21 Mai 1841 L. G. O. Nr. 541, enthaltenen Vorschrift, wonach auch bei solchen Stiftungen der positive Ausspruch der Staatsbehörde über die Annembarkeit der Stiftung, wenn auch einverständlich mit dem bischöflichen Ordinariate vorgesehen war, kann nämlich dieser Art Stiftungen gegenüber angesichts der verfassungsmässig gewährleisteten Freiheit der Kirche in ihren inneren Angelegenheiten, sowie angesichts der Grundsätze des Gesetzes vom 7 Mai 1874

R. G. Bl. Nr. 50 unbeschadet der Bestimmungen der §. §. 17 und 47 alinea 2 dieses Gesetzes nicht mehr prinzipiell festgehalten werden.

Im allgemeinen wird der staatlichen Aufsicht über alles kirchliche Vermögen einschliesslich der kirchlichen Stiftungen durch die Mitteilung einer einfachen Abschrift des Stiftbriefes an die Landesstelle genügt.

Die Finanzprokuratur hat von der betreffenden letztwilligen Verfügung das kompetente bischöfliche Ordinariat zu verständigen, eine Erbserklärung namens rein kirchlicher Stiftungen jedoch wird die Finanzprokuratur nur im Falle eines diesbezüglichen Ersuchens der kompetenten Kirchenbehörde abzugeben haben.

Die Obsorge jedoch für die Einbringung und Sicherstellung des gestifteten Vermögens obliegt bei allen derartigen Stiftungen nach der ausnahmslosen gesetzlichen Vorschrift und somit auch ohne Ansuchen der beteiligten Kirchenbehörde der kk. Finanzprokuratur, denn hierin liegt eben eine der wertvollsten Massnahmen der staatlichen Stiftungstutelage, auf welche auch das rein kirchliche Stiftungsvermögen dem Gesetze zufolge Anspruch hat.

4. Sollte zur Geltendmachung des Erbsanspruches einer Kirche oder kirchlichen Pfründe die Anhängigmachung eines Rechtsstreites erforderlich sein, so wird die bezügliche Streitermächtigung in Konsequenz der vorstehenden Ausführungen gleichfalls der kompetenten Kirchenbehörde zustehen, welche sich insoferne die Ergreifung des Rechtsstreites eine Belastung des Kirchenvermögens oder die Unterlassung des Rechtsstreites eine Verzichtleistung auf die Erbschaft und damit eine Veräusserung von Kirchenvermögen involviert, wegen Einholung der staats- und kirchenbehördlichen Zustimmung hiezu an das oben sub 2) gesagte zu halten haben wird. Der kompetenten Kirchenbehörde kommt desgleichen die eventuelle Streitermächtigung im Interesse einer zu errichtenden rein kirchlichen Stiftung zu. Die kk. Finanzprokuraturen haben in solchen Fällen, wo es sich um eine zu errichtende rein kirchliche Stiftung handelt, die kompetente kirchliche Behörde vor deren Entscheidung über die Frage der Anhängigmachung eines Rechtsstreites auf jene Umstände, welche eventuell von vornherein einen ungünstigen Ausgang des Prozesses erwarten lassen, entsprechend aufmerksam zu machen.

Подалъ се до вѣдомости Всч. Духовенства въ тѣмъ, чтобы при спадщинахъ въ користь церкви и пархій уже въ цѣли зложения деклараціи спадсвои завсѣгда жадано посередництва ц. к. Прокураторіи Скарбу и чтобы въ случаю евентуального уповаженія до спору въ цѣли униквенія можливого звороту коштѣвъ процессу на случай некористнаго выслѣдку, вчасно засягано добромнѣня той власти и правильно его держано ся.

Водъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 25. сѣчня 1904.

Ч. 896. — Списокъ вѣдущихъ збъ взглядомъ на нашъ обрядъ дозволенныхъ.

Подеа св. Астольского Престола збъ спеціальнымъ взглядомъ на нашъ обрядъ дозволенныхъ.

I. Всѣ якънебудь вѣдущи позыскують ся вѣдъ Русинѣвъ, а въ церквахъ нашего обряда такожь и вѣдъ Вѣрныхъ иншихъ обрядѣвъ пѣсля нашего церковного календаря цѣлкомъ такъ, якъ вѣдъ Латинникѣвъ, а въ ихъ церквахъ такожь и вѣдъ Вѣрныхъ иншихъ обрядѣвъ, позыскують ся пѣсля латиньского календаря. (Пропаганда ч. 3923 изъ 27. мая 1895, Вѣдомости 1895 ст. 114).

Прото мусить и набоженство на мѣсяць Май и Червень, если мае бути злученымъ збъ дотычными вѣдущими (Вѣд. 1901 ст. 80, и 1902 ст. 105), въ нашихъ церквахъ вѣдущи ся пѣсля нашего церковного календаря.

II. Християнське поздоровленє у насъ: Слава Исусу Христу! мае ти самі вѣдущи, що латинське „Laudetur Jesus Christus“ (св. Конгр. Вѣдущихъ изъ 8. лип. 1889, Вѣд. 1889 ст. 106); а именно:

1) Вѣдущь 50 днѣвъ (котрый и за помершихъ жертвовати можна) за кождый разъ, коли при поздоровленю оденъ каже: Слава Исусу Христу! если лишь другий вѣдущь: На вѣки, або: Аминь, або ино: Слава. (оба, и поздоровляющій и вѣдущь мають по 50 д. вѣдущь).

2) Повный вѣдущь въ часъ смерти для всѣхъ, котры въ житю тымъ поздоровленемъ звыкли поздоровляти ся — если тогды хоть въ серцю, сли устами не можуть, имя Исуса зывають.

Ти самі вѣдущи суть такожь проповѣдникамъ и всѣмъ тымъ дозволені, котры Вѣрныхъ упоминають, щобы въ той способъ поздоровляти ся.

III. Ти самі вѣдущи суть надані для насъ вѣдъ Великодня до Вознесенія выключно, при взаимномъ поздоровленю: Христосъ воскрес. Воистину воскрес. (Проп. ч. 8019 изъ 17. мар. 1898, Вѣд. 1898 ст. 57).

IV. Молитвы вѣдущими надѣлені можна въ якънебудь мѣ вѣдущи, абы лишь толкованє було вѣрно. Но хоть наше „Богородице Дѣво“ есть много различне вѣдъ латиньского „Ave Maria“, то однакъже може оно служити до позысканія тыхъ всѣхъ дуже численныхъ вѣдущихъ, при котрыхъ требеа ся въ лат. обрядѣ Ave Maria.

А понеже рѣчь сїя не находить ся въ Вѣдомостяхъ, прото дамъ тутъ збъ печатаной куренды ч. 537/орд. изъ 10. вер. 1888 дословно вѣдущи дотычного рѣшенія св. Конгрегаціи Вѣдущихъ:

Sacra Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praeposita, utendo facultatibus a Sanctissimo Domino Nostro Leone Papa XIII sibi specialiter tributis, benigne declarat, et quatenus opus est indulget, ut Salutatio Angelica prouti hucusque recitari consuevit apud Ruthenos nec non alios Christifideles ritus Orientalis, quoties praescribatur uti conditio necessaria ad Indulgentias lucrificandas, aequae valeat ad hujusmodi effectum, ac Salutatio Angelica, quae recitatur a Christifidelibus Ecclesiae latinae. Contrariis non obstantibus quibuscunque. Datum Romae ex Secretaria ejusdem Sacrae Congregationis die 3. Junii 1888.

V. Такъ само рѣшила св. Конгрегація Вѣдущихъ взглядомъ нашихъ молитвъ „Слава Отцу“ и

VI. „Подъ твою милость“, помимо частного различія вѣдъ латиньскихъ „Gloria Patri“ и „Sub tuum praesidium“ (Проп. ч. 1101/20 изъ 31. серп. 1891, Вѣд. 1891 ст. 126).

VII. Всѣ св. Литургии въ обѣ суботы памятной т. в. мясопустно и передъ Сошествіемъ суть для всѣхъ трѣхъ нашихъ Епархій, Львовской, Перемыской и Станиславовской збъ повнымъ вѣдущимъ для помершихъ злучені такъ, якъбы вѣдущи ся при престолѣ упривилеованомъ (Проп. ч. 4501 збъ 26. жовт. 1895, Вѣд. 1895 ст. 200).

О значеню, skutочности и услѣвахъ привилея престола зри Вѣдомости 1891 ст. 43—46. Молитвы за усопшихъ въ обѣ суботы памятной мають бути всегда за всѣхъ вѣдъ вѣка усопшихъ; спеціальна же интенція Священника може бути за усопшихъ або всѣхъ або лише декотрыхъ або ино одного — но Парохамъ належить ся жертвовати всегда за помершихъ парохіянъ самыхъ або разомъ збъ иншими помершими.

VIII. Молитовка въ часъ великого посту: Претерпѣвый за насъ страсти, Исусе Христе, Сыне Божій, помилуй насъ — а вѣдъ недѣлѣ крестопоклонной ажъ до пятка и въ свято Честного Креста окрѣмъ великого посту: Кресту твоему поклоняемся Владыко, и святое воскресеніе твое славимъ, — мае вѣдущь 300 днѣвъ, разъ на день, но безъ дозволеного жертвованія за помершихъ (Проп. ч. 7928 изъ 4. лют. 1898, Вѣд. 1898 ст. 56).

IX. Всѣ повысші дозволенія вѣдущихъ суть на всегда дані, слѣдующі же три ино на 10 лѣтъ, збъ терминомъ до 9. грудня 1907:

1. За побожне присутствіе на Всеночнѣмъ вѣдущь 300 лѣтъ;
2. За побожне присутствіе на Молебнѣ (пр. въ мѣсяцю Маю) вѣдущь 200 лѣтъ;
3. За побожне вѣдущи (розумѣе ся надъобовязкове) якогоне-

будь Акафиста відпусть 300 лѣтъ. Всѣ сїи три відпусты можна и за помершихъ жертвовати.

Х. Въ кѣнци наводять ся тутъ відпусты, Товариству св. Апостола Павла на всегда наданї, котре-го Товариство головно намѣряе реколекції, місії и розширене добрыхъ книжокъ и часописїй:

1) Повный відпустъ, котрый и за помершихъ жертвовати можна, для членѣвъ духовныхъ и мірскихъ, 3 разы въ роцѣ: на Успенїе П. В. (15. серпня), въ память св. Обручника Іосифа (26. грудня або въ недѣлю по Рождествѣ Хр.) и св. Ап. Павла (29. червня) — при сповѣди, причастїю и побожномъ помоленю ся о розширене св. вѣры и по мысли св. Отця.

2) Для членѣвъ-священїкѣвъ ласка дворазового въ тыждни особистого престола упривидеованого (до чого треба въ тыждни выбирати дни, въ котрыхъ можна брати Службу въ ризахъ и зъ ритуаломъ за усопшихъ). — До тыхъ водъ св. Апост. Престола дозволеныхъ ласкъ додае ще Митр. Ординаріятъ

3) для всѣхъ членѣвъ тогожъ Товариства ізъ всѣхъ нашихъ трохъ Епархїяхъ відпустъ (впередъ на 40 днѣвъ даний а теперь побольшений на) 100 днѣвъ разъ на день за побожне змовлене щоденной молитовки Товариства т. е. одно Богородице Дѣво зъ додаткомъ: „Святый Обручнице Іосифе и святый Апостоле Павле мольтъ Господа Бога за насъ“ (котрый відпустъ однакожъ за помершихъ жертвовати не можна. —

О важности, дѣйствию и услѣвяхъ відпустѣвъ взагалѣ зри Вѣдомости 1891 ст. 39—43.

† Андрей Митрополитъ.

Львѣвъ, дня 11. лютого 1904.

Ч. 13.

Ч. 922. — Въ справѣ Товариства св. Петра.

Видѣль Товариства для запомоги убогихъ рускихъ церквей имени св. Петра въ Львовѣ предложивъ сюда въ мысль §. 19. 5. Статута, за просьбою с оголошене, слѣдуюче Справоздане о ставї Товариства за III. кварталъ взглядно за кѣнцемъ року 1903:

А) Поздѣстальность касова зъ III. кварт. 1903 7966 Кор. 93 сот.

Б) До Товариства вступили и членьску вкладку зложили:

о. Анталъ Биликевичъ пар. Знесѣня	2	о. Березовскій Тома пар. Дубравки	2
о. Григорій Ярема ц. к. проф. у Львовѣ	2	о. Іоанъ Рудницкій „ Протесъ Церковь въ Протесахъ	6
о. Іосифъ Фолисъ пар. Сквилова Церковь въ Сквиловѣ	2	„ „ Дубровѣ	6
Читальня въ Сквиловѣ	6	о. Евстахїй Хоминъ катех. въ Камѣницѣ струм.	2
о. Николай Кравцѣвъ неопресвитерь	2	Николай Кравчукъ учитель въ Камѣницѣ струм.	2

Шуликъ Василь учитель въ Камѣницѣ струм.	2	о. Евгений Витошинскій пар. Гнилицъ вел.	2
Марїа Семенедѣвна учителька въ Камѣницѣ струм.	2	о. Алексей Заичковскій пар. Збаража	2
Марїа Давидовичъ учителька въ Камѣницѣ струм.	2	о. Теофілъ Копыстанскій пар. Клебанѣвки	2
Иванъ Белей редакторъ у Львовѣ	3	о. Волод. Голинатый пар. Шельпанъ	2
о. Андрей Обрѣзковъ пар. Мальчиць	2	о. Андрей Зарицкій пар. Нового села	2
Церковь въ Мальчицахъ	6	о. Теофілъ Луцикъ пар. Кошлякъ	2
„ въ Княжолуцѣ	6	о. Северинъ Наконечный пар. Збаража стар.	2
„ въ Лозинѣ	6	о. Сильвестеръ Волковскій пар. Богданѣвки	2
о. Михаилъ Яцишинъ пар. Вороцова	2	о. Модестъ Дибстрянскій пар. Стегнїковецъ	2
о. Антоній Целевичъ „ Лозины	2	о. Григорій Чубатый пар. Ступокъ	2
о. М. Авдикевичъ пар. Княжолуки	2	о. Изидоръ Рейтаровскій пар. Лубянокъ	2
др. Миронъ Вахнянинъ зъ Львова	2	о. Иванъ Бачинскій сотр. Лубянокъ	2
Антоній Павенцкій	2	о. Василь Терещукъ сотр. Доброводѣвъ	2
Антоній Дольницкій ц. к. Сов. Суду кр.	2	Іоанъ Кардашъ госп. зъ Лубянокъ	5
Ярославъ Ильницкій ц. к. Сов. Суду кр.	2	Захарко Яструбецкій госп. зъ Лубянокъ	2
Александръ Кмицикевичъ ц. к. секр. Суду кр.	2	Михаилъ Чепѣль зъ Лубянокъ	1
Іосифъ Романовичъ ц. к. офиц. Суду кр.	2	Іоанъ Бочаръ „	1
Петро Козакъ зъ Львова	2	Романъ Твердый „	1
Іосифъ Онишкевичъ нотаръ у Львовѣ	2	Церковь въ Лубянкахъ высшихъ	6
Евгеній Курмановичъ „	2	„ „ низшихъ	6
Людвикъ Герасимовичъ Сов. Суду кр. у Львовѣ	1	„ въ Терпилѣвцѣ	6
Кароль Пѣдлашецкій Сов. Суду кр. Др. Дамянъ Савчакъ Сов. Суду кр. у Львовѣ	2	„ въ Климковцахъ	6
Григорій Харакъ Сов. Суду кр. у Львовѣ	2	„ въ Кошлякахъ	6
Іоанъ Чернявскій секрет. Суду кр. у Львовѣ	1	„ въ Голоткахъ	6
Др. Волод. Вергановскій секрет. Суду у Львовѣ	2	„ въ Добромѣрцѣ	6
Михаилъ Козакевичъ секрет. Суду кр. у Львовѣ	2	„ въ Ступкахъ	5
Софронъ Галька офиц. Суду кр. у Львовѣ	1	„ въ Романѣвцѣ	5
Юліанъ Романчукъ ц. к. проф. у Львовѣ	2	Брацтво мужеске въ Терпилѣвцѣ	6
Церковь въ Долголуцѣ	5	„ жѣноче „	6
о. Адамъ Каленюкъ пар. Долголуки	2	„ парубоче „	6
Димитрій Куритникъ зъ „	1	„ дѣвоче „	6
Ігнатїй Шамко зъ Долголуки	1	о. Іоанъ Навроцкій пар. Голѣбъ	3
о. Волод. Герасимовичъ пар. Терпилѣвки (основ.)	51	о. Андрей Киналь „ Увсѣя	3
о. Іоанъ Левицкій пар. Гушанокъ	2	о. Михаилъ Щуровскій пар. Марковы	2
о. Леонтїй Копертинскій пар. Су- правѣвки	2	о. Василь Томовичъ пар. Мозолѣвки	4
		о. Григорій Содомора пар. Новосѣлки Кутъ	3
		о. Станиславъ Новосадъ пар. Пѣдгаецъ	2
		о. Людомиръ Вилинскій сотр. Пѣдгаецъ	3
		о. Михаилъ Винницкій пар. Новосѣлки Ленчъ	3
		о. Димитрій Гузаръ пар. Завалова	2
		о. Іоанъ Дурбакъ пар. Вожикова	1
		о. Антоній Рудницкій пар. Дитятина	1

Церковь въ Дитятинѣ	6	о Несторѣ Коржинскій пар. Мединѣ	2
„ въ Бобрцѣ	6	о. Николай Кумановскій пар. Нѣм- щина	2
о. Евгений Дзерович пар. Бобрки	2	о. Игнатій Мулик пар. Сѣвки	2
Онуфрій Солтисъ учитель въ Тер- нополи	2	о. Теодоръ Молчовскій пар. Тустаня	2
Димитрій Пигуль учитель въ Тер- нополи	2	Церковь въ Ганбвцяхъ	6
Церковь въ Бѣбшанахъ	6	„ въ Демяновѣ	6
Иларіонъ Ляховичъ зъ Бѣбшанъ	2	„ въ Дубовици	6
о. Петро Гулай пар. Славной	2	„ въ Должцѣ	6
Церковь въ Славной	6	„ въ Середибѣ	6
„ въ Почапахъ	6	„ въ Дубовцяхъ	6
„ въ Хальчицахъ	6	„ въ Залуквѣ	6
„ въ Жуличахъ	6	„ въ Крилосѣ	6
„ въ Городиловѣ	6	„ въ Кунашовѣ	6
„ въ Коропцѣ	6	„ въ Мартиновѣ новѣмъ	6
„ въ Угордахъ	6	„ „ старѣмъ	6
„ въ Ляцѣмъ вел.	3	„ въ Тенетникахъ	6
„ Воскресенія въ Золочевѣ	6	„ въ Мединѣ	6
„ св. Параскевіи въ Плуговѣ	6	„ въ Нѣмшицѣ	6
„ въ Белци	6	„ въ Сѣвцѣ	6
„ въ Жуковѣ	6	„ въ Тустанѣ	6
„ въ Кропивнѣ	6	„ въ Семкѣвцяхъ	6
„ въ Ремизѣвцяхъ	6	„ въ Грабовѣ	6
„ въ Шпиколосахъ	6	„ въ Яблоновцѣ	6
„ въ Ясенѣвцяхъ	6	„ въ Деревлянахъ	6
„ въ Загъсю	6	„ въ Спасаѣ	6
„ въ Струтинѣ	5	„ Пр. Д. М. въ Камѣнцѣ струм.	6
Евдокія Жукъ зъ Белци	2	„ св. о. Николая въ Камѣнцѣ струм.	6
о. Михайлъ Баранъ пар. Бзовицѣ	2	„ въ Незнановѣ	6
о. Юліанъ Ворачокъ пар. Кабаровецъ	2	„ въ Полоничной	6
о. Григорій Вацкъ пар. Подгайчикъ	2	„ въ Сѣлцѣ	6
Церковь въ Ивачовѣ	6	„ въ Грибовичахъ	5
„ въ Волчѣвцяхъ	6	„ въ Хмилѣвцѣ	7
„ въ Кустинѣ	6	о. Иларіонъ Квасницкій пар. Незна- нова	2
„ въ Батывѣ	6	о. Голодъ Левицкій пар. Козлова	2
о. Онуфрій Курбасъ пар. Батыева	2	о. Николай Вилевичъ пар. Поло- ничнои	2
Гавриилъ Хомовичъ зъ Оравы	2	о. Стефанъ Питликъ пар. Сѣлца	2
о. Леонтій Шеферъ пар. Волшова	2	о. Іоанъ Билинкевичъ пар. Грибовичъ	2
Церковь въ Болшовѣ	6	Григорій Качоръ зъ Грибовичъ	2
о. Евгений Свистунъ пар. Болшовецъ	2	Иванъ Штокало	2
Церковь въ Болшѣвцяхъ	6	Емилія Лопачиньска зъ Бруховичъ	2
о. Николай Винницкій пар. Галича	2	о. Карпо Винтовякъ пар. Утѣшкова	2
о. Людвикъ Савицкій сотр. Галича	2	о. Иванъ Герасимовичъ пар. Тура	2
Церковь въ Галичи	2	о. Андрей Дольницкій пар. Под- горець	2
о. Іоанъ Гургула пар. Гановецъ	2	о. Викторъ Цебровскій пар. Кутѣвъ	2
о. Михайлъ Студиньскій пар. Де- мянова	2	о. Филиппъ Свергуль експ. въ Ушинѣ	1
о. Іосифъ Любѣнецкій пар. Дубовицѣ	2	о. Левъ Свлинскій пар. Ражнева	1
о. Юстия Дворянинъ пар. Дубовецъ	2	Церковь въ Турю	5
о. Левъ Лаврецкій пар. Залукви	2	„ въ Подгорцахъ	5
о. Іоанъ Гоговскій пар. Крилоса	2		
о. Левъ Авдиковскій пар. Кунашова	2		
о. Теодоръ Дикій пар. Мартинова	2		

Иванъ Левицкій ц. к. инсп. краев. у Львовѣ	2	Шипайло Кароль сов. Суду краев. у Львовѣ	2
Иванъ Матѣвѣвъ ц. к. инсп. краев. у Львовѣ	2	Цицмарскій Орестъ сов. краев. Суду у Львовѣ	2
о. Антоній Глодзинскій у Львовѣ	2	Денисъ Михайлъ нач. канц. краев. Суду у Львовѣ	2
Иванъ Гофрикъ ц. к. сов. Нам. у Львовѣ	2	Юлія Пилибѣвъ зъ Белци	2
Романъ Яминьскій ц. к. сов. Суду у Львовѣ	2	Ирена Миськовѣ	2
др. Юл. Брилинскій ц. к. сов. Суду у Львовѣ	2	Ал. Царевичъ артистъ маляръ въ Зар- ваници	4
Петро Максимовичъ ц. к. сов. Суду у Львовѣ	2	Маріянь Карпиньскій купецъ зъ О- стровчика	2
др. Кость Лучаковскій ц. к. профес. у Львовѣ	2	о. Андрей Тимусъ пар. Гумнискъ	2
о. Яковъ Сѣнгалевичъ пар. Романова	2	о. Ярославъ Мандичевскій пар. На- лужа	2
Церковь въ Романовѣ	6	Церковь въ Войниловѣ	6
„ въ Подгородицу	6	о. Яковъ Мандѣй пар. Войнилова	2
„ въ Вѣлоголовахъ	6	Церковь въ Перевозци	6
„ въ Нетерпинцахъ	6	о. Іоанъ Палтѣвъ парохъ	2
„ въ Кудобинцахъ	6	Церковь въ Скоморохахъ старыхъ	6
„ въ Тустоголовахъ	6	о. Стефанъ Лежогубскій парохъ	2
о. Жегаловичъ пар. Кудобинецъ	2	Церковь въ Дубѣвцяхъ	6
о. Вол. Андрухѣвъ зав. Вѣлоголовъ	2	„ въ Рашѣвцяхъ	6
Емилія Андрухѣвъ зъ Вѣлоголовъ	2	„ въ Сорочѣ	6
Стефанъ Иванѣвѣвъ зъ Тустоголовъ	2	о. Іосифъ Ганевичъ пар. Красного	2
Иванъ Антошкѣвъ	2	Церковь въ Краснѣмъ	6
Гнатъ Кравецъ зъ Кудобинецъ	2	„ въ Чернилѣвцѣ	6
Стефанъ П-холокъ	2	„ въ Рожискахъ	6
Шпицеръ богословъ у Львовѣ	2	„ въ Остаю	6
Гарбачевска Марія зъ Звизжени	2	„ въ Зеленой	6
Церковь въ Звизжени	6	„ въ Боркахъ малыхъ	6
„ въ Лютовици	6	„ въ Новосѣлцѣ	6
„ въ Манасѣ	6	о. Ю. Левицкій пар. Словиты	3
о. Филипъ Тарнавскій пар. Манасва	2	о. Григ. Решетилевичъ пар. Гли- нянъ зам.	3
о. Зепонъ Маркевичъ зав. Даръхова	2	о. Теоф. Дейницкій пар. Борккова	1
Теофилъ Томашевскій зъ Теревовѣ	2	о. Ник. Мажухъ пар. Балучина	3
др. Филипъ Бвинъ судя	2	о. Пав. Б-чинскій пар. Глинянъ заст.	2
Миськовѣ учитель зъ Волицѣ	1	о. Мих. Шавала пар. Полтвы	1
о. Епифаній Роздольскій пар. Соколова	2	о. Стеф. Высочанскій пар. Пере- гновва	1
о. Теофилъ Лавровскій пар. Янова	2	о. Як. Краснопера пар. Подгайчикъ	2
о. Иванъ Волянскій пар. Островчика	2	о. Север. Левицкій пар. Фирлѣвки	3
о. Ив. Ясеницкій сов. Дир. дом п лѣе, у Львовѣ	2	о. Юл. Зубрицкій пар. Яхторова	3
Омелянъ Терлецкій зъ Тернополя	2	Бронислава Зубрицка зъ Яхторова	2
Волод. Лаврецкій зъ Тернополя	2	о. Клим. Вазилевичъ пар. Волѣ го- логорек.	2
о. Адамъ Марковскій катехитъ зъ Тернополя	2	о. Теодоръ Сахно пар. Лагодова	2
Ирена Марковска зъ Тернополя	2	о. Иларій Гучковскій пар. Красного	2
Церковь въ Цѣшкахъ	10	о. Григор. Панчинъ пар. Гологорѣ	2
Зубрицкій вице-през. Суду краев. у Львовѣ	2	о. Евг. Моцѣвѣвичъ сотр. Куткура	1
Алек. Менциньскій сов. Суду краев. у Львовѣ	2	о. Макс. Панасюкъ зав. Станямпра	2
		о. Ілія Андрушинъ зав. Лонѣ	1

о. Терентій Доманикъ пар. Ольшаниць	2
Церковь въ Ольшаници	10
Симеонъ Наливайко учитель въ Ольшаници	2
Валерій Ковальскій дорожникъ въ Ольшаници	2
Евдокія Сорокагоспод. въ Ольшаници	1
Марія Зубарь "	1
Евдокія Волошинъ госп. "	1
Анна Воловецъ "	1
Анаст. Зубарь дѣвч. "	1
Церковь въ Дѣдушницяхъ вел.	6
" " мал.	6
" въ Угольнѣ	6
" въ Тростянци	6
о. Волод. Гургула зав. Болехова	2
о. Іосифъ Нижанковскій пар. Дѣдушницъ вел.	2
о. Хр. Бобикевичъ пар. Дѣдушницъ малыхъ	2
о. Вирчакъ пар. Пѣдбережа	2
о. Потучко пар. Сѣхова	2
о. Лев. Авдикевичъ пар. Тростянци	2
Громада Тростянецъ	5
Блена Терлецка	2
Марія Гургула	2
Павлина Грабовенська	2
Церковь въ Кійданцяхъ	6
о. Густавъ Дроздовскій пар. Кійданецъ	2
Церковь въ Романовѣмъ селѣ	6
" въ Стрыбцѣ	6
о. Клим. Заричскій пар. Стрыбвки	2
Церковь въ Шилахъ	6
" въ Красноселцяхъ	6
" въ Розношинцяхъ	6
о. Яковъ Вербицкій парохъ Шилъ	2
о. Николай Михалевичъ пар. Чернелева руск.	2
Церковь въ Чернелевѣ рускѣмъ	6
" въ Шельнакахъ	6
" въ Лисичинцяхъ	6
" въ Збаражи старѣмъ	6
" въ Залужу	6
" въ Зарубинцяхъ	6
о. Теодоръ Пайкушъ пар. Зарубинець	2
Церковь въ Стегникѣвцяхъ	6
" въ Чернихѣвцяхъ	6
о. Василій Курдикъ пар. Черниховець	2
Церковь въ Закомарю	6
о. Данило Таячкевичъ парохъ	2

о. Михайлъ Гвоздецкій парохъ Глѣбовичъ вел.	2
Церковь въ Глѣбовичахъ вел.	6
" въ Букачѣвцяхъ	6
о. Омел. Раковскій зав. Букачовець	2
Антонина Рудницка зб Львова	5
Торговля Ев. Спожарского и Вол Устенского	10
о. Алекс. Коритко пар. Богатковецъ	4
о. Іоанъ Хавалка пар. Тухольки	2
о. Клим. Роснецкій пар. Хутара	2
Церковь въ Тухольцѣ	6
" въ Хутари	6
" въ Кальнѣмъ (Сколе)	6
Зофія Вукъ зб Камѣнки струм.	2
Церковь въ Вакѣвцяхъ	6
" въ Репеховѣ	6
" въ Любешцѣ	6
" въ Жабокруккахъ	6
" въ Трибокѣвцяхъ	6
о. Клявдій Сивжинскій зав. Баковецъ	3
о. Кирилъ Фаціевичъ пар. Стрѣльскъ	3
Церковь въ Стрѣльскахъ новыхъ	6
" " старыхъ	6
" въ Киѣселѣ	6
" въ Ланахъ	6
" въ Серинкахъ	6
" въ Соколѣвцѣ	6
" въ Кологурахъ	6
" въ Пятничанахъ	6
о. Викторъ Илашевичъ пар. въ Пятничанахъ	6
Церковь въ Николаевѣ (Бобр.)	6
" въ Пѣдсеосновѣ	2
о. Волод. Марчакъ зав. Николаева	3
Церковь въ Яхторовѣ	5
" въ Уневѣ	5
Михалъ Глиджукъ членъ Видѣлу краев.	10
Георгій Яблоновскій секрет. Видѣлу краев.	2
о. Волод. Чировскій пар. Бабинець	2
о. Алекс. Барановскій пар. Пукова	2
о. Антонъ Билиневичъ пар. Куропатникъ	2
о. Іосифъ Рыбакъ пар. Настащина	2
о. Павло Кудрикъ сотр. Рогатина	2
о. Іосифъ Романюкъ пар. Юнашкова	2
о. Ник. Любѣнецъ и пар. Чесникъ	2
о. Гавр. Боднаръ пар. Свистѣльникъ	2
о. Димитр. Розлуцкій пар. Жовцова	2
о. Левъ Залужный пар. Потока	2

о. Емил. Рудницкій пар. Конюшокъ	2
о. Іосифъ Яворскій пар. Лучинець	2
о. Павло Чехуть сотр. Верблювецъ	2
о. Стефанъ Городецкій пар. "	2
о. Василь Зацерковный сотр. Пѣдгородя	2
о. Григ. Сапука зав. Липиць	1
Церковь въ Пѣдгородю	6
Читальня въ Пѣдгородю	6
о. Юстинъ Сухаровскій пар. Заболотецъ	2
Юліяна Завадовска зб Заболотецъ	3
Теодора "	2
Церковь въ Долголуцкѣ Воли	5
Титъ Запчѣвскій Сов. ц. к. Суду у Львовѣ	2
Андрей Корнелли инжин. Выд. кр. у Львовѣ	2
о. Герас. Семѣвъ експ. въ Гниличкахъ	2
Церковь въ Гнилицяхъ вел.	6
" " мал.	6
" Воскрес. въ Збаражи	6
" въ Слобѣдѣ войнилѣвскѣй	6
о. Вас. Громадка пар. Скопорохъ старыхъ	2
о. Алекс. Гвоздецкій сотр. Скопорохъ старыхъ	2
Читальня въ Гербутовѣ	2
Братство найсв. Тайнъ въ Гербутовѣ	6
Церковь въ Гербутовѣ (чл. осн.)	51
Церковь въ Межирѣчу	5
о. Іоанъ Дорожинскій пар. Межирѣча	2
Антонъ Хойнацкій зб Львова	2
Церковь въ Пѣдборцяхъ	6
Ярославъ Ленскій суд. зб Городка	2
Андрей Русинъ оф. почт. "	2
др. Л. Озаркевичъ адвок. "	2
о. Ник. Романюкъ катех. "	2
Вол. Качмарскій упр. шк. "	2
М. Скоробогатѣвна учит. "	2
о. Іосифъ Сохоцкій пар. Ланѣвъ	2
Церковь въ Путятинцяхъ	6
Конст. Урбанъ зб Львова	2
Михалъ Дыметъ "	2
о. Едвардъ Косановскій пар. Стрѣлькова	2
Старше братство церковне въ Стрѣльковѣ	6
Молодше братство церк. въ Стрѣльковѣ	6
Михалъ Ковальскій	1
Григорій Гладій	1
Андрей Романчукъ	1
Василій Хоминъ	2
Стефанъ Ковальскій	1
Петро Вѣликъ	2
Георгій Чорнюкъ	1
Иванъ Антоновичъ	1
Симеонъ Костюкъ	1
Пантал. Муха	1
Петро Сорока	2
Яковъ Цанъ	1
Марко Солтысъ	1
Андрій "	1
Яковъ Романчукъ	1
Димитрій Пристасюкъ	1
Михалъ Романовичъ	1
Захарія Солтысъ	1
" Полякъ	1
Георгій Буникъ	1
Андрей Пѣдгородецкій	1
Петро Процѣвъ	1
Іоанъ Ковальскій	1
Ем. Гленицкій Сов. ц. к. Нам. у Львовѣ	2
Церковь въ Присѣвцяхъ	6
" въ Зборовѣ	6
Стефанъ Кузь зб Зборова	2
Церковь въ Дубю	6
" въ Голосковичахъ	6
Марія Стопка зб Понивки вел.	2
Церковь въ Водникахъ	6
" въ Рудникахъ	6
" въ Стѣльску	6
Конст. Стрѣцкій пар. Рудникъ	2
Мих. Гаврилюкъ пар. Стѣльска	2
о. Миронъ Коритко зав. Томашовець	4
Мих. Соневицкій кат. въ Бережанахъ	4
о. Ілія Кузѣвъ сотр. "	4
Бобякъ професоръ въ "	2
Церковь въ Сенявѣ	6
" въ Сенягѣвцѣ	6
о. Ем. Вѣлинскій пар. Сенявы	2
о. Григор. Гойвановичъ парохъ Яблонова	2
Церковь въ Яблоновѣ	6
Церковь въ Глинцяхъ	6
Іларій Чапельскій зб Львова	2
Церковь въ Боковѣ	6
о. Іоанъ Сабать пар. Бокова	2
о. Корнито Лотоцкій	2
Церковь въ Волотни	6
" въ Вѣлцѣ	6
" въ Вышивчику	6
" въ Выпискахъ	6
" въ Дѣбрневѣ	6
" въ Дусановѣ	6

"	въ Клещівній	6
"	въ Костенефъ	6
"	въ Курянахъ	6
Церковь въ Наравѣ (чл. осн.)	50	
Церковь въ Пятивѣ	6	
"	въ Пѣдвисокѣмъ	6
"	въ Подусовѣ	6
"	въ Утѣховичахъ	6
"	въ Тучвѣмъ	6
Церковь въ Ялчинѣ (чл. осн.)	51	
о. Алекс. Мѣйскій пар. Клещівной	2	
о. Теоф. Кордуба пар. Куряна	2	
о. Иванъ Королюкъ пар. Выпискъ	2	
о. Ник. Селезѣнка пар. Ялчина	2	
о. Іоанъ Дидикъ пар. Наравѣ	2	
о. Юліанъ Дудикъ пар. Фирлева	2	
о. Евг. Рудницкій пар. Добриева	2	
о. Алекс. Танчаковскій пар. Дунаева	2	
о. Алекс. Джулинскій пар. Монастырца	2	
Церковь въ Монастырци	6	
"	въ Облазницѣ	6
"	въ Ляховичахъ подорожныхъ	6
"	въ Изидорѣвцѣ	6
"	въ Колоколинѣ	6
Читальня „Просвѣты“	6	
Петро Петрицкій пар.	6	
Церковь въ Дубравцѣ	6	
"	въ Тарнавцѣ	6
"	въ Розгадовѣ	7
"	въ Чумаялахъ	6
	<hr/>	1961

В.) Жертвы:

	кор.	сот.
Громада въ Княжолуцѣ	6	—
о. Ант. Лотоцкій	2	—
Парохіане въ Бѣбрцѣ	12	—
Левъ Ковальскій складку у Львовѣ	20	—
Парохіане Ходачкова вел.	7	60
Анна Урдопъ зъ Грибовичъ	1	—
Текля Бѣла	1	—
Михаилъ Качоръ	1	—
Иосифа	1	—
Марія	1	—
Андрей Питель	1	—
Пелягія Дешукъ	1	—
Павло Василина	1	—
Григорій Штокало	1	—

Данило Урбанъ	1	кор.	сот.
Тимко Зацько зъ Бруховичъ	1	—	—
Катерина Василина	1	—	—
Василій	1	—	—
Теодоръ	1	—	—
Григорій Качоръ	1	40	—
Ева	—	80	—
Сестрицъ зъ Грибовичъ	2	—	—
Брацтво въ Романовѣ и Подгородяцу	10	—	—
Григорій Германъ учитель въ Бѣлоголовахъ	1	—	—
о. Кароль Ёрми вѣдъ себе и складку	7	88	—
Парохіане Выбудова	9	—	—
"	Качанѣвки	5	—
"	Толцова	30	—
о. Максимъ Кинашъ зъ респрав. пропов.	11	—	—
Зофія Букъ зъ Камѣнки струмиловои	2	—	—
Парохіане Ваковецъ	9	92	—
"	Стрѣлискъ	13	—
"	Николаева	3	—
"	зъ Першнои Павло Лагола, Марія Галапачъ, Петро Ярошъ, Олекса Мандюкъ	4	—
Теодозія Гѣсевичъ зѣ Львова	1	—	—
Парохіане Межирѣча	19	08	—
Тов. Кред. „Поміч“ въ Городку	10	—	—
Ванъ учитель въ Городку	—	30	—
Мажушкевичъ учитель въ Городку	—	40	—
Федоровскій учитель въ Городку	—	40	—
Гошардъ учитель въ Городку	—	40	—
Юлія Сиротюкъ зъ Волохъ	1	—	—
Парохіане Высны	7	04	—
"	Любши	4	32
"	Мелны	5	90
"	Водянкъ	—	90
Марія Козюкъ Высны	1	14	—
Марія Зобякъ зъ Любши	1	—	—
Анна	—	60	—
Парохіане Выбранѣвки	16	82	—
о. П. Бачинскій пар. въ Глинянахъ	4	59	—
	<hr/>	246	кор. 39 сот.

П). Процента:

% вѣдъ кн. ш. ч. 2345	9	кор.	44	сот.
% за часъ $\frac{1}{7} - \frac{31}{12}$	903			
вѣдъ кн. ш. ч. $\frac{1648}{01}$				
$\frac{287\ 03}{111}$	$\frac{835}{03}$	148	02	—
		<hr/>	157	кор. 46 сот.

Розходы:

Выпечатане вѣдъозв. (решта)	8	кор.	16	сот.
Вас. Скокунови за рознош. запр.	10	—	—	—
Выдатки почтовой и канцелярійной	9	—	94	—
Зворотъ філіи въ Перемышля	905	—	55	—
Зворотъ філіи въ Станиславовѣ	739	—	19	—
Разомъ	<hr/>	1672	кор. 84	сот.

Зѣставлене:

Приходы:				
А) Позбѣталѣсть касова зъ III кв.	7966	кор.	93	сот.
Б) Членскій вкладки	1961	—	—	—
В) Жертвы	246	—	39	—
Г) Процента	157	—	46	—
Разомъ	<hr/>	10331	кор. 78	сот.
Розходы				
Ставъ касы зъ концемъ 1903 року	<hr/>	1672	—	84
		<hr/>	8658	кор. 94 сот.

Увага. Товариство св. Петра въ Львовѣ розтягало ся первѣстно на всѣ 3 Епархіи и чисило за часъ вѣдъ 1897—1902, отже за цѣлыхъ 6. лѣтъ всего:

1) въ АЕв. Львовскій членѣвъ	205.	зъ	вкладами въ сумѣ	1285-13	К.
2) въ Епархіи Перемышль	47.	"	"	246-22	"
3) въ " Станиславѣвъ	13.	"	"	79-86	"

разомъ въ всѣхъ 3. Епархіяхъ членѣвъ 265. " " " " 1611-21 " до того запись Кард. Сильвестра 1978-00 " разомъ всего маатку **3589-21 К.**

который, по амѣнѣ статута въ р. 1899 и впровадженю въ р. 1903 самостоятельныхъ філій въ Перемышля и Станиславовѣ на подставѣ того такъ змѣненого статута, роздѣлено въ р. 1903. въ сей способъ, що поодинокимъ Епархіямъ (філіямъ) звернено ихъ вклады, а запись Кардинала Сембратовича подѣлено на 3. рѣвній части по 659-33 К. такъ, що зъ цѣлого маатку, вѣдъ р. 1897. до р. 1902. зъ всѣхъ 3. Епархій въ квотѣ **3589-21 К.** збраного, припало на

Львовъ	1285-13+659-34=	1.944-47	К.
Перемышль	246-22+659-33=	905-55	"
Станиславѣвъ	79-86+659-33=	739-19	"

разомъ **3589-21 К.**

Въ р. же 1903, где на подставѣ змѣненого статута роздѣлено Товариство на 3. самостоятельный Епархіяльнй вѣдѣлы, зъ котрыхъ каждый обовязаный дѣлати о церкви своей Епархія, на подставѣ того самого статута, числитъ Товариство:

въ АЕпархія Львовскій членѣвъ=	1.183,	зъ	чистымъ доходомъ =	8.658-94	К.
" Епархія Перемышльскій	= 308,	"	"	2.493-38	"
" " Станиславѣвъ.	= 288,	"	"	2.125-67	"
разомъ зъ всѣхъ 3. Епархій	<hr/>	1879,	"	13.277-99	К.

Видѣль Товариства св. Петра для запомаги церквей, Львѣвъ 10. лютого 1903. о. Крд. Пюрко предсѣдатель; о. Стефанъ Мохнацкі й касієръ; о. Ил. П а ч о в с к і й и о. Ев. Шухевичъ за комитетъ надзирающій.

Поданою се до загальною відомости виражаємъ нашу радість, що Товариство св. Петра, такъ важне для церкви и Руси особливо въ нынѣшній часъ, ослагло въ м. роцъ такъ значный успѣхъ. Заслуга то теперѣшного Видѣлю и тѣхъ оо. деканѣвъ, котрѣ повинуючись туж. вѣзваню, въ 1. ч. АЕи. Видом. зъ р. 1903. оголошеному, допровадили до того, що въ члены Товариства св. Петра, вступили не только въ церкви и въ священники зъ своими ч. женами, но также и значна часть върядъ изъ деканату. Весьмъ имъ виражаємъ нашу повну признательность. Но були на жалъ и такі деканаты, и то въ бѣдшій даже части, котрѣ не доставили Товариству, такъ спасительному для церкви и Руси, ажь одного члена. Подъємось, що уже въ р. 1904. допровадитъ и они до того, що и въ изъ деканатъ не знайдѣ ся не только нъ одинъ священникъ, ажь одна церковь, но нъ одна душа руска, котра бы не належала або хотъ чимъ тѣмъ не причинилась до Товариства св. Петра.

Запрашаємъ также и патріотичну интеллигенцію руску, такъ мужеску якъ и женску, чтобы высокій цѣли того хосенного Товариства якъ найревнѣйше попирала. Церковь руска есть и нѣмъ не только знаменемъ вѣры но и заборолемъ народности руской; зъ церквою рускою стоить и наде и нѣмъ еще и народность руска. Берѣмъ ся длятого въ солидарно до дѣла; вступаймо въ члены Товариства св. Петра, той зъ короною, той зъ 5, той зъ 10, а той зъ 50. коронами; стараймо ся для Товариства св. Петра о запомаги, жертвы и записи, а допровадимъ легко до того, що въ однімъ роцѣ зберемъ не 13, но щонайменше 100.000 коронъ на будову церквей. Въ той цѣли розпоряджаємъ:

1) Прихильючись до просьбъ громадъ, изъ всѣхъ майже деканатѣвъ сюда предложенихъ и добромнѣйшій Веч. Клира односторонно сюда заявленою, зносимъ высыланя по жертвы на церкви такъ званихъ коллектантѣвъ, а напомиеть препоручаемъ, чтобы въ священники, громады и церкви вступили въ члены Тов. св. Петра для запомаги церквей, першій зъ вкладкою що найменше 1., а другій и третій що найменше 5 кор. рѣчно и 1. кор. вписового одпорозово.

2) Показываемъ тутъ розпоряджене зъ дня 23. липня 1902. ч. 5386, оголошене въ XI. Ч. АЕпарх. Видом. зъ р. 1902. стор. 80, котре звучить такъ: „Всѣхъ душпаствѣрь парох. водправлять 4. разы до року въ дняхъ бѣдшого наплыву народа акафистъ зъ назначенемъ датковъ на цѣли фонда будовы церквей АЕпархїи при М. Консистоїи, оголовивши се вѣрнымъ папередъ, а збраний жертвы перешлють посредствомъ Урядѣвъ декан. до М. Консистоїи. Симъ розпорядженемъ нѣякъ не ухиляе ся и не переписывае ся дѣятельности основаного для тѣхъ самыхъ цѣлей Товариства св. Петра, противно завзываетъ ся до тѣхъ ревнѣйшого свидѣлания дорогами и средствами статутомъ приписанными“.

3) Организация Товариства св. Петра остане и на дальше та сама, а имено: вѣдпоручниками для справъ Товариства суть и на дальше: Веч. оо. катихиты шкѣлъ середнѣхъ и видѣловѣхъ, парохы, деканы и ихъ заступники. Кождою зъ тѣхъ вѣдпоручникѣвъ збирае членѣвъ и датки въ своихъ кругахъ (катихиты межѣ проф. и учителями а по можности и въ другихъ интелл. кругахъ; парохы городской межѣ урядниками и пр., и пр.) и передае ихъ вразъ зъ спискомъ членѣвъ и жертвodawцѣвъ деканови, котрый провадитъ свидѣланию членѣвъ и жертв для цѣлого деканату и предлагаетъ ихъ Товариству въ дорожъ М. Консистоїи. Можна однакъ кождою вѣдпоручникови би и кождою членови вѣдносити въпрямъ до М. Консистоїи або и до самого Видѣлю Товариства у св. Юра ч. 5.

4) О запомагу має по мысли постановы Статутѣвъ выготовити прошене до Видѣлу Товариства парохъ и предложити деканови а деканъ М. Консистоїи зъ добромнѣйшемъ и означенемъ высоты запомаги, однакъ ажь по розписаню конкурсу черезъ Видѣль въ Вѣстнику Епархїалнѣмъ або и въ дневникахъ рускихъ.

5) Памѣни розпоряджене має подати ся до відомости народови въ найближшій Недѣль по заамонній молитвѣ або на Вечерни при одвѣтнімъ поученю и завоженю, а Веч. Клирови на всѣхъ шогорѣчнѣхъ соборалъ деканальнѣхъ, зъ вѣзванемъ до вступленя въ члены Товариства св. Петра вразъ зъ своими церквами и громадами.

Водъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 12. лютого 1904.

Ч. 14.

Ч. 1232 — Загальне Зѣбране членѣвъ Товариства св. Петра за р. 1903.

Загальне Зѣбране членѣвъ Товариства св. Петра за р. 1903 вѣдбуде ся по Недѣли Өоминѣй въ четверть 21.IV. 1904 о 3., а въ разѣ браку комлету, о 4. годинѣ пополудне въ духовнѣй Семинаріи въ Львѣвъ зъ програмою ягъ слѣдуе:

- 1) Отворене збрана черезъ предсѣдателя и выбѣръ президіи на часть збрана;
- 2) Справоздане Секретаря;
- 3) Справоздане касієра зъ внесенемъ на назначене зъ чистого доходу за р. 1903 въ квотѣ 8.658.94 кор.: квоты 8.000 кор. на запомаги, а 658.94 кор. на фондъ корѣнный (§. 16, а—г.)
- 4) Справоздане комитету надзирающого (комисія контрольная);
- 5) Дискусія и рѣшене що до всѣхъ тѣхъ справозданъ и внесенъ;
- 6) Змѣна статутѣвъ и,
- 7) Ухвалене регулямину для Видѣлу на внесенѣ Видѣлу;
- 8) Внесеня членѣвъ.

О годинѣ 8. передъ полуднемъ тогоже дня вѣдправить ся въ церквѣ Семинарицкѣй св. Литургія о „призванѣ помощи“, а въ Архикадральнѣмъ храмѣ св. Юра о той самѣй годинѣ одна св. Литургія за живыхъ, а друга за помершихъ членѣвъ Товариства.

О томъ завѣдомляе ся Всч. Клиръ и вѣрній АЕпархїи на прошенѣ Видѣлу и по мысли §. 11, 1. Статута.

Водъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 15. лютого 1904.

Ч. 15.

Ч. Орд. 205. — Въ справѣ заробковонъ эмиграціи.

Збѣльшаюча ся заробкова эмиграція до Нѣмеччины спонукуе Митроп. Ординаріатъ звернути увагу Всч. Духовенства нашої АЕпархїи на декотрій стороны того руху, котрый може принести правдивый хосенъ нашому народови, але має и неоднѣ побѣдпеченьство для людей необзнакомленыхъ зъ условіями такои эмиграціи.

Есть обовязкомъ священникѣвъ передъ тѣми небезпеченствами народъ перестерѣгати, однакъ не такъ, щобъ могло выдавати ся, що зъ взгляду на власну користь встримують людей вѣдъ предприняти того, що имъ правдивый хосенъ приносить. Божь гъ той справѣ, якъ и въ кождѣй иншѣй, добро людей не лишень вѣчне, але и дочасно мусить бути и есть нашимъ першимъ добромъ.

Дятого Всч. Отцѣ повиннй въ першѣмъ рядѣ въ народѣ платити любовь до своєї землѣ, емигруючи нехай не покидають своего села инакше, якъ лишъ на якійсь часъ, щобы зъ заробкомъ и зъ бѣльшою просвѣтою и наукою вертали домѣвъ.

Лѣпшій заробокъ, лѣпшій харчъ якъ дома, то одентъ не малый хосенъ, якій вѣдносятъ нашѣ люде — другій не меншій, що видячи высшу культуру учать ся впроваджувати въ свое житѣ не одну хосенну установу, а крѣмъ того учать ся лѣпше працювати, власною працею стремѣти до лѣпшого добробыту и здають собѣ лѣпше справу зъ того, въ якѣмъ взаимнѣмъ вѣдношеню стоить обовязокъ працѣ до права о надгороду. Мае однакъ заробкова емиграція и великй небезпеченства, передъ котрыми треба емигрантѣвъ усиленно перестерѣгати. Передовсѣмъ грозить часомъ правдиве небезпеченство моральне, грѣха, а часомъ и страченя вѣры. Дятого не залишати Всч. Душпастырѣ всѣма силами встримувати емиграцію дѣвчатъ, котрѣ хотѣли бы самѣ въ подорожъ выбирати ся безъ овѣрки родичей, або старшихъ поважныхъ людей, котрѣ мусѣли бы въ тѣмъ случаю приречи душпастыреви, що будуть надъ молодшими опѣкувати ся такъ, якъ родичѣ. Було бы пожаданымъ, щобы емигранты выѣджаючи зъ дому, приготавливали ся на подорожъ сповѣдею, причастіемъ, вспѣльнымъ торжественнымъ богослуженемъ, въ часѣ котрого парохъ мѣгъ бы вѣдповѣдно наукою приготувити людей до того важного и трудного дѣла.

Емигруючи мусять зрозумѣти, що своимъ поведенемъ могутъ помѣжъ чужими зѣднати собѣ и народови славу, або и нечестъ. Пошукуютъ въ Нѣмеччинѣ робѣтникѣвъ, але лишень тверезыхъ, працьовитыхъ, совѣстныхъ и оцадныхъ. Такихъ добре платять, але люде пустѣ, веробы и пѣяки емигруючи не лишъ нѣчого не заробляють, але змарнуютъ ся и зъ неславою для себе и для народа зѣйдуть на бездорожа.

Емигранты суть крѣмъ того еще нараженѣ на матеріальне небезпеченство, попадають въ руки несовѣстныхъ агентѣвъ, що провадять мерзевный торгъ робѣтниками и побирають провизію часомъ вѣдъ десяти до трийцять коронъ вѣдъ одного робѣтника, котру то провизію очевидно працьодавця вѣдтручуетъ вѣдъ заробку робѣтника. Надежить проте поучити людей, щобы стерегли ся передъ того рода агентами, а звертали ся до людей совѣстныхъ, ему прихильныхъ, котрѣ безъ заплаты дали бы му всякѣй информации и помѣчь и вскажуть ти мѣсяца, въ котрыхъ працьодавцѣ позволяютъ робѣтникамъ

святкувати рускѣй свята. Въ найблизшу недѣлю Всч. ОО. Парохи оголосятъ зъ проповѣдальницѣ, що кождѣй тверезый, працьовитый и пильный робѣтникъ, котрый намѣряетъ хати за заробкомъ въ чужину, мае зголосити ся до своего душпастыря зъ просьбою о розрѣшене вѣдъ посту на часъ перебуваня въ Нѣмеччинѣ на такій харчъ, якій робѣтникамъ дають. Митрополитальный Ординаріатъ дае сю власть всѣмъ Душпастырямъ. Всечествѣй ОО. Парохи, до котрого люде зголосятъ ся о розрѣшене, запишуть имя и назвиско емигранта и выкажутъ всѣхъ робѣтникѣвъ выѣхавшихъ на роботу въ Нѣмеччину, мають высылати що мѣсяца до Ординаріату, котрый на пѣдставѣ зѣбранныхъ тыхъ дати буде мѣгъ слѣдити впливъ той заробковой емиграції на нашъ народъ, а въ разѣ якого грозячого небезпеченства вѣдповѣдно зарадити злomu, що року высылати нашего священника, котрый бы робѣтникѣвъ вѣдвиджувать, вѣдидравлять имъ Сл. Божу и ихъ высповѣдачь.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 22. лютого 1904.

Ч. 16.

Ч. 725. — Завозванъ О. Льва Левицкого къ явленю ся въ Митроп. Ординаріатѣ.

Всч. О. Левъ Левицкій, парохъ Баковецъ, взывае ся симъ, щобы въ протягу трехъ мѣсяцѣвъ числячи вѣдъ дня низше положеного, въ Митрополитальномъ Ординаріатѣ явивъ ся, въ противнѣмъ бо разѣ наступитъ застосоване опредѣлень каноничныхъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 29. сѣчня 1904.

Ч. 17.

Ч. 7522/903. — Припоруcae ся акція ратункова Товариства „Кружкѣвъ рѣльничихъ“ въ користь навѣщенѣй нещастями элементарными людности селянской.

Зарядъ головный Товариства „Кружкѣвъ рѣльничихъ“ въ Львѣвъ вѣдвѣсь ся до Митроп. Ординаріату зъ завѣдомленемъ о пѣднятю акції ратунковой, въ користь дѣткненой нещастями элементарными людности селянской въ Галичинѣ и завязавши въ той цѣли центральный Комитетъ ратунковый въ Львѣвъ и Комитеты повѣтовѣй, — просивъ о поперте той акції. Митроп. Ординаріатъ, узнаючи добродѣйну цѣль того предпринята для несеня помочи селянамъ, черезъ градобитя, повѣнѣ и слоты въ крайну нужду попавшимъ, особенно при надходячѣмъ переднѣвку, — захваляе и припоруcae тую акцію ратункову; що симъ до вѣдомости подае ся.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 18. лютого 1904.

Ч. 18.

Обвѣщеня конкурсовѣ.**Митроп. Консисторія розписує на конкурсъ слѣдующій парохіи:***а) подъ днємъ 21. свчія 1904 зъ реченцємъ до дня 17. марта 1904:*Ч. 127. — **Гозѣвъ**, декан. Болехѳовского, наданя Ёго Величества Цѣсаря.*б) подъ днємъ 28. свчія 1904 зъ реченцємъ до дня 24. марта 1904:*Ч. 578. — **Сноморохи новій** зъ придуч. Гербутѳвъ, декан. Галицкого, наданя приватного.**Вѳдъ Митрополитальной Консисторіи.**

Ч. 19.

Ч. 1088* — Исправлене опечатокъ.

Въ першѳмъ (1) ч. АЕп. Вѣдомостій зъ р. 1904 выпечатано на стор. 4. и 5. въ рускѳмъ текстѣ Папской Ендиклики и то въ цита-тахъ зъ Письма св. козлавити, замѣсть: козлавити, а на стор. 14: бо не къ дѣст (= и умѣ) Гдѣ, замѣсть: бо не къ дѣст (= шумѣ) Гдѣ — що нынѣшнымъ исправляе ся.

Вѳдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѳвъ, дня 15. лютого 1904.

ХРОНИКА.**Сотрудница отримали ОО.:**

Іоанъ Чарторинскій въ Бережницѣ шляхоцкѳій, Романъ Волоцакъ въ Цуцилѳв-цахъ, Іполитъ Штогришъ въ Незнановѣ, Юліанъ Фаціевичъ въ Урловѣ.

Канон. институцію отримали ОО.:

Михаилъ Раковскій на Букачѳвцѣ, Іоанъ Колянковскій на Бѣлу.

Перенесеный на емеритуру:

О. Михаилъ Чайковскій, парохъ Колтова.

Посаду катихита при львѳвскихъ школахъ мѣскихъ отримавъ:

О. Петро Пилипецъ.

В. ц. и. Міністерство вѣроисповѣданъ и просвѣты асигнувало плату для сотрудника въ Дубкѳвцахъ.

Власть binandi отримавъ:

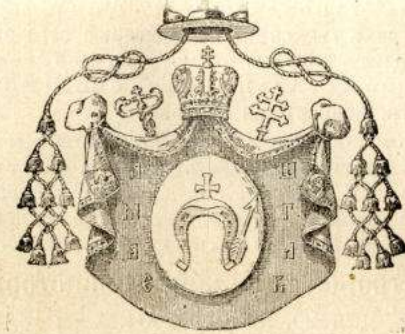
О. парохъ въ Могильницѣ.

Вѳдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѳвъ, дня 23. лютого 1904.

✠ АНДРЕЙ.

Митрополитъ.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣчь 1904.

Выдано дня 8. марта.

Ч. III.

Ч. 20.

Ч. 1568. — До вѣсьх Вєч. Урядѣвъ парохіальныхъ
въ справѣ Службъ фонда религіяного.

Службы фонда религіяного, такъ якъ доси въ Архієпархіи правять ся, не суть ще що до свого числа и рода остаточно полагоджені, но теперь мусить вже наступити остаточне и на всегда стало залагоджене ихъ.

Дотычна робота есть вже на укѣнченю; и ходить ще лише о тоє, чи не находятъ ся Листы литургійны нѣмецкы вѣдь Бухгалтеріи або Намѣстництва до Архієпархіи даваны въ поодинокыхъ парохіяхъ, окрѣмъ тыхъ Листѣвъ, котры тутъ въ актахъ консисторскихъ суть. А може въ тѣй самѣй парохіи не лишь одинъ, але и больше такихъ Листѣвъ нѣмецкихъ находятъ ся.

Прото залучує ся до сего числа Вѣдомостій печатаныи формуляръ тыхъже нѣмецкихъ Листѣвъ, и взывають

ся всѣ Веч. Уряды парохіальні въ Архієпархіи, чтобы въ терминѣ найдальше до трехъ тыжднѣвъ по одержанію сего завѣзваня всѣ акта такъ на приходствѣ якъ и въ церквѣ точно и совѣстно перешукали, и евентуально найденіи Листы нѣмецкїи тотъ часъ впростъ до Митр. Консисто́ріи прислали.

Тое треба тымъ бо́льше точно и совѣстно и въ терминѣ зроби́ти, понеже въ противно́мъ разѣ булибы дотычнїи Литургїи вже на всегда самї въ собѣ и для Архієпархіи страченїи; бо, якъ вже выше сказано, теперь муситъ вже наступити остаточне и на всегда стало полагающе тыхъже фондовыхъ Литургїи.

Во́дъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Льво́въ, дня 29. лютого 1904.

Ч. 21.

Ч. 1572. — Ваглядомъ деклараціи ОО. Парохїи при прїятыи богослужебныхъ фундаціи.

Ц. к. Министерство скарбу рескриптомъ зъ дня 30. вересня 1903 Ч. 58843 заявило якъ слѣдуе:

Если кто въ розпорядженю послѣдней волѣ установляе легать на утворене богослужебной фундаціи, въ такомъ случаю Прокураторїи скарбу повѣдомляе о томъ черезъ Судъ властивый Ординаріатъ зъ прошенемъ о вѣзваннѣ дотычного душпаствыря, чтобы заявивъ, чи згаданный легать прїймае. Если душпаствырь подпише декларацію того со держаня, що легать прїймае, а Ординаріатъ ту декларацію затвердить, тогды доперва Прокураторїи Скарбу проситъ Намѣстництво, чтобы споводовало выставлене черезъ душпаствыря формального акту фундаціиного въ трехъ примѣрникахъ, зъ котрыхъ одинъ назначеный есть для уряду парохіального, другїи для Ординаріату, а третїи для Намѣстництва. Та а перша провизорична деклараціа душпаствыря, назначена для Прокураторїи Скарбу и въ ей актахъ повѣстующа, есть во́льна во́дъ штемпли въ мыслѣ пов. тар. 102 в закона зъ 9-го лютого 1850 Д. з. д. Ч. 50, однакъ подъ условїемъ, если въ мыслѣ уступу 5. увать вступныхъ до тарифи згаданого закона умѣщена буде на деклараціи въ горѣ клявзуля: Во́льне во́дъ штемпли. „Призначене для ц. к. Прокураторїи Скарбу.“

Поручае ся Веч. Духовенству то заряджене стисло перестерѣгати для уникненя оплаты кары штемплевой.

Во́дъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Льво́въ, дня 28. лютого 1904.

Ч. 22.

Ч. 1664. — Въ дѣлѣ нового мѣра святого.

ВЧ. Настоятель дѣканатѣвъ взывае ся, чтобы такъ сего року, якъ и на будуче заховували взглядомъ нового мѣра св. и взглядомъ мѣрницѣ всѣ приписы, въ розпорядженю въ Вѣдомостяхъ зъ р. 1900 ч. 18, (ст. 26.) наведенїи.

Во́дъ Митрополитальной Ординаріату.

Льво́въ, дня 4. марта 1904.

Ч. 23.

Ч. 1517.1. — Оголошуе ся реченець испытовъ квалификаціиныхъ для кандидатѣвъ на катихитѣвъ до школъ выдѣловыхъ.

Подае ся Веч. Клиру АЕпарх. до вѣдомости, що испыты квалификаціиной для кандидатѣвъ на катихитѣвъ до школъ выдѣловыхъ, устнїи и письменнїи, во́дбудуть ся въ дняхъ 19. и 20. цвѣтня (нов. ст.) с. р.

Священики намѣряючі поддати ся такому испыту, мають посредствомъ дотычного Ординаріатского Комисаря школьного найдальше до дня 30. марта внести сюда подане о припущеннѣ до того же испыту

Пригадуе ся, що предметами испыту квалификаціиного суть: а) исторїа Библийна обохъ Заветѣвъ, б) догматика въ объемѣ великого катехизму, в) етика (въ объемѣ велик. катехизму, г.) литургика гр. кат., д) исторїа церкви Христовой зъ особеннымъ уваженнѣмъ исторїи церкви гр. кат., е) педагогїа.

Такожь вымагае ся знане обовязующого пляну науки религїи въ школахъ народныхъ и выдѣловыхъ и обовязующихъ въ тыхъ же школахъ приписѣвъ во́дносячихъ ся до практикы религїиныхъ.

Во́дъ Митрополитальной Консисто́ріи.

Льво́въ, дня 25. лютого 1904.

Ч. 24.

Ч. 1517.2 — Оголошуе ся реченець испытовъ квалификаціиныхъ для кандидатѣвъ на катихитѣвъ до школъ середнихъ и учительскихъ семинариіи.

Испыты квалификаціиной для кандидатѣвъ на катихитѣвъ до гимназиіи, школъ реальныхъ и учительскихъ семинариіи

вобудуть ся въ двѣхъ 19. 20. и 21. цвѣтна с. р. — Священники желающій поддати ся тому испытю, мають посредствомъ дотычного Ординаріятского Комисаря шкѣльного до дня 30. марта с. р. внести до Митрополитального Ординаріату просьбу о припущеніи до тогоже испытю. Въ просьбѣ належить додати рѣкъ и мѣсце своего уродженія и рѣкъ ординаванія, такожъ якій кандидатъ займавъ посады въ душпастырствѣ або въ шкѣльництвѣ.

Предметы испытю:

а) Исторія библійна, б) христіянсько-католич. догматика, в) етика, г) исторія церкви Христової, д) литургика гр. кат., е) педагогія, ж) начеркъ експорты. Кандидаты посѣдающій испытю квалификаційный на катихита до шкѣль видѣловыхъ, а повнять въ шкѣльництвѣ службу катихита, можуть вѣдъ испытю въ Исторіи библійной и педагогіи бути увѣльненіи.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 25. лютого 1904.

Ч. 25.

Обвѣщенія конкурсѣвъ.

I.

Ч. 1463. — Оголошуе ся конкурсъ на посаду катихита въ Львѣвъ.

Ц. к. Рада шкѣльна окружна мѣска въ Львѣвъ розписала подѣ д. 25. сѣчня 1904 Ч. 3887 конкурсъ на посаду сталого катихита гр. кат. въ шкѣль мужескѣй им. Конарского въ Львѣвъ зъ рѣчною платою 1600 корѣнь и 10% додаткомъ на помешканіе. — Обовязкомъ катихита школы им. Конарского мужеской буде учить религіи въ той шкѣль, евентуально въ иншѣй шкѣль мѣска въ Львѣвъ въ границахъ означеныхъ §. 1. уставы зъ дня 1. грудня 1889 (В. з. кр. Ч. 71.).

Священники убѣгающій ся о тую посаду, котрой не можна займати рѣвночасно зъ посадою въ душпастырствѣ, мають дотычний удокументованій поданія посредствомъ своєї настоятельной власти внести до ц. к. Рады шкѣльной окружной мѣска въ Львѣвъ до дня 31. марта 1904.

Тое подае ся Всч. Клиру Архіепархіальному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 25. лютого 1904.

II.

Ч. 1518. — Оголошуе ся конкурсъ на посады катих. въ Радехѣвъ и Буску.

Ц. к. Рада шкѣльна окружна въ Камѣнцѣ струм. розписала подѣ д. 25. сѣчня 1904 Ч. 270 конкурсъ:

а) На посаду гр. кат. катихита 3-класовой школы видѣловой мужеской злученої зъ 4-класовою школою народною въ Радехѣвъ зъ обовязкомъ удѣляти науки религіи такожъ въ 6-класовѣй шкѣль женескѣй тамъже. Священники убѣгающій ся о тую посаду до котрой призваній суть поборы II. класы платѣ, мають дотычний удокументованій поданія посредствомъ своєї настоятельной власти до высше сказанной окружной Рады шкѣльной внести до кѣнця марта 1904 р.

б) На посаду гр. кат. катихита въ 6-класовѣй шкѣль мужескѣй въ Буску зъ обовязкомъ учить религіи такожъ въ тамошнѣй 6-класовѣй шкѣль женескѣй и 1-класовѣй шкѣль на передѣстѣю „Довга сторона“ тамъже. До той посады призваній суть поборы III. класы платѣ. Убѣгающій ся священники мають дотычний удокументованій поданія посредствомъ своєї настоятельной власти внести до высше реченої ц. к. Рады шкѣльной окружной найдалше до кѣнця марта 1904. Тое подае ся Всч. Клиру Архіепархіальному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 25. лютого 1904.

ХРОНИКА.

Завѣдательства отримали 00:

Григорій Грушка въ Рышанцѣ, Володимиръ Чайковскій въ Колтовѣ.

Въ пропозиціи умѣщеніи 00:

на **Липицю** въ терѣ: I. Дудикъ Юліанъ, II. Козюкъ Павло, III. Бѣлинкевичъ Іосифъ, — а въ списѣ: 1) Левицкій Кирилло, 2) Мацагъ Іоанъ, 3) Яворскій Сильвестеръ, 4) Налѣвъ Іоанъ, 5) Зарицкій Людомиръ Константинъ, 6) Кизима Сильвестеръ, 7) Левицскій Юліанъ, 8) Левицкій Василь, 9) Кордуба Теодоръ, 10) Андруховъ Володимиръ, 11) Барановскій Юліанъ, 12) Кордуба Теофиль Мечиславъ, 13) Гургула Володимиръ, 14) Пясецкій Алексій.

на **Скнилѣвъ** въ терѣ: I. Галькевичъ Юліанъ, II. Чубатый Онуфрій, III. Вазилевичъ Климентій, — а въ списѣ: 1) Кордуба Теодоръ, 2) Гучковскій Иларіонъ, 3) Горчинскій Михаилъ, 4) Кинашь Максимиліанъ, 5) Ридаръ Николай.

на **Иванчаны** въ терѣ: I. Мартинюкъ Іоанъ Лотоцкій, II. Мосора Михаилъ, III. Чубатый Евгений, — а въ списѣ: 1) Кизима Симеонъ Сильвестеръ, 2) Алискевичъ Іоанъ, 3) Борачокъ Юліанъ, 4) Перфекцій Зеновій, 5) Кордуба Теодоръ, 6) Рудницкій Іоанъ, 7) Рейтаровскій Іосифъ, 8) Маркевичъ Іоанъ, 9) Пайкушь Теодоръ, 10) Савицкій Людвигъ, 11) Пясецкій Алексій, 12) Клишь Іоанъ, 13) Бачинскій Юліанъ, 14) Иванчукъ Іоанъ.

на **Лопянку** въ терѣ: I. Устѣяновичъ Савиць, II. Твардѣвичъ Юліанъ, III. Чмола Павло.

на **Болахѣвъ** въ терѣ: I. Редкевичъ Іоанъ, II. Кмицкевичъ Геронъ, III. Устѣяновичъ Савиць.

на **Довге** дек. Стрыйского въ терѣ: I. Свергунъ Филиппъ, II. Андрухѣвъ Володимиръ, III. Терлецкій Василь, — а въ списѣ: 1) Ямивсвій Северинъ.
 на **Лоню** въ терѣ: I. Галькевичъ Юліанъ, II. Коритко Миронъ, III. Савицкій Казимиръ.
 на **Загѣре**: I. Городницкій Григорій, II. Павлюкъ Григорій
 на **Станмиръ** въ терѣ: I. Рыбакъ Амвросій, II. Зарицкій Емилианъ, III. Кордуба Теодоръ — а въ списѣ: 1) Авдикевичъ Артеміи, 2) Панасюкъ Максимъ, 3) Рицаръ Николай.
 на **Ляшки** королѣвскі: I. Пясецкій Алексей, II. Коритко Миронъ.
 на **Борки малі** въ терѣ: I. Колянковскій Іоанъ, II. Левицкій Василь, III. Кордуба Теодоръ, — а въ списѣ: 1) Каршинскій Платонъ, 2) Коритко Миронъ.
 на **Рогачинъ**: Левицкій Володимиръ.
 на **Богутинъ**: I. Панасюкъ Максимъ, II. Рицаръ Николай.
 на **Глѣбѣвъ** въ терѣ: I. Чайковскій Володимиръ, II. Левицкій Юліанъ, III. Перфецкій Зеновій, — а въ списѣ: 1) Кордуба Теодоръ, 2) Рудницкій Іоанъ, 3) Сѣлинскій Левъ.
 на **Спасъ** въ терѣ: I. Бородайкевичъ Дометій, II. Палѣвъ Іоанъ, III. Гумецкій Корнелій.

Презенты отримали 00:

Корнелій Гумецкій на Спасъ, Теодоръ Кордуба на Глѣбѣвъ, Николай Рицаръ на Богутинъ, Володимиръ Левицкій на Рогачинъ, Василь Левицкій на Борки малі, Миронъ Коритко на Ляшки королѣвскі, Панасюкъ Максимъ на Станмиръ, Григорій Городницкій на Загѣре, Юліанъ Галькевичъ на Лоню, Алексей Пясецкій на Хоросно, Викторъ Гарухъ на Дарахѣвъ, Мелетій Дзеревичъ на Браткѣвѣ.

Канон. институцію отримали 00:

Симеонъ Савула на Сновичъ, Василь Пилипчукъ на Бѣлоголовы.

Выс. ц. к. Министерство призволило на плату для прив. Сотрудника: въ Козѣвцѣ и Негѣвцяхъ на 1. рѣкъ.

Власть binandi отримавъ на 1. рѣкъ:

О. Парохъ и сотрудникъ въ Яричѣвѣ.

Вѣдпусть на всегда отримала церковь:

Успенія Пресв. Богородицѣ въ Ратици.

Брацтво найсвят. Тайнъ зѣстало канон. установлене:

при пар. церквѣ Собора Пресв. Богородицѣ въ Сухорѣчи.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

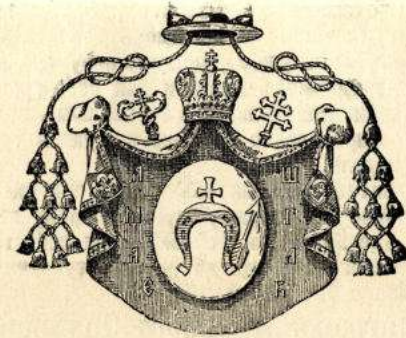
О. Іосифъ Яросевичъ, завѣдатель Хоросна, дек. Щирецкого, померъ дня 31 сѣчня 1904.

Душу бго поручае ся молитвамъ Веч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 8. марта 1904.

✠ **АНДРЕЙ.**
Митрополитъ.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣчь 1904.

Выдано дня 17. марта.

Ч. IV.

Ч. 26.

Ч. 1965. — Важна рѣчь

взглядамъ Благословенія Апостольского зъ повнимъ вѣднустомъ въ часъ смерти.

Найпершимъ условіемъ до удѣляня небезпечно хорымъ и умирающимъ Благословенія Апостольского зъ повнымъ вѣднустомъ на часъ смерти есть тоє, щобы удѣляючій Священикъ мавъ власть на тоє; а слибы безъ одержаной власти удѣлювавъ, то недужный нѣ Благословенія Св. Отця, нѣ повного вѣднусту въ часъ смерти не достуає.

Въ Вѣдомостяхъ 1901 ч. 20 зѣстала власть тая надана всѣмъ тымъ Священикамъ такъ мірскимъ якъ и монашескимъ, котры 23. марта 1901 въ службѣ душпастьрскѣй въ Архієпархіи зѣставали т. в. Парохамъ, Завѣдателямъ парохій, Сотрудникамъ и Душстаровникамъ такимъ закладѣмъ, котры особнй метрики помершихъ провадять. А заразомъ сказано, що тии Священики, котры пѣзнѣйше въ службу душпастьрску въ Архієпархіи вѣйдуть, вже особного наданя сея власти потребууть.

Если отже кто змени ВЧ. Парохѣвъ, Завѣдательвъ парохій, Сотрудниковъ, або Душстаровниковъ закладѣвъ зъ власными метриками помершихъ — вступивъ въ службу душпастырску въ Архіепархіи доперва по 23. мартѣ 1901, а не одержавъ особнои для себе грамоты що до власти удѣлюваня Благословенія Апостольского зъ повнымъ вѣдпустомъ въ частъ смерти: то має Вѣнь безпрОВОЛОЧНО прошене о туюжъ грамоту впростъ до Митроп. Ординаріату подати.

И ВЧ. Настоятелѣ деканатѣвъ мають при визитаціяхъ деканальныхъ Священниковъ познѣтише въ службу душпастырску въ Архіепархіи вступившихъ пытати, чи одержали они особну для себе грамоту взглядомъ власти сеи. Въ разѣ непевности що до часу вступленя въ службу сію, треба дотычного Священника о тое запытати.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Лѣвѣвъ, двя 14. марта 1904.

Ч. 27.

Ч. 1049. — О вышатѣ зъ горы Духовенству парохіальному поборова зъ фонда религіиного.

Г. Е. Панъ Министеръ Вѣроисповѣданъ и Просвѣты надѣславъ тутъ подѣ двемъ 14. сѣчня 1904 Ч. 24.337/903 слѣдующе розпоряджене зъ дня 14. сѣчня 1904, оголошене въ Дневнику законѣвъ держ. Н-ръ 7:

Verordnung des Ministers für Kultus und Unterricht und des Finanzministers vom 14. Jänner 1904,

mit welcher die Bestimmungen der §§ 12 und 15 der Ministerialverordnung vom 16. November 1898, R. G. Bl. Nr. 205, betreffend die Flüssigmachung der nach dem Gesetze vom 19. September 1898, R. G. Bl. Nr. 176, gebührenden Bezüge der katholischen Seelsorgegeistlichkeit, abgeändert werden

§ 1. Selbständigen Seelsorgern, Hilfspriestern und Provisoren erledigter Pfründen, welche auf Grund des Gesetzes vom 19. September 1898, R. G. Bl. Nr. 176, im Genusse einer Dotationsergänzung (eines Provisorengehaltes) aus dem Religionsfonds stehen, werden diese Bezüge vom 1. März 1904 angefangen im vorhinein in monatlichen Raten flüssig gemacht.

An dem gesetzlichen Anfangs- und Endtermine des Anspruches auf diese Bezüge tritt hiedurch keine Änderung ein.

§ 2. Vom 1. März 1904 an erfolgt die vorläufige Anweisung der Dotationsergänzung an jene neu ernannten selbständigen Seelsorger und Hilfspriester, deren Vorgänger eine solche genossen hatten, in der Höhe dieser, und zwar von Amtes wegen unmittelbar nach dem Einlangen der bezüglichen Mitteilung des bischöflichen Ordinariates und von dem ersten Tage des der Übertragung des geistlichen Amtes folgenden Monats an.

Wird das Amt mit der Rechtswirkung vom ersten Tage eines Monats übertragen, so erfolgt die vorläufige Anweisung von diesem Tage an. Die so angewiesenen Bezüge werden monatlich im vorhinein flüssig gemacht.

§ 3. Nach rechtzeitiger Überreichung des Einbekenntnisses im Sinne des § 2 der Ministerialverordnung vom 16. November 1898, R. G. Bl. Nr. 205, oder nach dem Einlangen des nach § 1, Absatz 3, dieser Ministerialverordnung anzubringenden Einschreitens hat die Ausgleichung zwischen der definitiv zuerkannten Dotationsergänzung für die neue Dienststelle einerseits und der etwa auf den früheren Posten bezogenen Dotationsergänzung (Provisorengehalt) sowie der bei Antritt des neuen Postens vorläufig angewiesenen Dotationsergänzung andererseits und zwar im Hinblick auf den Tag der Übertragung der neuen Dienststelle im Erkenntniswege (§ 7 der angeführten Verordnung) zu erfolgen.

Die Flüssigmachung der definitiv zuerkannten Dotationsergänzung findet nach § 1 der vorliegenden Verordnung statt.

§ 4. Wird in der vorgeschriebenen Frist das Einbekenntnis oder das Ansuchen um Anweisung der Kongrua nicht überreicht, so ist die weitere Auszahlung der vorläufig angewiesenen Bezüge einzustellen und wegen Rückersatzes der bereits ausgezahlten Beträge das Erforderliche zu veranlassen.

Ergibt sich hiebei oder bei der Ausgleichung mit der definitiv zuerkannten Dotationsergänzung ein Rückersatz von mehr als achtzig Kronen an den Religionsfonds, so ist derselbe in zwölf Monatsraten zu leisten.

§ 5. Die Anweisung und Auszahlung der Dotationsergänzung an Hilfspriester erfolgt dort, wo es bisher geschehen ist, zu Handen des ihnen vorgesetzten selbständigen Seelsorgers, an Religiösen zu Handen des Vorstehers der geistlichen Kommunität, der sie angehören.

§ 6. Verliert ein Seelsorger das Recht zum Bezuge einer Dotationsergänzung im Laufe eines Monats, ohne ein geistliches Amt, auf das die Bestimmungen des Gesetzes vom 19. September 1898, R. G. Bl. Nr. 176, Anwendung finden, zu erlangen, so ist der für den Rest dieses Monats bereits bezogene Betrag an Dotationsergänzung von dem betreffenden Seelsorger beziehungsweise dessen Rechtsnachfolger sofort zurückzuerstatten.

§ 7. Die Anweisung des Gehaltes an Provisoren erledigter Pfründen erfolgt von Amtes wegen unmittelbar nach dem Einlangen der bezüglichen Mitteilung des bischöflichen Ordinariates mit dem ersten Tage des der Bestellung zum Provisor folgenden Monats. Findet diese Bestellung mit dem ersten Tage eines Monats statt, so hat die Gehaltsanweisung mit eben diesem Tage zu erfolgen.

Dieser Gehalt wird monatlich im vorhinein flüssig gemacht.

Die Provisoren sind verpflichtet, binnen Monatsfrist von ihrer Bestellung angefangen anzuzeigen, ob sie von dem ihnen gemäss § 15 der Ministerialverordnung vom 16. November 1898, R. G. Bl. Nr. 205, zustehenden Rechte, ihren Gehalt aus den Einkünften der Pfründe zu entnehmen, Gebrauch machen wollen, worauf die sofortige Einstellung des angewiesenen Gehaltes und die Einbringung der tatsächlich empfangenen Beträge erfolgt.

Gelegentlich der Verrechnung der Einnahmen und Ausgaben der erledigten Pfründe (Interkalarrechnung) hat auch die Ausgleichung zwischen

dem gebührenden Provisorengehalte und den während der Zeit der Provisur tatsächlich bezogenen Beträgen an Dotationsergänzung und Gehalt und zwar im Hinblick auf den Tag der Bestellung zum Provisor zu erfolgen.

Im übrigen bleiben die Bestimmungen des § 15 der Ministerialverordnung vom 16. November 1898, R. G. Bl. Nr. 205, aufrecht.

Böhm m. p.

Hartel m. p.

Після повышого розпорядження будуть поборы зъ фонда релігійного выплачувати ся Парохамъ, мѣсцевымъ Завѣдателямъ парохій и Сотрудникамъ, почевши вѣдъ 1. марта 1904 въ мѣсячныхъ ратахъ зъ горы. — По завѣдомленю зъ стороны Власти духовной дотичной Власти державной о наданю Священникови посады душпастьрской, збстануть ему до той посады привязані поборы высигновані тымчасово въ той высстѣ, въ якій побиравъ ихъ его попередникъ; а то вѣдъ першого дня мѣсяця слѣдующого по наданю посады, если посада збстала надана середь мѣсяця; а если посада збстала надана зъ першимъ днемъ мѣсяця, то вѣдъ дня наданя посады. — Дефинитивне але вызначене доповненя конгруального, а вглядно и вырѣшане недобору для Священника посѣдающого якебудь мѣсцеве жерело дотаційне, може послѣдовати доперва по справдженю предложенной нимъ фасіи; а вырѣшане поборѣвъ для Священника непосѣдающого жадного жерела дотаційного, наступить по обрахованю пѣднатои нимъ на попередной посадѣ платнѣ, а евентуально и залеглостей до фонда релігійного. — Понеже отже стало вызначене доповненя конгруального для Священника посѣдающого якебудь жере о дотаційне, зажежить вѣдъ предложена и справдженя его фасіи доходѣвъ, то звертає Митроп. Ординаріятъ особенну увагу Всч. Духовенства на обовязокъ предладаня фасіи въ означенѣмъ реченци. — Тому пригадує ся тутъ, що — пѣс я §§ 1. и 2. розпорядженя министерія ьного зъ дня 16. листопада 1898 року (АЕпарх. Вѣдомости зъ р. 1899 Ч. I. стор. 8.) всѣ новозаинституовані Парохи, якъ и Сотрудники, котрі посѣдають поле, дерево, або якебудь инше жерело дотаційне и хотять получить доповнене конгруу, обовязані суть предложити посредствомъ Митроп. Ординаріята ц. к. Намѣстництву фасію своихъ доходѣвъ, — а то Парохи въ реченци двохъ мѣсяцѣвъ вѣдъ дня каноничной институціи, — Сотрудники же до двохъ мѣсяцѣвъ вѣдъ дня введеня; — въ случаю але, колы бы для важныхъ причинъ не могли той фасіи предложити въ означенѣмъ реченци, мають що найменше на 14 днѣвъ передъ увльвомъ реченци внести до ц. к. Намѣстництва прошене о продовжене тогоже.

Непредложено въ означенѣмъ реченци фасіи може мати дуже прикрі послѣдствія такъ, якъ пѣсля § 12. (уступъ 3.) розпорядженя министеріяльного зъ дня 16. листопада 1898 и пѣсля § 4. высше поданого розпорядженя, має ся Священникови непредложившому въ означенѣмъ реченци фасіи, застановити дальшу выплату тымчасового доповненя конгруального, а кромѣ того має ся вѣдъ него зажадати звороту всѣхъ

доси выплаченыхъ ему поборѣвъ; стало же доповнене конгруу має бути ему признане ажъ по пред оженю и справдженю фасіи и то, пѣсля § 8. (уступъ 3.) закона зъ дня 19. вересня 1898, доперва вѣдъ дня внесена фасіи до ц. к. Намѣстництва, — за часть але вѣдъ дня каноничной институціи ажъ до дня внесена фасіи до ц. к. Намѣстництва, не має ся ему признати жадного доповненя конгруального.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 10. марта 1904.

Ч. 28.

Ч. 1747 — Въ справѣ належитости за книжку: „Служба Непор. Зачатию Пр. Дѣвы.

„Вѣдозва Ч. 159. Еп. Консисторія має честь вѣдвести ся до Всевъ и Высокопр. Митроп. Консисторії зъ умыльнымъ прошенемъ, завѣвати Прч. Уряды деканальні, котрі за книжки „Служба Непор. Зачатию Пр. Богор.“ до тепер анѣ части належитости не прислали, але цѣла належитѣсть у нихъ залагає, именно 1. Березаньскому, 2. Галицкому, 3. Ровдѣльскому, 4. Тереховельскому, 5. Тарнопѣльскому, 6. Холоѣвскому и 7. Щирецкому, щобы припадаючу за выслані имъ примѣрники належитѣсть надѣслати, або книжки, очевидно если не були уживані звернути не залишили; Прч. же Урядамъ декан., котрі часть належитости за названі книжки предложили, однакъ зъ останкомъ за ягають, именно: 1. Нараѣвскому, 2. Олеському, 3. Рогатиньскому, 4. Скольскому и 5. Стрыйскому, щобы рахунки вырѣшвали або нерозпродаві книжки звернули. Вѣдъ гр. кат. Еп. Консисторії. Перемышль 2. марта 1904“.

Повышшу вѣдозву подає ся до вѣдомости интересованыхъ Урядѣвъ деканальныхъ зъ вѣзванемъ до дальшого безприволочного поступленя по мысли тоиже вѣдозвы.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторії.

Львѣвъ, дня 12. марта 1904.

Ч. 29.

Обвѣщеня конкурсовъ.

I.

Ч. 2207. — Оголошусь ся конкурсъ на посаду гр.-кат. катихита въ Галичи.

Ц. к. Рада шкѣльна окружна въ Станиславѣвъ розписала пѣдъ д. 5. лютого 1904 Ч. 259 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ 6-клясовѣй шкѣлѣ мужескѣй въ Галичи зъ обовязкомъ учити релігій

такожъ въ 6-класовій школѣ женской также. До той посады привязанъ суть поборы III. класы платъ. — Священники убѣгающіи ся о тую посаду, мають дотычній удокументованій поданія посредствомъ своєї власти настоятельной до высше сказаной ц. к. Рады шк. окружной внести до дня **15. цвѣтня** с. р.

Тое подае ся Всч. Клиру Архіепархіяльному до вѣдомости.

Водъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 17. марта 1904.

II.

Ч. 2208. — **Оголошуе ся конкурсъ на посаду гр.-нат. катихита въ Рогатинѣ**

Ц. к. Рада шкѣльна въ Рогатинѣ розписала подъ д. 7. лютого 1904. Ч. 9/04 конкурсъ на посаду гр.-кат. катихита въ 6-класовій школѣ мужской въ Рогатинѣ въ обовязкомъ учить религію такожъ въ тамошній 6-класовій школѣ женской. — Священники убѣгающіи ся о тую посаду, до котрой привязанъ суть поборы III. класы платъ, мають дотычній удокументованій поданія посредствомъ своєї настоятельной власти до высше сказаной Рады шкѣльной окружной внести до дня **15. цвѣтня** с. р.

Тое подае ся Всч. Клиру Архіепархіяльному до вѣдомости.

Водъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 17. марта 1904.

III.

Ч. 2209. — **Оголошуе ся конкурсъ на посаду катихита въ Калуши.**

Ц. к. Рада шк. окружна въ Калуши розписала подъ д. 20. лютого 1904 Ч. 516 конкурсъ на посаду гр.-кат. катихита въ поборами III. класы платъ, въ 6-класовій школѣ мужской въ Калуши въ обовязкомъ удѣляти науки религію такожъ въ тамошній 6-класовій школѣ женской. — Священники убѣгающіи ся о тую посаду мають дотычній удокументованій поданія посредствомъ своєї власти настоятельной до высше сказаной ц. к. Рады шкѣльной окружной внести до дня **15. цвѣтня** 1904.

Тое подае ся Всч. Клиру Архіепархіяльному до вѣдомости.

Водъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 17. марта 1904.

ХРОНИКА.

Сотрудництва отримали 00:

Романъ Зарицкій въ Дичковѣ, Стефанъ Ващишинъ въ Сороцѣ ад Дубковѣ, Юліанъ Фаціевичъ въ Болотни.

Завѣдательство отримавъ:

О. Теодоръ Гураль въ Щуровичахъ.

Въ пропозиціи умѣщеніи 00:

на **Дубковѣ** въ терѣ: I. Левицкій Кирило, II. Илевичъ Іоанъ, III. Авдикевичъ Артемій — а въ списѣ: 1) Карпинскій Плятовъ.

на **Томашовцѣ** въ терѣ: I. Березовскій Тома, II. Дудикевичъ Корнелій, III. Шкурганъ Данилъ — а въ списѣ: 1) Левицкій Кирило, 2) Галькевичъ Юліанъ, 3) Коржинскій Несторъ, 4) Мартинець Іосифъ, 5) Мосора Михайль, 6) Чубатый Евгений, 7) Зарицкій Людомиръ, 8) Барановскій Іоанъ, 9) Зарицкій Емилианъ, 10) Левицкій Василь, 11) Ворачокъ Юліанъ, 12) Гургула Ярославъ, 13) Дикій Іосифъ, 14) Рудницкій Іоанъ, 15) Владичинъ Василь, 16) Дзьоба Теодоръ, 17) Авдикевичъ Артемій, 18) Барановскій Юліанъ, 19) Савицкій Людвикъ, 20) Демчукъ Лука, 21) Карпинскій Плятовъ.

на **Подгородѣ** въ терѣ: I. Кивасевичъ Теодозій, II. Семковъ Герасимъ, III. Калинскій Климентій.

на **Тейсаровѣ** въ терѣ: I. Левицкій Емилианъ, II. Галькевичъ Юліанъ, III. Муровичъ Теодоръ — а въ списѣ: 1) Головкичъ Іосифъ, 2) Романокъ Николай, 3) Присташевскій Володимиръ, 4) Минько Петро, 5) Дикій Іосифъ, 6) Владичинъ Василь, 7) Ковальскій Филемонъ, 8) Авдикевичъ Артемій, 9) Карпинскій Плятовъ, 10) Юрковъ Іоанъ, 11) Кордуба Емилианъ.

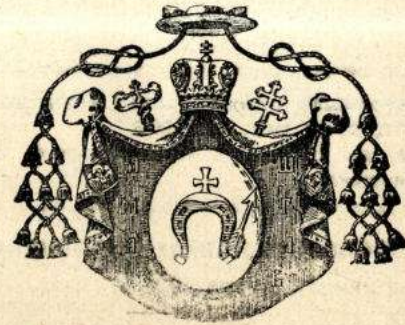
Канон. институцію отримали 00:

Василь Левицкій на Борки малі, Теодоръ Кордуба на Глѣбовѣ, Николай Ричаръ на Богутинѣ.

Водъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 17. марта 1904.

✠ **АНДРЕЙ.**
Митрополитъ.

Львівско-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1904.

Выдано дня 2 цвѣтня.

Ч. V.

Ч. 30.

Ч. 217/орд — еще въ справѣ заробковои емиграци.

Понеже случало ся, що нашй люде збаламученй несовѣстными агентами выѣжджали до Нѣмеччины безъ забезпеченого заробку, въ доповненю розпоряджени зъ 21. лютого (Ч. 205. огол. 15. Ч. Вѣстни: П. онд.) Митрополитальный Ординариятъ поручае Всч Духовенству тыхъ околицъ, зъ котрыхъ нашй люде выѣжджають на заробкову емиграцію до Нѣмеччины, усиленно людей перестерѣгати передъ выѣздомъ, коли не суть цѣлкомъ забезпеченй, що будуть мати зарбокъ. Таке забезпечене мають лише тѣ, котрй передъ выѣздомъ мають въ рукахъ обосторонно подписани умову-контрактъ зъ Дирекцією, фабрики або администрацією рѣльной господарки. Въ противномъ случаю люде выѣжджаючи безъ запевнени контрактомъ работы, до чого несовѣстнй агенты часто намавляють, наражають себе на великй страты и неприемности, а часомъ и на нужду, громады свои на звернене коштовъ дороги въ случаю водставленя робѣтничковъ черезъ мѣсцевй власти до громады приналежности а честь народну на понижене.

Водъ Митрополитального Ординариату.

Львѣвъ, дня 1. цвѣтня 1904.

Ч. 31.

Ч. 2682. — Оголошене речення испиту конкурсового парохіального.

Испитъ конкурсовій парохіальній дотычно наукъ вѣдбуде ся на дняхъ 27. и 28. цвѣтня нов. ст. 1904.

Примѣчае ся, що ВПр. ОО. Испытователѣ одержали поручене якъ найбільше вымагати.

О чѣмъ ВЧ. Духовенство повѣдомляе ся.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 31. марта 1904.

Ч. 32

Обвѣщеня конкурсовій.

Митроп. Консисторія розписуе на конкурсъ слѣдуючій парохіи:

а) *підъ днемъ 17. марта 1904 зб реченнямъ до дня 6. мая 1904:*

Ч. 2428. — Суходѣль зб прилуч. Гута суходѣльска, декан. Бобрецкого, наданя приватного.

б) *підъ днемъ 24. марта 1904 зб реченнямъ до дня 25. мая 1904:*

Ч. 2154. — Ходачкѣвъ великій зб прилуч. Забойки, декан. Тернопѣльскаго, наданя приватного зб тымъ застереженемъ, що получившій на тую парохію презенту мае при каноничнѣй институціи зложити писемну декларацію, що на вылучене дочерной Забойки изъ матерной Ходачкѣвъ вел. здаджае ся.

Ч. 2155. — Щуровичѣ зб прилуч. Грималѣвка и Романѣвка, декан. Холоѣвскаго, наданя приватного.

Ч. 2156. — Гарбузѣвъ, декан. Залозецкаго, наданя приватного.

в) *підъ днемъ 31. марта 1904 зб реченнямъ до дня 7. мая 1904:*

Ч. 2579. — Скоморохи новій зб прилуч. Гербутѣвъ, дек. Галицкаго, наданя приватного.

Ч. 2580 — Гозѣвъ, дек. Болехѣвскаго, наданя Его Величества Цѣсаря.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

ХРОНИКА.

Сотрудництва отримали ОО.:

Теодоръ Гураль въ Вологнѣ, Зеновій Марчакъ въ Теревовлѣ, Александръ Яримовичъ въ Залѣзцяхъ, Володимиръ Ванчицкій въ Тейсаровѣ, Алексей Пеленскій въ Плаучи великій.

Завѣдательства отримали ОО.:

Володимиръ Марчакъ въ Суходѣль, Лука Побоярскій въ Хащованю, Володимиръ Левицкій въ Рогачинѣ, Плятонъ Карпинскій въ Дараховѣ, Ярославъ Гургула въ Томашѣвцяхъ, Артемій Авдиковичъ въ Лубиньцяхъ.

Презенту отримавъ:

О. Казимиръ Савицкій на Лою.

Канон. институцію отримали ОО.:

Максимъ Панасюкъ на Станимиръ, Емилианъ Боберскій на Николаѣвъ декан. Бобрецкаго, Миронъ Коритко на Ляшки королѣвскі, Алексей Пясецкій на Хоросно, Володимиръ Левицкій на Рогачинѣ, Северинъ Яминьскій на Довге дек. Стрыйскаго.

Зб парохіи зрезигнувавъ:

О. Ярославъ Гургула зб Чолганъ.

До звязи АЕпархіи приняты:

О. Северинъ Яминьскій зб Епархіи Перемьскои.

Выс. ц. н. Міністерство вѣроисповѣданъ и просвѣты призволило плату для приватныхъ сотрудниковъ на 1 рѣкъ:

въ Сушни, Сасовѣ, Коронци и Попѣвцяхъ.

Власть binandi отримали ОО.:

Парохъ въ Мединю, парохъ и оба сотрудники въ Стрию.

Престолъ упривилеованый отримали церкви:

пар. Воскресенія Г. въ Золочевѣ, фил. Успенія Пр. Б. въ Золочевѣ, пар. св. Параскеви въ Добровѣдахъ, пар. Покрова Пресв. Богородицѣ въ Сороцку, фил. св. М. Параскеви въ Подгѣрью ad Фрага.

Брацтва найсв. Тайнъ зѣстали канонно установленъ при церквахъ:

пар. св. Арх. Михаила въ Оравѣ, фил. св. Арх. Михаила въ Погары, пар. св. ВМ. Димитрія въ Явчу, пар. Покрови пресв. Богородицѣ въ Гуменци.

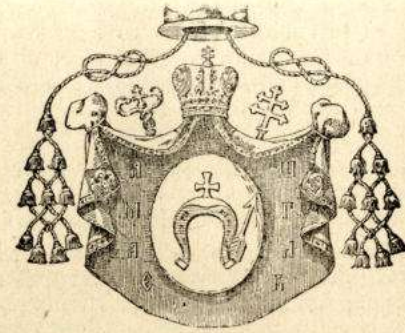
Брацтва тверезости зѣстали канонно установленъ при церквахъ:

пар. Благовѣщеня пресв. Богородицѣ въ Подмонастыри, фил. Воздвиженія Ч. Креста въ Будьковѣ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 2. цвѣтня 1904.

✠ **АНДРЕЙ.**
Митрополитъ.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1904.

Выдано дня 18. цвѣтня.

Ч. VI.

Ч. 33.

Ч. 479. — Новый роздѣль Литургій фонда релігійного.

Понеже Выс. ц. к. Намѣстництво освѣдчило, що не має Списѣвъ потрібныхъ до належитого уладженя Литургій фонда релігійного, такъ якъ тїеже при пожарѣ ратуша 1848. року згорѣли: прото Митр. Консисторія пѣдняла ся ще вѣдь 1897. року тои дуже великои и утяжливой роботы, щобы Службы тїи, о скѣлько можь, изъ актѣвъ остаточно полагадити. И теперь по пересмотреню всѣхъ дотычныхъ актѣвъ вѣдь найдавнѣйшихъ часѣвъ аж до р. 1878, (въ котрѣмъ то роцѣ Литургій фондовї Консисторіямъ переданї зѣстали) работа тая вже укѣнчила ся, и новый, вѣдь 1 лат. сѣчня 1905 обовязуючїи и вже на всегда сталый роздѣль тыхъ Службъ небавомъ въ деканаты розѣшле ся.

При тѣмъ показала ся дуже велика непеннѣсть не лишъ въ интенціяхъ, неразъ въ бухгалтеричныхъ Листахъ почастї або и цѣлкомъ мьльно подаваныхъ; але и въ числѣ Литургій до поодинокихъ интенцій належачихъ, котре бувало часто для одныхъ фундацій за велике а для другихъ за мале приписоване; а часомъ замѣть спѣва-

ныхъ Литургій давано читаній. Такъ що не пообставало нѣчо иншого, якъ лишь вынайти (о скільки тоє изъ всѣхъ актѣвъ можливимъ було) число всѣхъ фонда релігійного читаныхъ и спѣваныхъ Литургій и Анниверсарѣвъ (спѣваныхъ Литургій зъ парастасами), котрї въ Архієпархіи вѣдправляти ся мають, и дати имъ загальне зкумуляоване намірене:

„на интенціи фундаторѣвъ фонда релігійного, **пѣсля обовязку въ Архієпархіи**, (т. є. пѣсля такого обовязку, якій єсть въ Архієпархіи взглядомъ Службъ фонда релігійного)“.

Службы тіи признають ся въ рѣвноій мѣрѣ до поодинокихъ парохій: 24 читаныхъ або 18 спѣваныхъ Литургій або 12 Анниверсарѣвъ; всегда зъ ремунацієвъ 37 К. 80 г. И вправдѣ придѣлюють ся они до меншихъ парохій, а именно до всѣхъ тыхъ, котрї пѣсля сегорѣчного шематизму менше нѣжъ 1818 душъ числятъ; парохіи же, въ котрыхъ число душъ бѣльше нѣжъ 1818 выносить, не будутъ мати Службъ сихъ придѣленыхъ.

Сего року обовязує ще дотеперѣшній роздѣлъ Службъ фондовыхъ. Но вѣдъ 1. сѣчня 1905 буде обовязувати новий роздѣлъ; и парохіи, котрї не одержать новыхъ Листѣвъ литургійныхъ, (т. є. всѣ зъ числомъ душъ пѣсля сегорѣчного шематизму надъ 1818) вже не мають надалѣше правити Литургій фонда релігійного.

Разомъ зъ новыми Листами Литургійными выплють ся печатаніи **Розписки**, котрї Настоятелѣ дотычныхъ парохій мають належито выповнити и **заразъ** по одержаню Листа литургійного черезъ Всч. Урядъ деканальный тутъ вѣдослати.

А **Листъ литургійный** має Настоятель парохіи вскорѣ по одержаню въ рамкахъ и пѣдъ шкломъ на стѣнѣ въ закрытіи або пресвитеріи на видѣомъ мѣсци умѣстити, и о послѣдовавшѣмъ умѣщеню **найдалѣше до двохъ тыжднѣвъ по одержаню Листа** черезъ Всч. Урядъ деканальный тутъ донести.

Въ разѣ же, еслибы котрѣй изъ сихъ парохій при новѣмъ фасіонованю не почислено додатку конгруального щонайменьше 37 К. 80 г., то тогды не належить Службы придѣленїи правити (бо збѣтали бы отчасти або цѣлкомъ безъ ремунаціи), але має ся Листъ Литургійный тотчасъ черезъ Урядъ деканальный до Митр. Консистеріи звернути.

Въ кѣнци подає ся до вѣдомости, що пѣсля рескрипту выс. ц. к. Намѣстництва изъ 18. лютого с. р. пѣдъ ч. Нам. 12148, спростоване фасій поодинокихъ парохій вѣдѣдствіе сего нового роздѣлу Службъ фонда релігійного, переведе ц. к. Намѣстництво на

пѣдставѣ выказу, котрый звѣдси пѣдъ ч. конс. 479 изъ 1904 тамъ предкладає ся, само зъ уряду, отже безъ нового фасіонованя або поданя зо стороны Всч. ОО. Парохѣвъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 20. лютого 1904.

Ч. 34.

Ч. 1133 — Въ справѣ уживаня титулу руско-католицкій урядъ парохіальный.

Зауважано, що гдекстрї уряды парохіальный въ своихъ урядовыхъ письмахъ уживають титулу: руско-католицкій урядъ парохіальный. Вправдѣ выражено було на Синодѣ провинціальный въ Львѣвъ въ р. 1891 желане, чтобы насъ не называти греко-католиками, а тѣлько Руско-католиками, но та змѣна не наступила урядово вѣдъ дотычныхъ властей такъ духовныхъ якъ и мірскихъ. Изъ взгляду, що таке, дотычними властями неодобрено и незмѣнено означене урядѣвъ парохіальныхъ може потягнути за собою не однїи правничї трудности, (бо всѣ добра церковнїи и парохіальный, фундаціи и пр. суть заинтабульованїи на: греко-католицкій церкви, парохіи и т. п.) а такожъ изъ взгляду на фактъ, що нашъ обрядъ єсть дѣйственно грецкимъ, а лише языкъ литургійный руско-словенскій, завыває ся Всечестие Духовенство не уживати слѣвъ руско-католицкій, а лише греко-католицкій.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 21. марта 1904.

Ч. 35.

Ч. 2235. — Поручає ся Товариство взаимныхъ обезпеченъ и взаимного кредиту „Днѣстеръ“.

Товариство „Днѣстеръ“ предложило сюда, зъ просьбою о оголошене слѣдующе справоздане:

„Рада надзираюча Товариства „Днѣстеръ“ постановила зъ зыску Товариства взаимного кредиту „Днѣстеръ“ назначити суму 3000 кор. на публичнїи добродѣйнїи цѣли, зъ того 1000 кор. на будову церковей, 300 кор. Товариствамъ взаимной помочи дяковѣ, 100 кор. для интернату СС. Василиянокъ въ Перемишли, 50 кор. для Захоронки СС. Служебницъ въ Ямницѣ, — рѣшту для бурь и шкѣльныхъ помочей у Львѣвъ, Тернополи, Золочевѣ, Бродяхъ, Перемишли, Ярославѣ, Новѣмъ Санчи, Коломыѣ и Станиславѣ.“

Загаломъ удѣлило Товариство „Днѣстеръ“ въ 9 лѣтахъ зъ доходѣвъ Товариства обезпеченъ або Товариства Кредитового на цѣли добродѣйнїи суму 25880 кор., зъ того 11541 кор. на цѣли церковнїи и богоугоднїи, 10780 рускимъ бурсамъ и Товариствамъ для бѣдной молодежи, 4079 кор. на публичнїи цѣли шкѣльнїи и экономїичнїи.

Суму тысячъ кор. назначену на фондъ будовы церковей зъ зыску за р. 1903 постановила Рада удѣлити Товариству св. Апостола Петра зъ назначенемъ, що ся квота не буде ужита на фондъ корѣнный, але збѣстане роздана на запомоги для церк-

вей всѣхъ 3 епархій, въ вѣдношенію до числа обезпеченыхъ въ нашомъ Товариствѣ церквей, а то для АЕпархій Львовскои 400 кор., Епархій Перемискои 300 кор. и Епархій Станиславовскои 300 кор.

Вѣднѣдно до той ухвалы Рады передалисьмо Вѣднѣвно Товариства св. Апостола Петра у Львовѣ суму 1000 кор. зъ долученемъ просьбъ внесенихъ до насъ вѣдъ поодинокихъ церквей.

О томъ маемъ честь подати до вѣдомости Высокопреосвященнаго Ординаріату зъ покрбною просьбою о ласкавѣ покровительствѣ и дальше поперте нашего Товариства, и заразомъ предкладаемо до ласкавого перегляду сумаричный выказъ обезпеченихъ церквей и будынкѣвъ парохіальныхъ въ всѣхъ деканатахъ АЕпархій.

Прихилияючись до сего прошенія поручаемо Веч. Клирови АЕпархіяльному, щобы въ томъ такъ красно розвиваючомъ ся, только рускихъ силъ затрудняючомъ и рускй духовный Институціи такъ щедро вспираючомъ Товариствѣ всѣ церкви и всѣ будынки приходскіи обезпечати старало ся, разъ пѣсля засады: „своѣй до свого“, а друге въ своѣмъ власномъ интересѣ, бо чимъ бѣльше церквей и будынкѣвъ приходскихъ буде въ „Днѣ стрѣ“ обезпеченихъ, тымъ бѣльшу суму удѣлить Товариство „Днѣ стеръ“ на фондъ будовы церквей и тымъ певнѣйшю и бѣльшой помочи можна надѣяти ся въ разѣ випадку огню. Изъ предложеного намъ выказу показуе ся, що зъ сумы 1250 церквей обезпечено лишь 948, а надъ 300 не обезпечено, а зъ сумы 51 будынкѣвъ приходскихъ нашої АЕпархійи обезпечено лише 604, а до 200 необезпеченихъ, и що найбѣльшій % необезпеченихъ церквей выказують деканаты: Галицкй (18), Залозецкй (16), Золочѣвскй (18) и Унѣвскй (19). Надѣемъ ся, що зъ концемъ р. 1904 будутъ въ Товариствѣ „Днѣ стеръ“ обезпечені всѣ нашй церкви и всѣ будынки церковны, а тогды смѣло домагати ся можемо, щобы Товариство „Днѣ стеръ“ давало на фондъ будовы церквей не 1000 но що найменьше 10.000 рѣчно.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 26. марта 1904.

Ч. 36.

Ч. 2366. — Поручае ся Товариство „Любов“.

Зарядъ новооснованаго Товариства „Любов“ о гуманитарныхъ цѣляхъ предложивъ сюда до оголошенія слѣдующе прошене:

„Незавидна доля премногихъ вдовиць і сирѣт взагалі, а спеціально по тих, що посвятили ся нести зерно християнської правди і любови в народні маси, — до того і лихий економічний стан нашого народу, спонукав нас до заснованія товариства, яке-би змогло бодай трохи улегчити тяжке житє полишеним власній судьбі, а також подати материяльну поміч молодіжи, що загадує ступити на дорогу самостійного життя. —

Розглядаючись по усіхъ товариствахъ, які доси зъ подібними цѣлями засновано, прийшли ми до того переконанія, що нашимъ суспіль-

ним і економічнимъ відношеннямъ буде найбільше відповідати таке товариство, яке опиралось-би на гуманітарнімъ законі о реєстрованихъ касахъ зъ р. 1892, а котре малоби на цѣли обезпечити:

- 1). ренти вдовамъ і сирѣтамъ,
- 2). придане на рѣч третихъ осібъ.

Переняті чистою любовію до нашого народу, а бачучи в істнованю такого товариства перворядну підойму двигненія его, засновали ми товариство, яке під назвою „Любов“ зістало ц. к. Міністерствомъ під днемъ 3. січня 1904 ч. 53760 зъ 1903 р. дозволене і зареєстроване.

В переконаню, що користи, які вийдуть для вѣдів і сирѣт по членахъ, обезпеченихъ в товаристві „Любов“, будутъ тільки пожаданимъ доповненемъ цѣний фонду для вѣдів і сирѣт, що стоїть під управою Высокопреосвященнаго Ординаріату, дозволяемо собі переслати в залученю устав товариства „Любов“ зъ уклинною просьбою провѣрити его, а в слѣд за тимъ поручити те товариство Впр. Священству, а через него і вірнимъ.

Прихилияючись до сего прошенія поручаемо Преч. Клирови се гуманитарне Тов-о зъ тымъ, що о близшій інформаціи належить вѣдносити ся до Заряду Тов-а „Любов“ Львѣвъ, рынокъ ч. 10.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 26. марта 1904.

Ч. 37.

Ч. 2185 — Поручае ся органъ кат. клира въ Австріи: Korrespondenz — Blatt и тогожъ богословску бібліотеку.

Уже XIII. р. виходить въ Вѣднѣ „Korrespondenz-Blatt“, органъ кат. клира въ Австріи, зовсѣмъ достойный того имени, бо успѣшно заступає интересы церкви и клира католицкого.

Окрѣмъ того выдала Редакція згаданаго органу компендіи взглядно репетиторія всѣхъ богословскихъ наукъ, котрй Веч. Клирови могутъ здѣлати велику прислугу такъ при испитахъ конкурсовыхъ, якъ и въ практицѣ душпастьерскѣй.

Такъ повысшій органъ кат. клиру Австріи, якъ и згаданй компендіи св. богословія поручають ся Веч. Клирови АЕпархіяльному якъ найгорячійше зъ тымъ, що дѣстати ихъ можна въ книгарни Carl Tromme Wien II. Glockengasse 2. и то по цѣнахъ 1) Korrespondenz-Blatt за 6, 2) догматику за 6, 3) каноничне право за 5, 4) моральну за 4, 5) пасторальну оба томы за 8, а 6) practisches Geschäftsbuch, неоцѣнене дѣло въ практицѣ душпастьерскѣй, за 24 короны, а на интенціи пѣдъ адресою: Redaction des Korrespondenz — Blattes für den kathol. Klerus (sterreichs in Kierling bei Wien.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 26. марта 1904.

Ч. 38.

Ч. 2497. — Поправки въ Статутѣ брацтва Найсв. Тайнъ.

ВЧ Настоятель всѣхъ тыхъ церквей, при котрыхъ суть вже канонно установленіе брацтва Найсв. Тайнъ, мають въ Статутѣ тыхъ же брацтвъ слѣдующіе поправки здѣлати:

1) §. 4 пѣдъ 1) замѣсть „Слава и подяка най буде въ кождѣмъ часѣ найсвятѣйшѣй и найбожественнѣйшѣй Тайнѣ!“: *Будь Господи Исусе благословенный, въ Найсвятѣйшихъ Тайнахъ утѣшил!*

2) §. 5 пѣдъ 1) такъ само.

3) §. 9 аlinea 1-а, замѣсть „котра имъ напередъ“: котра имъ *хотъ оденъ день* напередъ.

4) §. 10 пѣдъ I) такъ само якъ выше тутъ пѣдъ I). — Дальше замѣсть „также при Службѣ Б.“: также *разъ* при *каждой* Службѣ Б.

5) §. 10 пѣдъ I. 5) два разы замѣсть „40 днѣй“: 100 днѣй.

6) §. 10 пѣдъ II. 3) по „церкви“ додати: *(хотѣбы не брацкои).*

7) §. 10 пѣдъ III. 4) по „процесіи“ додати: *такожь въ якѣйсь будь сессіи братской за каждый разъ.* —

О тыхъ поправкахъ повѣдомлять ВЧ. Душпастырѣ пѣсля potrzeby такожь членѣвъ брацтва. Въ Статутахъ, котры будутъ надальше зводси выдаваніи, будутъ вже и поправки сіи здѣланіи, но въ картахъ вписовыхъ им. поправки пѣдъ 5) и 6) ще не суть зазначеніи.

И членамъ брацтвъ тверезости належитъ побѣльшене водпустѣвъ пѣсля Вѣдомостіи 1904 ч. 2. (ст. 20.) оголосити.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 28. марта 1904.

Ч. 39.

Ч. 2301. — Въ справѣ высшнн АЕпарх. Вѣдомостіи всѣмъ ОО. Катихітамъ.

Многіи изъ ОО. Катихітѣвъ предложили сюда прошене о зарядже не высыланн имъ АЕпархіальныхъ Вѣдомостіи по цѣвѣ пренумераціонной 2. кор. 50. сот., а то по причинѣ, що въ АЕп. Вѣдомостяхъ оголошуютъ ся приписы що до науки религіи и практикы религіиныхъ молодѣжи шкѣльной, котры знати катихітѣ передъ всѣмъ есть обязаный.

Въ прихильномъ рѣшеню сего прошенн подае ся до вѣдомости, що вѣдъ 1-го числа 1904 почавши будутъ АЕпархіальнн Вѣдомости высылати ся всѣмъ ОО. Катихітамъ, такъ шкѣль середныхъ якъ и народныхъ, на адресу урядѣвъ парохіальныхъ, въ котрыхъ парохіи дот. катихіты мають свои посады, а дот. урядамъ парохіальнымъ препоручае ся, АЕп. Вѣдомости адресатови правильно доставляти, пренумерату за тѣже побрати и сюда вразъ зъ списомъ або впрѣсть або въ дорожѣ уряду дек. переслати.

Веч. ОО. Катихіты Львѣвскѣй будутъ побирати Вѣдомости впрѣсть зъ канцеляріи Консисторской або и почтою на адресу, яку подадутъ, а надъ то если покрываютъ зъ горы кошта посылки.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 30. марта 1904.

Ч. 40.

Ч. 2468. — Ножда церновъ, котра обходить хотъ оденъ день въ роцѣ торжественно зъ участіемъ посторонного народа, може просити о водпустѣ.

Ножда безъ вынату церновъ парохіальна и филиальна зъ функціями парохіальными, повинна мати престолъ упривилеованный.

Заудѣляе ся ВЧ. Священству слѣдующе взглядомъ водпустѣвъ для церквей и престолѣвъ упривилеованныхъ.

I. Изъ реляціи деякихъ деканатѣвъ видно, що ВЧ. Душпастырѣ уважають водпусты для церквей яко рѣчь надзвычайну и длятого втримуютъ ся зъ прошенемъ о тѣже.

Но надзвычайною рѣчею суть водпусты лише въ мѣсцевостяхъ водпустовыхъ славныхъ, де богомольцѣ и зъ далекихъ сторѣнъ и въ дуже великомъ числѣ збирають ся, та часто не лишь въ оденъ або кѣлька днѣвъ святочныхъ, но черезъ цѣле лѣто або и цѣлый роцъ.

Але, коли зъ одной стороны св. Апостольскій Престолъ не лише такимъ славнымъ церквямъ водпусты удѣлюе, но майже каждой церквѣ, котра о тое проситъ; а зъ другой стороны кожда наша церковь (чи матрична чи дочерна) вже и такъ обходить хотъ одно свое храмове свято торжественно и зъ участіемъ посторонного народа: то чомужьбы не постарати ся для каждой церкви о водпустѣ на той день, чтобы такъ парохіане якъ и инші Вѣрніи, котры выговнятъ приписанн условия, не доступили великого дару повного водпусту для себе або для помершихъ?

А нема жадной конечности, чтобы до якоисъ церкви по одержаню водпусту бѣльше чужого народу приходило, нѣжь впередъ; але лишь тыхъ, котры приходятъ, до численнѣйшой сповѣди св. заочувати належитъ зъ тымъ поученемъ, що сповѣдати ся и навѣть причащати ся можна вже въ попередный день и неконъче въ той самой церквѣ, а лишь церковь водпустову водвѣдати и тамъ на приписанн интенціи помолити ся треба въ самъ день водпусту.

Якъ великими сокровищами духовными суть водпусты для себе або для помершихъ позысканн, о томъ треба Вѣрныхъ поучити пѣсля Вѣдомостіи 1891 ч. 13 (ст. 37). Но кромѣ того, що водпусты суть вже саміи въ собѣ дуже важны, суть они майже ще важнѣйшіи власне черезъ то, що побуждуютъ Вѣрныхъ до частѣйшого принятія св. Тайнъ.

Най отже ВЧ. Душпастырѣ просятъ о водпустѣ для каждой парохіальной або филиальной церкви, въ котрой

обходити ся оденъ або бѣльше днѣвъ въ роцѣ торжественно зъ участіемъ посторонного народа; додаючи такожъ инші, если суть, причины, за наданемъ вѣдпущу промавляючій (пѣсля Вѣдомостій 1891 ст. 47).

II. А що до престоловъ упривилеованыхъ — если властію вѣдъ Св. Отця одержаною Епископъ може надати привилей такого престола (котрый що 7 лѣтъ обновляти треба) кождѣй церквѣ парохіальной, та и тымъ филиальнымъ, въ котрыхъ парохіальнѣ функціи вѣдбувають ся, и если при кождѣй св. Литургіи, що при такомъ престолѣ за помершого вѣдправляе ся, Церковь св. жертвуе Г. Богу за него повный вѣдпущъ и душа тая (сли Г. Богу угодно) зъ мукъ чистилиця выбавляе ся: то чомужь не постарати ся о ласку тую для своихъ церквей? Чи не есть то такъ само, якъ кобы кто найшовъ велике множество золота, котре вѣльно ему взяти для себе або для другихъ въ великой бѣдѣ находячихъ ся, а вѣнь не хотѣвъ бы его брати?

О вѣдпущахъ для помершихъ взагалѣ и о престолахъ упривилеованыхъ въ особенности зри цитованій Вѣдомости 1891 ч. 13 (ст. 37.)

До одержаня престола упривилеованого для церкви парохіальной або филиальной такой, въ котрой функціи парохіальнѣ вѣдбувають ся, не треба жадной дальшой причины. Есть отже рѣчею очевидно, що ВЧ. Душпастьрѣ повиннѣй для всѣхъ безъ винятку парохіальныхъ и вспомянутыхъ филиальныхъ церквей о привилей престола постарати ся и тойже що 7 лѣтъ обновляти.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 2. цвѣтня 1904.

Ч. 41.

Ч. 2742 — Въ справѣ Товариства св. Петра.

На просьбу Выдѣлу Тов-а св. Петра для запомоги церквей подае ся до загальной вѣдомости, що задля зайшовшой перешкоды вѣдбуде ся загальне зѣбране членѣвъ Товариства не 21., но ажъ 26. цвѣтня 1904.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 2. цвѣтня 1904.

Ч. 42.

Ч. 2469. — Треба по можности старати ся вводити брацтва Найсв. Тайнѣ. А що до истинючихъ давнѣйшихъ брацтвъ тверезости есть Душпастьрѣ обязаннѣй подати о канониче ихъ установлене.

Заудѣляе ся ВЧ. Священству слѣдующе взглядомъ брацтвъ Найсв. Тайнѣ и тверезости.

I. Нема жадного сумнѣву, що брацтва колегіально урядженѣ, пѣсля правъ церковныхъ установленѣ и вѣдпущами надѣленѣ, а на-

лежито вѣдъ Настоятеля веденѣ, суть дуже великой ваги въ душпастьрствѣ. А брацтво Найсв. Тайнѣ (Вѣдомости 1893 ч. 89 ст. 157) мае ще особну неоцѣнену користь въ вѣбудженю и плеканю набожности къ Найсв. Тайнамъ, къ тому наибѣльшому и найчуднѣйшому дѣлу любви Божой къ намъ; и прото св. Апостольскій престолъ выразивъ желане, щобы брацтво тое *во всѣхъ парохіальныхъ* церквахъ ввело ся (а у насъ и филиальнѣ церкви мають въ наибѣльшой части характеръ парохіальнѣ), и улехтивъ одержане вѣдпущѣвъ для сего брацтва такъ, якъ въ жадномъ иншомъ брацтвѣ, бо брацтво Найсв. Тайнѣ черезъ само канониче установлене вѣдъ Епископа вже вѣдпущы свои одержуе (що при жадныхъ иншихъ брацтвахъ не дѣе ся) и мае такожъ вѣдпущѣ въ молитвахъ и добрыхъ дѣлахъ зъ Архипрацтвомъ римскимъ и зъ всѣми брацтвами Найсв. Тайнѣ въ цѣлой церквѣ католицкой.

Великой ваги въ душпастьрствѣ суть такожъ 4 вѣддѣлы брацтва Найсв. Тайнѣ, т. е. не лишъ мужѣвъ и женѣ, но и молодѣвъ и дѣвицъ. Бо очевидно есть рѣчею дуже важною насампередъ наука и сповѣдъ дѣтнѣ школныхъ, а потому душпастьрване дорослой молодѣжи: якѣ суть дѣти и молодѣжь, такую бѣде пѣзнѣйше цѣла парохія.

Брацтво Найсв. Тайнѣ есть отже несомнѣнно дуже важнымъ и пожеланымъ въ душпастьрствѣ. Но окрѣмъ загальныхъ трудностей, котрѣ мають заходити при впровадженю нового брацтва, а часомъ ще и бѣльшие при зреорганізованю дотеперѣшного безстатутного брацтва на брацтво Найсв. Тайнѣ — пѣдношено ще спеціальнѣ трудности, до тогожь брацтва Найсв. Тайнѣ вѣдносячѣ ся. Взглядомъ вывѣтленя тыхъ трудностей вѣдсылають ся ВЧ. Душпастьрѣ до Вѣдомостій 1898 ч. 58 (ст. 117) и 1900 ч. 81 (ст. 115); важна есть такожъ рѣчь 1899 ч. 16 (ст. 43).

Дальше пѣдносить ся, 1) що Статутъ есть за обширнѣй, и 2) що выконуване его есть для Священника за трудне; и тое хочемъ тутъ выяснити.

ad 1). Статутъ есть вправдѣ обширнѣй; але за то суть всѣ для членѣвъ важнѣй рѣчи коротко зѣбранѣ въ картѣ вписовой. Тую карту вписову може Священникъ звывкло въ цѣли ознакомленя членѣвъ зъ Статутомъ уживати; обширнѣйшѣй же текстъ Статута служитъ для информаций Настоятеля, а неразъ буде треба або буде можна тое такожъ для членѣвъ ужити.

ad 2). Не можъ казати, щобы ведене брацтва Найсв. Тайнѣ существенно труднѣйше було, нѣжь якихнебудь иншихъ *колегіально урядженыхъ* брацтвъ зъ старшими братьями, сесіями и т. д. (хотьбы и нашихъ давныхъ брацтвъ безстатутныхъ); а предѣ Душпастьрѣ повиненъ, о скѣлько лишъ можъ, о тое старати ся, абы були въ парохіи брацтва колегіально урядженѣ, и то не ино мужѣвъ и женѣ, але такожъ молодѣвъ и дѣвицъ.

Не можь и 4-разову статуту сповѣдь за незвыкду труднѣсть для Священника-Настоятеля держати, коли пред сѣ одна зъ найголовнѣйшихъ точокъ ревного душпастврства лежить въ томъ, щобы *всѣхъ парохіянъ* захоочувати, абы если не частѣйше, то хоть 3—4 разы въ роцѣ сповѣдали ся.

Впрочѣмъ треба взагалѣ членѡвъ брацтва захоочувати, щобы они *зъ власной воли*, для любви Божой и своего великого добра и прикладу для другихъ, такожь для позысканя вѡдпустѡвъ собѣ и помершимъ, выповняли обовязки брацкѣ; але не лишъ нема потреби, но и не належитъ ся наставати на тов, щобы *каждый членъ* *всѣ* обовязки брацкѣ (котрѣ яко такѣ подѣ грѣхомъ не обовязують) захоувавъ. Если кто перейме ся набожностію ко Найсв. Тайнамъ, то вже дуже великій зыскъ есть, хотьбы и не всѣ обовязки брацкѣ выповнявъ.

И взагалѣ есть то рѣчею очевидною, що при переобразованю давнѣйшихъ безстатутowychъ брацтвъ на брацтва Найсв. Тайнъ нѣколи не може бути жадна страта, але лише зыскъ черезъ набожнѣсть ко Найсв. Тайнамъ и черезъ вѡдпусты брацкѣ — навѣтъ и тогды, коли давнѣй брацтва суть лишъ мужѣвъ и женъ, и на разѣ такожь и брацтво Найсв. Тайнъ лишъ зъ тыми двома вѡддѣлами завело бы ся; впрочѣмъ познѣйше треба, о скѡлько можь, такожь и вѡддѣлы молодцѣвъ и дѣвиць впровадити.

Най отже всѣ ВЧ. Душпастврѣ старають ся по можности зъ молитвою о помѡчѣ Божу заводити при церквахъ своихъ брацтва Найсв. Тайнъ на славу Божу и на добро членѡвъ брацтва и цѣлой парохіи.

II. А Душпастврѣ тыхъ парохій, при котрыхъ истнують давнѣйшій канонно неустановленѣй **брацтва тверезости**, (Вѣдомости 1895 ч. 40 ст. 69), суть впрѡсть обовязанѣй подати о канонне ихъ установленѣ.

Бо инакше будутъ Душпастврѣ виннѣй, що члены брацтвъ тыхъ, помимо свои офѣры що до слюбу або обѣтницѣй тверезости, не будутъ позыскувати вѡдпустѡвъ вѡдъ Св. Апостольского Престола наданыхъ нѣ за жита нѣ по смерти; понеже найпершимъ условіемъ до позысканя вѡдпустѡвъ брацкѣхъ есть власне *канонне установленѣ* дотычного брацтва, а заведенѣй передъ р. 1895 брацтва тверезости тогѡжь канонного установленѣя не мали.

Говорить ся тутъ о вѡдпустахъ такожь по смерти, бо брацтвамъ тымъ есть удѣлена и тая ласка, що всѣ Литургіи за помершихъ членѡвъ при якѡмнебудь престолѣ въ брацкѣй церквѣ вѡдправленѣй, суть злученѣй зъ повнымъ вѡдпустомъ, за нихъ вѡдъ Церкви св. Г. Богу жертвованымъ; но так сѣ ласка якъ и вѡдпусты членамъ за жита наданѣй, не могутъ позыскувати ся безъ канонного установленѣя брацтва.

Най отже дотычнѣй Душпастврѣ черезъ небалѡсть въ той рѣчи не берутъ на себе вѡдвѣчальности за таку велику страту для всѣхъ членѡвъ сихъ брацтвъ.

Вѡдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѡвъ, дня 5. цвѣтня 1904.

Ч. 43.

Ч. 2793 — Въ справѣ Товариства св. Петра.

Прихилиючи ся до просьбы Выдѣлу Тов-а св. Петра розписує ся симъ конкурсъ на запомоги церквей за р. 1903. (§. 27. г.). Дотычнѣй поданя, написанѣй парохомъ, предкладає тойже парохъ деканови, а деканъ Выдѣлови въ дорожѣ М. Консистоіи зъ своимъ добромѣнїемъ и зъ означенѣмъ высоты запомоги якъ и того обстояте ѡства, чи просителеви має удѣлити ся поворотна чи безповоротна запомога (§. 26, 2. д.)

Надѣ то подає ся на просьбу тогѡже Выдѣлу до загальнои вѣдомости, що задля зайшовшой перешкоды вѡдбуде ся загальне зѡбранѣ членѡвъ Товариства св. Петра не 21., якъ було оголошено, но ажъ 26. цвѣтня 1904.

Вѡдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѡвъ, дня 5. цвѣтня 1904.

Ч. 44.

Ч. — 2350. Св. Слеопомазанѣ и Благословеніє Апостольске зъ повнымъ вѡдпустомъ на часъ смерти має ся
1) в сѣмъ небезпечно хорымъ удѣлювати. 2) За Чинъ „въ иратцѣ“ не належитъ надной милостинѣй жадати ані прїямати. 3) Зошитъ о небезпечно хорыхъ и сосудъ зъ слєемъ має бути такожь вѣ помешканю Священника.

Взглядомъ св. Слеопомазаня и Благословенія Апостольского зъ повнымъ вѡдпустомъ на часъ смерти заудѣлюють ся ВЧ. Душпастврѣямъ слѣдуючѣй три рѣчи.

I. Уже въ Архієрейскѡмъ посланію въ Вѣдомостяхъ 1890 ч. 70 (ст. 185) було выразно сказано, що оба тѣ дѣйствія мають ся удѣлювати **всѣмъ** небезпечно хорымъ.

И то правильно *заразъ* за *першимъ разомъ*, коли недужнѣй сповѣдає и причащає ся; а вынатокъ можь або выпадає лишъ тогды допустити, если недуга ще не конче оказує ся тяжка, им. если недужнѣй самъ не чувствує ся небезпечно хорымъ, и бѡльше зъ прозорливости на всякій случай, нѣжь зъ конечности Священника до себе просити, и если при томъ Священникъ безъ трудности въ разѣ пергоршеня хоробы може бути зновъ призванѣй. И зо св. Слеопомазанѣмъ тымъ бѡльше належитъ спѣшити, понеже skutокъ той Тайны св. що до здоровья тѣла зависить не лишъ вѡдъ того, чи здорове

добре есть для насъ на спасеніе наше, але такожъ вѣдь того, чи Тайна сія приймає ся завчасу тогды, коли ще чоловікъ якобы природнымъ способомъ безъ властивого чуда (черезъ вспоможенє св. Елеопомазанємъ силъ природныхъ и дѣйствія лѣковъ) выздоровѣти може.

А щобы улєкшити подаване св. Елеопомазаня, есть дозволено въ Синодѣ, вѣдь св. Апостольскаго Престола одобренѣмъ (ст. 99), щобы Чинъ „въ кратцѣ“ употребляти *загално*, а не лишь въ случаю крайнои потребности; и помазанє грудей у женщинъ належить залишити — а въ данѣмъ разѣ (н. пр. у положницѣ) и помазанє нѣгъ.

Причина же, чому именно св. Елеопомазанє належить *вельмѣ* небезпечно хорымъ удѣляти, есть вже достаточна та одна, що тяжко хорый есть въ наибѣльшой потребѣ тѣлесной и духовной, а св. Елеопомазанє есть власне Тайною, вѣдь Г. І. Христа спеціально для тяжко хорыхъ установленою. А ще выразнѣйше являє ся причина тая, если ближе розважить ся дѣйствіе той св. Тайны такъ порядочне якъ и надпорядочне; о чѣмъ зри Вѣдомости 1890 ст. 189.

А зновъ, якъ великои ваги есть позысканє повного вѣдпущу въ часѣ смерти, тоє само собою явнымъ есть; и зри тамже ст. 191.

И тоє, що св. Елеопомазанє и Благословеніе Апостольске зъ повнымъ вѣдпущомъ на часѣ смерти має ся удѣлювати *вельмѣ* небезпечно хорымъ або умирающимъ (отже не лише тымъ, котрыбы самі вѣдь себе того жадали) — то було и познѣйше кѣлька разѣвъ въ Вѣдомостяхъ повторене; послѣднимъ разомъ 1904 ч. 10 (ст. 25).

Но въ тѣй рѣчи поставлено зъ одного деканата внесене, щобы вправѣ хорымъ безпритомнымъ удѣляти св. Елеопомазанє вѣдмъ; але тымъ, котры суть при памяти, лишє на выразне ихъ желанє, а черезъ обѣчєне народа стрѣмити до умноженя тогожь желаня въ разѣ хоробы, и до запѣзнаня вѣрныхъ зъ Апостольскимъ Благословеніемъ. Яко причина того внесєня подає ся закорѣненє въ народѣ упередженє, що масловавшій ся до трехъ днѣвъ або выздоровѣе або и умре; и прото удѣленє хорому Елеопомазанє може замѣсть боязнъ передъ смертію усмирати, противно страхъ смерти на него навести.

На тоє треба сказати, що несомнѣнно належить ся обѣчувати народѣ о св. Елеопомазаню, а такожъ запѣзнати вѣрныхъ зъ Апостольскимъ Благословеніемъ; и найдѣйше есть, абы они зрозумѣли рѣчи тѣи такъ, щобы въ хоробѣ самі вѣдь себе маслосвятія и вѣдпущу жадали.

Однакожь булобы то рѣчею очевидно впрость недоброю и непростимою, еслибы Душпастырь хорого, котрый не ознакомивъ ся зъ тыми рѣчами такъ, щобы ихъ самъ вѣдь себе жадавъ, зъ той причины повѣстивъ въ хоробѣ безъ той помочи на душѣ и на тѣлѣ, котру св. Елеопомазанє дає, и безъ повного вѣдпущу въ часѣ смерти. Але має Священикъ самъ хорому освѣдчити, що удѣлѣти ему такожъ Тайну тую и вѣдпущъ той, и коротко его о тыхъ рѣчахъ

поучити, въ такій або подобный способъ, якъ есть въ зашитѣ о „Небезпечно хорыхъ“ на ст. 4. зъ тымъ додаткомъ, що за тѣ дѣйствія Священикови ничъ не належить ся.

А если видѣть ся, що хорый має высше наведено упередженє, то сказати ему, що Г. Богъ жадного срока до выздоровленя або смерти по маслосвятію не постановивъ и не обѣявивъ намъ, а противно есть выразна обѣтница и слово Боже въ письмѣ св., що маслосвятіе поможе намъ и до здоровья тѣла, если то добре есть для нашего спасенія и если завчасу Тайну тую приймаемъ; такожъ що Священикъ при удѣленю сеи св. Тайны выразно просить о уздоровленє душѣ и тѣла: „исцѣли помазаніемъ симъ раба твоего отъ всякія душевныя и тѣлесныя болѣзни“.

И если хорый на обѣчєне Священика загално, а въ данѣмъ разѣ и взглядомъ сего упередженя, ничъ насупротивъ принятія Тайны не заявляє, то належить му туюжь и такожъ вѣдпущъ на часѣ смерти попросту удѣлѣти, навѣвши его впередъ (пѣсля Вѣдомостій 1904 ч. 10 ст. 25) до выповненя условій, ко позысканю вѣдпущу сего приписавыхъ. Ино еслибы хорый помимо того обѣчєня, выразно сказавъ, що такой не хоче ще Тайны сеи и вѣдпущу, то само собою розумѣе ся, що не можна ему тѣижь удѣляти; и лише треба тогды хорому и его родинѣ поручити, щобы въ разѣ погѣршеня зновъ Священика призвали.

Треба отже св. Елеопомазанє и Благословеніе Апостольске зъ повнымъ вѣдпущомъ на часѣ смерти, окрѣмъ случаю що-ино наведеного, *вѣдмъ* небезпечно хорымъ удѣляти, а не лише тымъ, котры самі вѣдь себе того жадають. А инакше стягъбы Душпастырь тяжку вѣдповѣдь на себе про бракъ любви и належитого стараня для парохіянъ, вѣдь Г. Бога собѣ повѣренныхъ, въ часѣ наибѣльшой ихъ потребности духовной и тѣлесной.

II. Дальше порушено труднѣсть взглядомъ милостинѣ, за св. Елеопомазанє подаваемою: щобы непринятіе тоижъ не було злучене зъ прикостію и образою для жертвующаго.

На тоє замѣчає ся, що Священикови нѣякъ не есть дозволено, щонебудь впрость або убочно жадати за удѣленє св. Елеопомазаня; и пѣсля Синода (ст. 100) мають Парохи въ догѣднѣмъ часѣ поучувати вѣрныхъ въ проповѣдяхъ або катихизаціяхъ, що Священикови ничъ не належить ся за маслосвятіе.

Но за Чинъ *въ кратцѣ* най Священикъ не лишь ничъ не жадає, але и добровѣльно давану милостиню най не приймає, передовѣдмъ тогды, если хорый св. Елеопомазаня самъ не жадавъ и доперва на освѣдченє и обѣчєне Священика ему тоужъ удѣленє було. А еслибы колись була слушна обава, що неприймленє милостинѣ буде зъ оскорбленемъ жертвующаго злучене, то най Священикъ при приймленю скаже, що за тоє вѣдправить (стосовно до высоты жертвы) Службу Б. за

хорого, або акафистъ въ церквѣ або дома; щобы тымъ способомъ удержувати тое яко засаду, що за Чинъ въ кратцѣ ничъ не належить ся.

Лише тогды, если хорый самъ жадае Чина властивого великого, може Священикъ звичаеву милостиню приймати; : навѣть вольно Священикови, *яко* въ разѣ такои милостинѣ Чинъ великій употребляти, *если* хорый знае, що Тайна може ему безъ жадного дару зъ его стороны Чиномъ въ кратцѣ удѣлити ся, а такой Чина великого жадае.

III. Въ Вѣдомостяхъ 1890 ч. 70 (ст. 185) було также заряджено и пѣзнѣйше кѣлька разъ, а послѣднимъ разомъ 1904 ч. 10 (ст. 25) повторено, що зошитъ о небезпечно хорыхъ (котрый въ Канцеляриі Консистерскѣй въ цѣнѣ 20 гел. одержати можна) и фляшочка зъ елеємъ мае (яко власнѣсть матричної церкви) на припадокъ наглыхъ случаѣвъ такожъ въ домѣ Пароха и кожного Сотрудника находити ся.

Но взглядомъ декотрыхъ парохій зъ розличныхъ деканатѣвъ доношено, що тое не захуе ся зъ причины, що церковь есть дуже близько.

Однакожь хоть и якъ церковь близько есть, то всегда пару хвиль треба, абы еѣ водмыкати и до неѣ вступати; а въ наглыхъ випадкахъ може и одна хвиля существенно опѣзнене споводовати. Коли отже Душпастырь може черезъ заховане повышого припису *безъ жадной трудности* въ наглыхъ випадкахъ кѣлька хвиль зыскати, то не було бы совѣстнымъ, еслибы не хотѣвъ тое зрѣбити. А звертае ся увагу, що въ наглыхъ випадкахъ може св. Блеопомазане тымъ потрібнѣйшимъ бути, позаякъ сповѣдь тогды бувае неможлива або лишь поснѣшна, а св. Блеопомазане дѣлае на весь часъ хоробы и прото може вже и по вѣходѣ Священика (при скрусѣ хоть лишь недосконалои) заступити сповѣдь, если тая вже есть неможлива.

Зауважае ся ще, що если хорому Тайны и вѣдпусть удѣлено цѣлкомъ або отчасти неспритомному, то треба домѣвникамъ яко рѣчь *конечну* поручити, щобы въ разѣ, если вѣнъ прійде до памяти, а небезпеченство ще не минуло, Священика поновно призвали. Св. Блеопомазане вправдѣ не повтарае ся, але наибольшой ваги есть сповѣдь зъ належитымъ възбудженемъ скрухи, и наказане св. Причастіе; а взглядомъ вѣдпуству треба тогды вправдѣ не вѣдпусть поновно подавати, але условія позысканя доповнити (пѣсля Вѣдомостій 1904 ч. 10 ст. 25).

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 10. цвѣтня 1904.

Ч. 45.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

I.

Митроп. Консистерія розписуе на конкурсъ пѣдъ днемъ 16. цвѣтня 1904 зъ реченцемъ до дня 28. мая 1904 слѣдуючу парохію:

Ч. 2787. — **Волкѣвъ** зъ прилучеными Кугаѣвъ, Загѣре и Милятичѣ, декан. Ширецкого, наданя Конвенту лат. Монахинѣ Св. Венедикта у Львѣвъ.

II.

1) **Оголошуе ся конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ Стрию.**

Ц. к. Рада шкѣльна окружна въ Стрию розписала пѣдъ д. 7. лютого 1904 ч. 166 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ ново зъорганизованѣй 3-клясовѣй шкѣлѣ вѣдѣловѣй женѣскѣй злученѣй зъ 4-клясовою народною въ Стрию. Обовязкомъ катихита буде удѣляти науки религіи такожъ въ 4-клясовѣй шкѣлѣ женѣскѣй тамъже.

Священики посѣдаючі квалификацію до удѣлюваня науки религіи въ школахъ вѣдѣловыхъ, а убѣгаючі ся о тую посаду мають дотычнѣй належито удокументованѣй поданя внести посредствомъ своей настоятельной власти до ц. к. Рады шкѣльной окружной въ Стрию до **30. цвѣтня с. р.**

Тое подае ся Всч. Клиру Архіепархіальному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 6. цвѣтня 1904.

2) **Оголошуе ся конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ Бѣбрцѣ, Ходоровѣ и Берездѣвцахъ.**

Ц. к. Рада шкѣльна окружна въ Бѣбрцѣ розписала пѣдъ д. 18. марта 1904 ч. 1210 конкурсъ на посады гр. кат. катихита: А) зъ поборами III. клясы платъ въ 6-клясовыхъ школахъ мужескѣй и женѣскѣй въ **Бѣбрцѣ** и въ 5-клясовыхъ школахъ мужескѣй и женѣскѣй въ **Ходоровѣ**; Б) зъ поборами IV клясы платъ въ 5-клясовѣй шкѣлѣ мѣшанѣй въ **Берездѣвцахъ**. — Священики убѣгаючі ся о котру изъ тыхъ посадъ, мають дотычнѣй удокументованѣй поданя посредствомъ своей настоятельной власти до высше сказанѣй ц. к. Рады шк. окружной внести до д. **15. мая с. р.** Тое подае ся Всч. Клиру Архіепархіальному до вѣдомости.

Тое подае ся Всч. Клиру Архіепархіальному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 6. цвѣтня. 1904.

III.

Ч. 2914 — Оголошує ся конкурсъ на посады катихита въ Роздолѣ и Журавнѣ.

Ц. к. Рада школьна окружна въ Жидачовѣ розписала пѣдъ д. 20. лютого 1904 ч. 431 конкурсъ: а) на посаду гр. кат. катихита въ 4-клясовѣй школѣ мужескѣй въ **Роздолѣ** зъ обовязкомъ учити религїи такожь въ 4-клясовѣй школѣ женскѣй тамъже;

б) на посаду гр. кат. катихита въ 4-клясовѣй школѣ мужескѣй въ **Журавнѣ** зъ обовязкомъ учити религїи такожь въ тамошнѣй школѣ женскѣй.

До каждой зъ обохъ тыхъ посадъ привязанїи суть поборы III клясы платъ. Священики убѣгающїи ся о тїи посады мають удокументованїи поданы посредствомъ своеи настоятельной власти до ц. к. Рады школьной окружной въ Жидачовѣ внести до дня **30. цвѣтня с. р.** Тое подае ся Всч. Клиру Архїепарх. до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консистерїи.

Львѣвъ, дня 6. цвѣтня 1904.

IV.

Ч. 3023 — Оголошує ся конкурсъ на посады гр. кат. катихита въ Грималовѣ и Пѣдволочиснахъ.

Ц. к. Рада школьна окружна въ Скалатѣ розписала пѣдъ д. 28. марта 1904 ч. 573 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита зъ поборами III. клясы платъ: а) въ 4-клясовѣй школѣ мужескѣй въ **Грималовѣ** зъ обовязкомъ учити религїи такожь въ тамошнѣй 4-клясовѣй школѣ женскѣй; 2) въ 5-клясовѣй школѣ мѣшанѣй въ **Пѣдволочиснахъ** зъ обовязкомъ учити религїи такожь въ школахъ въ Заднишѣвцѣ и Дорофѣвцѣ. — Священики убѣгающїи ся о тїи посады мають дотычнїи удокументованїи поданы посредствомъ своеи настоятельной власти до высше сказаной ц. к. Рады школьной окружной внести до дня **15. мая. с. р.**

Тое подае ся Всч. Клиру АЕпарх. до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консистерїи.

Львѣвъ, дня 18. цвѣтня 1904.

ХРОНИКА.**Завѣдательства отримали ОО.:**

Василь Зацерковный въ Волковѣ, Симеонъ Кизима въ Коростовѣ, Петро Рудакевичъ въ Пальчинцахъ, Викторъ Нееторовичъ въ Сорокахъ, Стефанъ Васильикъ въ Чолганахъ.

Въ пропозициї умѣщенїи ОО.:

на **Козьову** въ тернѣ: I. Юсифъ Дикїй, П. Артемїй Авдикевичъ, III Плятошъ Каршипекїй — а въ списѣ: Іоанъ Юрковъ.

Канон. институцию отримали ОО.:

Ярославъ Гургула на Томашѣвцѣ, Теодозїй Кинасевичъ на Пѣдгородѣ, Корнїлїй Гумецкїй на Спасѣ, Зеновїй Перфецкїй на Иванчаны.

До звязи АЕпархїи зъ Перемыской Епархїи принягїи:

О. Корнїлїй Гумецкїй б. парохъ Кавска.

Жертвы влїнувшїи до Канцелярїи Митр. Консистерїи за ча съ вѣдъ I. сѣчня до 31. марта 1904.*а) на потреби св. Отця:*

Вир. О. Прелатъ Кобылянскїй 2 кор., Всч. Урядъ парох. въ Вишенцѣ вел. 82 сот., Дашавѣ 4 кор.

б) на мїсїи и миссїи псеволь въ Африцѣ:

Вир. О. Прел. Кобылянскїй 2 кор., Всч. Урядъ парох. въ Завидовичахъ 4 кор. 40 сот.

в) на мїсїи и грѣбѣ Христовѣ въ Брусалимѣ:

Вир. О. Прелатъ Кобылянскїй 2 кор.

г) на мїсїи католицкїх:

Вир. О. Прелатъ Кобылянскїй 2 кор.

д) на институтѣ св. Иосафата:

Вир. О. Прелатъ Кобылянскїй 4 кор.

е) на служебницѣ пр. Давїи:

Вир. О. Прелатъ Кобылянскїй 4 кор.

ж) на Перемыску церковь св. Володимира:

Всч. Ур. парох. въ Фалиши 17 кор. 60 сот.

з) на Неофитѣвѣ:

Вир. О. Прелатъ Кобылянскїй 2 кор.

Ч. 645. — На выкупленѣ селянскихъ грунтоѣвъ зложено по поводу юбилея Его Величества Императора нашего Фр. Иосифа въ р. 1898 квоту 267 кор. 38 сот., котра то квота, на книж. Гал. касы оцад. Ч. 63222 98 улюкована, буде въ своѣмъ часѣ вѣдповѣдно ужита.

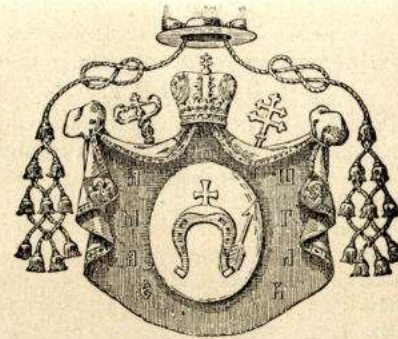
Вѣдъ Митрополитального Ординарїату.

Львѣвъ, дня 18. цвѣтня 1904.

✠ **АНДРЕЙ.**

Митрополитъ.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1904.

Выдано дня 10. мая.

Ч. VII.

Ч. 46.

Ч. Орд. 236. — Поручає ся выповненє квестіонара въ справѣ управы льну и конопель.

Митр. Ординаріатъ пересылає зъ нынѣшнымъ Числомъ АЕпарх.-Вѣдомостей Всечест. Духовенству квестіонарь — въ справѣ управы льну и конопель зъ усиленнымъ порученемъ, квестіонарь сей по возможности якъ найточнѣйше выповнити и до мѣсяца до Митр. Ординаріату вѣдослати. Иде о збранє датъ потрібныхъ до рѣшеня питаня такъ важнаго для працѣ душпастврской, якъ пѣднесеня продукціи, котра выдає ся одною зъ наибѣльше вѣдповѣдныхъ положеню рѣльника нашего. Всеч. Духовенство по ревности своей о добро народа не вѣдмовить Митрополитѣ спѣвѣудѣлу своего въ справѣ, въ котрой лише о добро народа иде.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 10. мая 1904.

Ч. 47.

Ч. 3400. — Въ справѣ издавництва Библиотеки богословской.

Издавництво Библиотеки богословской надѣслало ту слѣдуючу
В О Д О З В У:

„Маємъ честь повѣдомити Всч. Духовенство, що вийшовъ уже III-ий томъ „Письма святого зъ ексегетичными поясненями и содержать въ собѣ:

- 2. книги Паралипоменонъ
- 3. книги Ездры
- книгу Неемии
- книгу Товита
- книгу Юдитъ
- книгу Еستير и
- книгу Иова.

Цѣна сего тома въ оправѣ въ полотно стоить 11 кор., въ шкѣру 12 коронъ.

Кто зъ Всечестныхъ Отцѣвъ побирае св. Письмо томами, зволить надѣслати припадаючу квоту, а книжка вышло ся сейчасъ почтою.

Въ издавництвѣ Библиотеки богословской можна отримати слѣдуючї книжки:

1. Догматичне богословіе въ оправѣ въ полотно	8 кор.	— гел.
2. Моральне „ „ „	8 „	60 „
3. Пастырске „ „ „	11 „	— „
4. Право церковне „ „ „	8 „	— „
5. Практич. пров. для свящ. „ „ „	8 „	60 „
6. I. томъ св. Письма зъ ексегет. поясненями въ оправѣ въ полотно	11 „	— „
7. II. „ „ зъ ексегет. поясненями въ оправѣ въ полотно	10 „	— „
8. III. „ „ зъ ексегет. поясненями въ оправѣ въ полотно	11 „	— „
9. Новый завѣтъ } въ языкѣ церковно-словенскѣмъ зъ переводомъ на языкъ народно-русскїй въ оправѣ въ полотно	6 „	— „
10. Псалтирь }	2 „	— „

Кто бы хотѣвъ всѣ повышї книжки набути за готовку наразѣ, отримаетъ 20 проц. опусту, и вмѣсто 84 кор. 20 гел. заплатитъ лише 67 кор. 36 гел. При сплатѣ въ ратахъ не даемъ ніякого опусту.

**Вѣдъ издавництва Библиотеки богословской.
Львѣвъ, пл. св. Юра ч. 5.**

Поручаетъ Всч. Духовенству Библиотеку Богословску для библиотекъ парохїальныхъ и вписанїя до инвентаря церковного, на що при осмотрѣ каноничнѣмъ буде особенна увага звертати ся.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 30. цвѣтня 1904.

Ч. 48.

Ч. 208/Ком. — Въ справѣ выказѣвъ належитостей до вдов.-сирот. фонда припадаючихъ вѣдъ поодинокихъ Священнобѣвъ за р. 1903.

Всч. Уряды Деканальнїи предложать тутъ найдалше до дня 15. червня с. р. Выказъ належитостей въ вдовичо-сиротиньскому фонду припадаючихъ вѣдъ поодинокихъ Душпастырѣвъ за р. 1903 въ слѣдующихъ рубрикахъ: Имя и характеръ Душпастыря въ азбучнѣмъ порядку, мѣсцевѣсть, высота конігуры (не доповнене и безъ ремунерациі за науку религїи), часть, за котрый припадае належитѣсть, (за цѣлый рѣкъ або за яку часть року? а при увѣльненыхъ вѣдъ посадки въ 1903 Душпастыряхъ, подати дату увѣльненя, при введеныхъ же дату введеня, институціи), — и квота належитости припадаючої въ коронахъ, котру выказати належитъ безъ взгляду на тое, чи зѣстала она уплачена, чи нѣтъ.

Такойже Выказы належитъ на будуче зъ концемъ каждого року безъ вѣзваня зводси тутъ предклатати.

Львѣвъ, дня 30. цвѣтня 1904.

Ч. 49.

Ч. 3283. — Въ справѣ будовы церкви въ Новѣмъ Санчи.

Комитетъ будовы церкви въ Новѣмъ Санчи зложеный зъ всѣхъ станѣвъ и всѣхъ партїи, предложивъ сюда, зъ просьбою о оголошене слѣдуючу вѣдову:

„На рѣкахъ Вавилонскихъ плакали Жиды „помянувшѣ Сїона“. Тужили за отчиною, плакали за Брусалимомъ, рыдали за Храмомъ Божиимъ.

Неодинъ Новосанецкїи Русинъ Заточникъ, вѣдѣленный вѣдъ своєї отчины, вѣдмурованный вѣдъ своєї родины, тужить за своими. Вѣдъ щасливый, коли бодай духомъ полине, листомъ засяеде, порозмовляе середъ дорогої рѣднѣ, та на хвильку забуде про свою тугу-горе. Але коли згадае свою рѣдну, руску Церковцю, въ котрой вѣдъ достигивъ достоинства христїанина, пѣзнавъ и полюбивъ Бога, свою вѣру, свѣй прекрасный, до сердца живо-промовляючїи рускїи обрядъ, — тогда не забуде про свою тугу, но она ще бѣльшае, обгортае цѣле его сердце, вытискае горячу слезу зъ его очей.

Но щожъ поможе плакати й тужити? Туга й плачь Церкви не збудуе! До того потреба дѣла, щирої, ревной, вытревалої працѣ!

Зрозумѣли се Русины-Заточники въ Новѣмъ Санчи и доокрестности вже передъ 6 роками „Роби небоже — а Богъ допоможе“ подумали они. Подумали, посвѣтовались и постановили употребити всѣхъ возможныхъ средствъ, щобы якъ найскорше приступити до будовы Церкви въ Новѣмъ Санчи.

А потреба намъ тутъ сїи Церковцѣ конечно!

Въ Нов. Санчи живе около 20 родинъ руской интеллігенціи. До гімназіи ходять 70 учениковъ Русинівъ. Въ народныхъ и выдѣловыхъ школахъ есть выше 40 учениковъ и ученицъ руск. обр. Въ тутешныхъ варстатахъ желѣзничихъ працюе около 200 слюсарівъ, ковалѣвъ та иншихъ русскихъ ремѣсниковъ. При новосандецкой залозѣ войсковой служить рѣчь-рѣчно до 60—80 вояковъ Русинівъ. До около Санча сповняе службу богато жандармовъ нашего обряда. Вся руска громада въ самомъ Нов. Санчи числитъ понадъ 400 душъ гр. кат. обр. Наша парохіальна, руска Церковь въ Мацѣввой вѣддалена звѣдти 16 км. возовой дороги, а до того годѣ неразъ черезъ быстру рѣчку перебраться до Мацѣввой, бо мосту вѣтъ.

Зѣ уваги на все те, якъ такожь зѣ огляду на се, що цѣла западна Галичина, густо засѣяна рускими родинами, має лишъ одну-однѣсенку руску Церковь въ Краковѣ, потреба Церкви въ Новомъ Санчи, осередку Лемковщины, есть необходимою. Ся потреба ставъ тымъ больше некучою, коли видимъ зѣ бодемъ сердца, якъ многіи Русины-Заточники, вѣддаленіи вѣдъ осередка отчины, вѣдчужують ся вѣдъ своей Церкви, забуваютьъ своей обрядъ, стыдають ся и вѣдчужують ся своей рѣднои мовы, своей отчины, та потверджують сумну правду, що Русинъ безъ Церкви и своего обряда, якъ рыба безъ воды.

Тому взялись Русины-Заточники щиро и ревно до работы и за пару лѣтъ успѣли такъ власными датками якъ передовѣмъ жертвами Родимцѣвъ, придбати красну площу та деякіи крейцарѣ на Церковь. Щобы однакъ приспѣшити дѣло, котре задля мѣстцевыхъ непорозумѣнь на короткій часъ притихло, пошлѣ новосандецкій Русины за голосомъ своего Пресвященного Кирѣ Константина и скликали въ справѣ будовы Церкви загальніи зборы всѣхъ парохіанъ гр. кат. обр. зѣ Нового Санча и доокрестности на день 6-го марта с. р. Зборы тѣ, въ котрыхъ взяла участь вся новосандецка руска громада, вѣдбулись величаво и рѣшили однодушно довершити якъ найборше начате дѣло, лишаючи на боцѣ всякіи партійніи погляды и личніи справы. Въ той цѣли выбрали низше подцисанный Комитетъ будовы Церкви въ Новомъ Санчи.

Комитетъ сей зложеный зѣ 15 членовъ и 6 заступниковъ подѣвскимъ покровомъ нашего Пресвященного Архіерея Константина, забравъ ся щиро до работы а маючи вже площу, готовіи пляны, начерку звѣстного нашего архитекта В. Нагѣрного, та деякіи крейцарѣ, постановивъ взятись до будовы храму Божого ще сего року. Однакъ нашѣ фонды далеко за маліи, щобы мы могли покрыти всѣ выдатки намѣреной будовы. Мы наложили на себе добровольный, поголовный податокъ на сю цѣль. Но все тов не выстарчить на збудоване святынѣ, котрой конторисъ обчислений на 70—80 тысячъ коронъ.

Длятого звертаемъ ся до Васъ Высокопреподобніи и Всечестнѣйшіи ОО. Духовніи и Настоятелѣ русскихъ приходовъ, зѣ умыльнымъ прошенемъ: Прострѣтъ намъ руку помочи! Вы достойніи на-

слѣдники славного и доблестного нашего Духовенства, що одно своимъ патриотичныхъ подвигомъ змогло удержати прапоръ руской Церкви и прекрасного Ѣв обряда, — переняли и мимо тяжкихъ лихолѣтій, двигаєте дальше честно и славно сей свѣтлый прапоръ нашего тысячлѣтного достоянія и нероздѣльно злучене зѣ нимъ существованіе и долю нашего русского народа! Вы першіи подѣ покровомъ Богоматери и проводомъ Вашихъ Архіереѣвъ, трудите ся для духовного воскресенія нашего народа и полученія его лихой долѣ! Допоможѣтъ намъ, щобы и въ наше ѡконце засвѣтило сонце лучшой долѣ, щобы въ нашомъ власномъ храмѣ Божомъ засіяло свѣтло правды и любви Христовой зѣ подѣ Вашего прاپора. Памятаючи на пословицю: „нитка по нитцѣ а бѣдному сорочка“ звольте ласкаво вразъ зѣ Вашими Церквами поспѣшити зѣ хрестною ризою, маленькимъ даромъ-крижмомъ для своей наймолодшой Церковцѣ-сестрички въ Новомъ Санчи.

Пастырѣ словесного Христоваго стада! Незадовго надоспѣе свѣтлый день воскресенія Христоваго. Зачнете побѣдоносну пѣсню: „Христось воскрес“ а зѣ Вами заспѣвае Ѣв весело живою грудю весь рускій народъ, цѣла Русь свята, а зѣ сею пѣснею засіае въ цѣлой руской земли радѣсть и надѣя красной, свѣтлой будущности.

Тѣлько намъ не радоватись зѣ Вами въ „сей день, вгоже сотвори Господь!“ На саму згадку про Вашу радѣсть покотить ся гѣрка слеза по нашомъ лиціи. Кто въ костелѣ середѣ звукѣвъ нѣмыхъ органѣвъ изъ тиха прошепче „Христось воскрес“, а иньшіи навѣтъ и не скаже и не згадае середѣ заглушающихъ ударѣвъ молота при тяжкой работѣ! А чому? Бо не має въ насъ рѣднои Матери-Церкви, котрабѣ скликала и пригорнула до себе свои дѣти!

Однакъ мы вѣримъ свято и сильно надѣемъ ся, що Вы, Высокопреподобніи и Всечестнѣйшіи ОО. Духовніи и Настоятелѣ Церкви, потѣшите нашѣ сердца и осушите нашѣ слезы! Бо на Вашѣ теплый, пастырскій голосъ всѣ Вашей руской Церкви въ Галичинѣ поспѣшать зѣ Вами радо, хочбы зѣ наименшою лептою, похрестною ризою-крижмомъ для наймолодшой сестрички, нашей Церковцѣ въ Новомъ Санчи.

И воскресне незадовго и на окраинахъ Руси-Лемковщины рѣдна мати — руска Церковь св. въ Новомъ Санчи и згорне до себе всѣхъ розсѣяныхъ доокрестныхъ заточниковъ-сирѣтъ, и воскреснутъ Они до нового свѣтлого житя и помогутъ воскреснути своимъ братьямъ, помершимъ на чужинѣ для Руси, Ѣв Церкви и обряда!

Всѣ жертвы и письма просимо пересылати на руки скарбника и секретаря свц. З. Лехицкого“.

Повысшу вѣдозву поручаемъ якъ найтеплѣйше жертволюбію Всч. Клира и вѣрныхъ нашей Архіепархіи.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Лѣвѣвъ, дня 30. цвѣтня 1904.

Ч. 3563. — Въ справѣ Товариства св. Петра.

Видѣль Товариства св. Петра предложивъ за просьбою о оголошеніи слѣдующе
Справозданіе насове Тов. св. Ап. Петра за I. кварталъ 1904.

Приходы:

А) До Товариства вступили або дальшу членську вкладку зложили:

	кор.		кор.
О. Петро Петровскій пар. Рикова	2	п. Бронислава Зубрицка жена па-	
Церковь въ Риковѣ	6	роха Яхторова	2
Церковь въ Красносѣляхъ	6	Церковь въ Яхторовѣ	5
" въ Лоцуманахъ	6	" въ Уневѣ	5
о. Иванъ Чарторинскій неопресв.	2	" въ Сасовѣ	5
о. Иполитъ Штогринъ "	2	" доч. въ Побочи	5
о. Романъ Волощакъ "	2	" въ Тысовѣ	5
о. Иосифъ Фацевичъ "	2	" въ Гоговѣ	6
о. Лукіанъ Сѣчинскій пар. Мшаны	3	" въ Баличахъ нагорныхъ	6
Церковь въ Мшалѣ	5	о. Алексій Зарицкій пар. Турѣ	2
" доч. въ Суховоли	5	о. Иосифъ Вабѣй пар. Церковной	2
" въ Мизуни	8	о. Теофиль Горникевичъ пар. Гогова	2
о. Володимиръ Стернюкъ пар. Пу-		о. Сильвестръ Богачевскій п. Побука	1
стомытѣ	2	о. Иосифъ Грабовенскій пар. Тысова	1
Церковь въ Пустомытахъ	6	о. Іоанъ Терлецкій пар. Лисовичъ	2
" доч. въ Лѣсевичахъ	6	о. Левъ Сѣлинскій пар. Ражнева	2
о. Емиліанъ Дудровичъ зъ Таврова	2	Церковь въ Ражневѣ	5
Церковь въ Тавровѣ	6	" въ Рудѣ дек. Журав.	11
" въ Божиковѣ	5	" доч. въ Лѣвчицахъ	11
" въ Волощинѣ	5	" въ Ганѣвцахъ	11
Сюлко коло Божикова	4	о. Теодоръ Дзьоба пар. Руды	3
о. Анастасій Лотоцкій пар. Тростянці	4	Церковь въ Тростянці	5
Братство церк. въ Нивици	6	Братство муж.	5
о. Григорій Рыбчакъ пар. Домажира	2	" жѣноче "	5
Церковь въ Домажири	5	Церковь въ Сухорѣчу	5
" въ Кожичахъ	5	о. Михайлъ Туркевичъ пар. Сухорѣча	2
" въ Жорникахъ	6	о. Михайлъ Кордуба пар. Сушня	2
о. Иванъ Яблонскій пар. Германова	2	Церковь въ Сушни	4
о. Иванъ Баковичъ пар. Лисеничъ	1	" въ Голешовѣ	6
М. Яворскій учитель въ Лисеничахъ	1	о. Волод. Чепѣль пар. Голешова	2
Дмитро Хоминъ господарь "	1	о. Арг. Авдыковичъ сотр. Новицѣ	2
Данило Вендишъ "	1	о. Петро Вилинскій пар. Зарваницѣ	10
Г. Цидило "	1	Церковь въ Зарваници	5
А. Телесницкій субет. нотар. у		" въ Корчинѣ	5
Львовѣ	2	о. Ігнатій Юхновичъ пар. Корчина	1
о. Григорій Горнякъ пар. Виннигъ	1	Кость Юзвякъ зъ Корчина	1
п. Ольга Горнякъ	2	Симеонъ Онуфрѣвъ	1
Церковь въ Виннигахъ	5	Церковь въ Ходачковѣ великомъ	5
о. Др. Іоанъ Бартошевскій проф.		о. М. Авдыковичъ пар. Княжолуки	1
ц. к. университета	2	Церковь въ Княжолуцѣ	5
Церковь въ Лисеничахъ	5	о. Мир. Коритко зав. Томашовець	7
о. Юл. Зубрицкій пар. Яхторова	2	о. Теофиль Корчинскій пар. Виткова	2

	кор.		кор.
Церковь въ Витковѣ стар. и новомъ	8	Карпо Хуткій "	1
Иванъ Дидинскій плакинеръ Видѣ-		Іоанъ п. мати Ева Котъ госп.	2
лу краевского	2	Марта Кукъ госп.	1
о. Михайлъ Моссора пар. Поручина	1	Анна Гриньковъ Іоана "	2
Церковь въ Поручинѣ	5	Тома Гриньковъ "	1
" въ Буцу	5	Гринько Рубаха "	1
" въ Млынцахъ	6	Василь Рубаха "	1
о. Любомиръ Зарицкій пар. Устя	2	Стефанъ Кравецъ "	1
п. Елена Зарицка зъ Устя	2	Параскевія Дебрий "	1
Церковь въ Устю	5	Варвара Рубаха "	1
" въ Фалиши	5	Катарина Швагулякъ "	1
" въ Станьковѣ	5	Марта Рубаха "	2
о. Кирило Левицкій пар. Вербова	2	Ева Куликъ "	1
Церковь въ Хмѣльнѣ	4	Текля Писонъ "	1
" въ Немидовѣ	4	Цирка Швагулякъ "	1
о. Савинъ Яцковскій пар. Хмѣльна	2	Василь Швагулякъ "	1
о. Іоанъ Бачинскій пар. Козлова	6	Параскевія Мудра "	1
Церковь въ Козловѣ	6	Церковь въ Соколи	6
" въ Дмухавци	6	Громада въ	5
о. Василій Кущиць пар. Лѣсеникъ	2	о. Ксенофонъ Дѣйвицкій парохъ	
о. Богданъ Елѣшевскій парохъ Гу-		Соколи	2
менця	2	Церковь св. Николая въ Буску	5
Церковь въ Гуменци	6	о. Григорій Словицкій пар. Буска	2
Братство церк. въ Запытовѣ	5	п. Клевдія Федакевичъ зъ Залозецъ	
о. Левъ Курмановичъ пар. Запытова	1	старыхъ	2
Іоанъ Блавацкій учитель "	1	Церковь въ Угерску	6
о. Теодоръ Муровичъ пар. Лоліна	2	о. Левъ Горалевичъ пар. Угерска	1
Церковь въ Шибалинѣ	6	Церковь въ Рокитнѣ	5
" въ Барановцѣ	6	Ева Рохтъ зъ Рокитна	1
о. Николай Садовскій пар. Шибалина	2	Марія Вигоръ зъ "	1
п. Климент. Кисилевска зъ "	2	Марія Яремко зъ "	1
о. Михайлъ Гайдукевичъ зъ Острова	4	о. Иванъ (агурекій) зъ Яблонова	1
Церковь въ Дѣдиловѣ	5	п. Софія Сатурека зъ "	2
о. Николай Поджарко пар. Дѣдилова	2	Евстахій Юрчинскій ц. к. судія	2
п. Марія Піджарко зъ "	2	п. Марія Юрчинска жена	2
Николай Вѣль пѣв. церк. "	1	о. Іоанъ Любовичъ парохъ Остро-	
Теодоръ Елизавичъ госп. "	1	ва (впис)	1 кор. 20 сот.
Петро Панаць "	1	Церковь въ Роли вел.	6
Ілько Величко "	1	о. Петро Кордуба пар. Волѣ вел.	2
Николай Галушка "	1	о. Климентій Калинскій пар. На-	
Іоанъ и Текля Панаць "	2	дѣвичъ	2
Сень Звѣръ "	1	Церковь въ Лагодовѣ	5
Іосифъ Куликъ "	1	" въ Ладичинѣ	6
Николай Войко "	1	" въ Кривкахъ (доч.)	6
Ілія Куликъ "	1	о. Мих. Свѣтеньскій пар. Ладичина	8
Іосифъ Мужикъ "	1	Церковь въ Телячомъ	6
Дмитро и Матрона Котъ "	2	" въ Вѣлокерници	6
Авксентій Пелешок госп. "	1	" въ Кальномъ	6
Ілько Климовъ "	1	о. Іосифъ Гордѣвскій пар. Кального	3
Самуилъ Рубаха "	1	о. Петро Литинскій "	2
Николай Мужикъ "	1	о. Іосифъ Навроцкій "	1
Андрей Гриньковъ "	1	о. Василій Томовичъ "	1
		Мозоловки	1

	кор.
о. Любомір' Вилинській зъ Подгабць	1
Брацтво Найсв. Тайнъ вь Теличѣмъ	6
Марія Гацукъ зъ Рокитна	1
Марія Конѣвошка зъ "	1
о. Иванъ Бордунъ пар. Бережницѣ	2
Церковь вь Бережницѣ	6
Брацтво церк. "	6
Церковь вь Лопатникахъ	6
" вь Перемышлянахъ	5
" вь Коростнѣ	5
о. Копертинській пар. Перемышлянахъ	2
Симеонъ Левицкій телегр. зъ "	1
Симеонъ Подвѣрний "	1
Параскевія Пришляковска "	1
Стефанъ Гицинській "	1
Читальня „Просвѣти“ вь Перемышлянахъ	2
Иванъ Сохоцкій зъ Коростна	1
Марія Лоикъ "	1
Церковь вь Налужу	6
" вь Варваринцахъ	6
о. М. Струминській пар. Скварявы	1
Разомъ 653 кор. 20 сот.	

Б) Жертвы.

	кор.	сот.
Парохіане Ходачкова вел.	2	20
" Забойогъ	3	—

Розходы:

Выдатки почтовой и канцелярійні 9 кор. 40 сот.

Збѣстлене:

Приходы:

А) Членскі вкладки	653	кор.	20	сот.
Б) Жертвы	920	"	11	"
В) Позбѣстлѣть зъ року 1903.	8658	"	94	"
Разомъ:	10232	"	25	"

Розходы:

Станъ касы зъ концемъ I. кварт. 1904 р. 10222 " 85 "

Львѣвъ, дня 30. цвѣтня 1904. О. крмл. Пюрко предсѣдатель; о. Стеф. Мохнацкій касіеръ; оо. Ил. Пачовскій и Володимиръ Шухевчъ за комитетъ надаираючій.

Подючи се Справозданє до загальнои вѣдомости поручаємъ горячо такъ Всеч. Клярови АЕпархіальному якъ и вѣрнимъ, чтобы ревно вѣспирали высокій цѣли сего

Громада Уствѣ п. Ник. надъ Днѣстромъ	5	"	—	"
Др. К. Гайснѣгъ лѣкарь у Львовѣ	2	"	—	"
Громада вь Гомовѣ	3	"	—	"
Хв. Выдѣлъ пов. у Львовѣ	50	"	—	"
Церковь вь Ордовѣ	2	"	—	"
Парохіане Голешова	18	"	—	"
Теодоръ Солодкій зъ Зарванецѣ	1	"	—	"
Церковь вь Синевѣдеку выжнѣмъ	20	"	—	"
Хв. Выдѣлъ Рады повѣтровои вь Вѣбрцѣ	75	"	—	"
Парохіане Волкова черезъ о. Кивасевича (2 разы)	42	"	91	"
Парохіане Толцова черезъ о. Пелеха	25	"	—	"
Хв. Выдѣлъ повѣтровои вь Збаражи	100	"	—	"
Парохіане Дѣдилова	10	"	—	"
Хв. Выдѣлъ повѣтровои вь Коломыѣ	100	"	—	"
П. Богданъ Дѣдицкій зѣ Львова	40	"	—	"
Хв. Тов. кр. „Днѣстеръ“ у Львовѣ	400	"	—	"
Складка вь Церквѣ вь Скварявѣ	1	"	—	"
Хв. Русскакаса вь Рогатинѣ	20	"	—	"
Разомъ	920	"	11	"

Товариства, такъ важного и полезнаго для церкви и Руси. Выражаємъ поновно надію, що Всч. оо. деканы, парокси, катихиты и прочі відпоручники Товариства допровадять до того, що въ нѣхъ обжидають а вглядно пароксіямъ и заведеннямъ не найде ся не тільки шляка Церковъ, громада або инши яка корпорація та институція, но и шляка душа рука, котрабы до того такъ спасительного Товариства не належала або хотъ чимъ тямъ до его высокаго цѣлей не причинилась. Боже помагай и благослови всѣхъ любящихъ благолюбіе дому Твоего!

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 5. мая 1904.

Ч. 51.

Обвѣщеня конкурсовъ.

I.

Митроп. Консисторія розписує на конкурсъ слѣдуючій парохіи:

а) пѣдъ днемъ 23. цвѣтня 1904 зъ реченнямъ до 31. мая 1904:

- Ч. 3053. — Сороки зъ прилуч. Ляшки муровані, Жидатичѣ и Прусы, декан. Яричѣвского, наданя приватного, зъ тымъ, що институючій ся на туюже парохію має выставити декларацию, що годить ся на вылучене зъ неи мѣсцевости Жидатичѣ.
- Ч. 3054. — Чолганы, декан. Болехѣвского, наданя приватного.
- Ч. 3055. — Колтѣвъ, зъ прилуч. Верхобужъ и Опаки, декан. Залозецкого, наданя приватного, зъ тымъ, що институючій ся на туюже парохію має выставити декларацию, що годить ся на вылучене зъ неи мѣсцевости Верхобужъ.
- Ч. 3056. — Пальчинцѣ, декан. Збаражского, наданя приватного.
- Ч. 3057. — Красне, декан. Унѣвского, наданя приватного.
- б) пѣдъ днемъ 30. цвѣтня 1904 зъ реченнямъ до дня 31. мая 1904:
- Ч. 3310. — Куропатники, декан. Бережаньского, наданя приватного.
- в) пѣдъ днемъ 5. мая 1904 зъ реченнямъ до дня 9. червня 1904:
- Ч. 3535. — Лукавица нижна, декан. Стрыйского, наданя приватного.
- Ч. 3662. — Смерже, декан. Скѣльского, наданя приватного.
- Ч. 3663. — Бакѣвцѣ, зъ прилуч. Ренехѣвъ, Любешка, Жабокрукы и Трибокѣвцѣ, декан. Бобрецкого, наданя приватного.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

II.

- Ч. 3409. — Оголошує ся конкурсъ на посаду катихита вь Перемышлянахъ. Ц. к. Рада шкѣльна окружна вь Перемышлянахъ розписала пѣдъ д. 31. марта 1904 Ч. 690. конкурсъ на посаду гр. кат.

катихита въ 5-клясовѣй школѣ мужескѣй и женскѣй въ Перемышлянахъ зъ поборами III. клясы платъ. — Священники убѣгающіи ся о тую посаду, мають посредствомъ свои настоятельной власти удокументованіи подана внести до ц. к. Рады школной окружной въ Перемышлянахъ до дня 31. мая 1904.

Тое подае ся Веч. Клиру АЕпархіяльному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 30. цвѣтня 1904.

Х Р О Н И К А.

Совѣтникомъ и референтомъ Митр. Консистеріи именованый:

О. Др. Петро Крипкевичъ ц. к. профессоръ гимназіальный въ Львовѣ.

Завѣдательства отримали 00:

Илія Андрущинъ въ Краснѣмъ, Казимиръ Савицкій въ Лони.

Канон институціи отримали 00:

Иларій Гучковскій на Скилѣвъ, Петро Нижанковскій на Браткѣвъ.

Власть binandi отримавъ:

О. Плятонъ Карницьскій завѣдатель Дарахова.

Престоль упривилеованый на 7 лѣтъ отримали церкви:

пар. св. пророка Іліи въ Шоломѣ. фил. Усѣкновения ч. главы св. Іоанна Крестителя въ Старѣмъ селѣ.

Брацтва тверезости зѣстали канонно установленіи при церквахъ:

пар. св. ВМ. Дмитрія въ Пѣдгородци, пар. Покрова пресв. Богородицѣ въ Славнѣй, пар. Рождества пресв. Богородицѣ въ Бережниці Королѣвскѣй, фил. Успенія пресв. Богородицѣ въ Рогѣзни, пар. св. Арх. Михаила въ Рожискахъ.

Н Е К Р О Л Ь О Г І Я.

О. Климентій Глинскій, парохъ въ Камянкахъ, померъ дня 18. цвѣтня 1904.

О. Григорій Сухаровскій, парохъ въ Конюшковѣ, померъ дня 17. цвѣтня. 1904.

О. Іоаннъ Лазаревичъ, парохъ въ Ярчѣвцахъ, померъ дня 21. цвѣтня 1904.

О. Стеф. Стисловскій, мѣстодеканъ и парохъ въ Ляцкѣмъ великѣмъ, померъ дня 26. цвѣтня 1904.

Душѣ Ихъ поручають ся молитвамъ Веч. Клиру.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

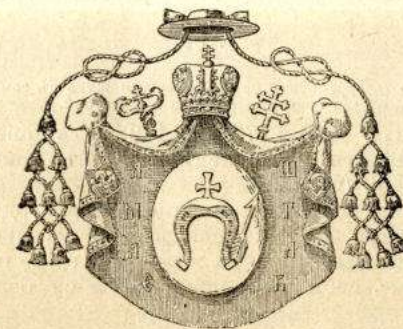
Львѣвъ, дня 10. мая 1904.

✠ А Н Д Р Е Й.

Митрополитъ.

Накладомъ Митр. Ординаріата.

Изъ типографіи Ставропигійской подъ управ. М. Рефца.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1904.

Выдано дня 31. мая.

Ч. VIII.

Ч. 52.

Ч. 4002. — Взглядомъ прошенъ о престоли упривилеованій.

Прошенія о престоли упривилеованій належить вносити черезъ Урядъ деканальный, выразити титулъ церкви и титулъ дотычнаго престола, и кромѣ того треба навести:

1) Взглядомъ всѣхъ церквей, чи дотычна церковь не мала ще доси престола упривилеованого; а

2) взглядомъ філіяльныхъ церквей ще и тов, чи въ тѣйже церквѣ вѣдправляють ся функціи властиво-парохіяльнїи (якъ крестины, великодне причастіе, вѣнчання, похороны).

Прошенія же о продовженіи привилеїи престола мають ся вносити найменше на три мѣсяцѣ передъ уплывомъ термину черезъ Урядъ деканальный, въ наведенемъ числа и даты (дня и року) первобытнаго наданя, взгядно попередного продовженя.

Додеа ся тутъ, що и для каплицѣ може бути наданый привилеїи престола, если тамъ функціи парохіяльнїи вѣдбувають ся; а сли въ якѣйсь мѣсцевости не булобы нѣ церкви нѣ каплицѣ и функціи парохіяльнїи вѣдбували бы ся въ домѣ приватномъ, то навѣтъ и престолъ въ тѣмже домѣ приватномъ може бути упривилеованымъ.

Вѣдь Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 19. мая 1904.

Ч. 53.

Ч. 3885. — Свята, котры мають переносити ся на недѣлю, можуть въ самъ свѣй день обходити ся, если суть храмові або вѣдпустові.

Въ Вѣдомостяхъ 1898 ч. 79 (ст. 149) суть наведені свята, котры мають у насъ переносити ся на недѣлю — зъ поправкою взглядомъ св. Иосафата 1900 ч. 40 (ст. 62).

Но для усуненя всякого сомнѣнія Митр. Ординаріятъ заявляє, що въ разѣ, если котре зъ тыхъ святъ есть въ якѣйсь парохіи храмове або вѣдпустомъ надѣлене, то може оно або на недѣлю переносити ся, або въ самъ свѣй день празнувати ся безъ переносеня на недѣлю.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 18. мая 1904.

Ч. 54.

Ч. 4406. — Приказъ що до вкладокъ и жертвъ до тов-а св. Петра.

По розписаню конкурсу вплынуло с. р. до 100 подань о запомогу церквей зъ фондѣвъ Тов-а св. Петра. Ледво десята часть могла бути увзгляднена. Помимо того фонды Тов-а не збѣльшають ся. До неплоднихъ деканатѣвъ зъ тамтого року прибуло еще кѣлька, а мимо домаганя, щобы знести колѣктантѣвъ, а кожда громада приступить до Тов-а св. Петра, не вступила с. р. въ члены Тов-а анѣ одна громада.

Приказує ся диятого Всч. Настоятелямъ деканатѣвъ, щобы при случайности Соборѣвъ, а особливо визитъ деканальныхъ вѣдобрала вкладки до Тов-а св. Петра вѣдъ кождого священника и кождой церкви а по можности и кождой громады своего деканату и тѣже найбѣвнѣйше до кѣнца мѣсяца листопада сюда предложили.

Всч. же Настоятелямъ парохій поручає ся, щобы кождый въ своѣй церквѣ умѣстивъ пушку на дрѣбній датки и жертвы для Тов-а св. Петра и тѣже або впроть або черезъ урядъ деканальный сюда доставлявъ, по примѣру дотеперѣшного пароха Волкова о. Т. Кириасевича, котрый въ сей способъ доставлявъ товариству 20—30. кор. квартално.

Нынѣшние розпоряджене має вѣдчитатись на всѣхъ слѣдующихъ Соборахъ деканальныхъ. с. р.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 31. мая 1904.

Обвѣщеня конкурсові.

I.

Митроп. Консисторія розписує на конкурсъ слѣдующій посады:

а) пѣдъ днемъ 26. мая 1904 зъ реченнемъ до 9. липня 1904:

Ч. 4311. — Ганѣвцѣ зъ прилуч. Поплавники, декан. Галицкогго, наданя приватного.

б) пѣдъ днемъ 21. мая 1904 зъ реченнемъ до дня 9. липня 1904:

Ч. 3788. Сотрудництво въ Тернополи.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторії.

II.

Ч. 3962. — Оголошує ся конкурсъ на посаду катихита въ Болеховѣ и танужъ посаду въ Перегиньску.

Ц. к. Рада шкѣльна окружна въ Долинѣ розписала пѣдъ д. 17. марта 1904 ч. 994 конкурсъ: I) на посаду гр. кат. катихита въ 6-клясовыхъ школахъ, мужескѣй и женскѣй въ Болеховѣ, зъ поборами III. клясы платъ и увзглядненемъ постановленя §. 4. уставы зъ дня 22. червня 1899 ч. 81. В. з. и розп. кр. — II) на посаду гр. кат. катихита въ 4-клясовыхъ школахъ, мужескѣй и женскѣй въ Перегиньску, зъ поборами IV. клясы платъ и увзглядненемъ постановленя §. 4. уставы зъ д. 22. червня 1899 В. з. и розп. кр. ч. 81. — Священники убѣгаючи о тѣи посады, мають удокументовані поданя посредствомъ своєи настоятельной власти до ц. к. Рады шк. окружной въ Долинѣ внести до дня 15. червня с. р.

Тое подає ся Всч. Клиру АЕпархіальному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторії.

Львѣвъ, дня 18. мая 1904.

Ч. 55.

ХРОНИКА.

Завѣдательства отримали 00:

Володимиръ Глѣбовицкій въ Бакѣвцахъ, Клявдій Сибѣжинскій въ Ярѣвцахъ, Романъ Березовскій въ Чертежи.

Сотрудництва отримали 00:

Иосифъ Марицкій въ Коростовичахъ зъ правомъ дух. управленя, Юліанъ Фацієвичъ въ Стрѣлькахъ, Иполитъ Штогринъ (junior) въ Стрѣлькахъ.

Выс. ц. к. Правительство асигнувало плату для приватныхъ сотрудникѣвъ на дальшій 1 рѣнь:

въ Новици, Бережници шляхоцѣбій, Пониковици малій, Коростовичахъ.

Престоль упривилеований на 7 лѣтъ отримали церкви:

пар. Покрова пресв. Богородицѣ въ Славной, пар. Собора пресв. Богородицѣ въ Илемю.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

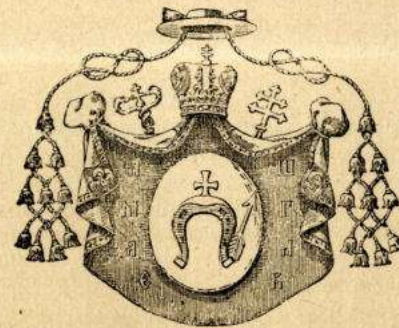
О. Іоанъ Гургула, парохъ Гановець и деканъ Галицкій, померъ дня 17. мая 1904.
О. Станиславъ Новосадъ, парохъ въ Подгайцахъ, померъ дня 21. мая 1904.

Душѣ Ихъ поручають ся молитвамъ Всч. Клиру.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 31. мая 1904.

✠ **АНДРЕЙ.**
Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіальний

ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1904.

Выдано дня 20. червня.

Ч. IX.

Ч. 56.

Ч. 222, орд. — Поновляе ся заказъ продавани або даровуваня якихъ небудь предметѣвъ належачихъ до церкви.

Переконавши ся, що Всч. Духовенство не досить стисло захоує многократнй розпорядженя Ординаріатскій, силою котрыхъ заказанымъ естъ парохамъ и завѣдателямъ парохій сиродавати або даровувати навѣтъ публичной институціи який небудь предметъ належачій до церкви, хотяй бы и выдававъ ся малою вартости, поновляемо днесъ сей заказъ зъ тымъ, що священникъ, котрый бы продавъ або дарувавъ — кому небудь — предметъ належачій до церкви — вартости до 20 коронъ безъ позволеня Ординаріату — стягнувъ бы на себе кару суспензіи latae sententiae ipso facto incurrendae.

Поручае ся заразомъ Всч. ОО. Деканамъ се розпоряджене вѣдчитати на пятьохъ зъ ряду деканальныхъ соборчикахъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

† **АНДРЕЙ**

Львѣвъ, дня 10. цвѣтня 1904.

Ч. 57.

Ч. 4999 — Книжочка о покорѣ, и друга о св. Причастію.

Якъ зъ одной стороны всео правдиве добро наше лежитъ въ любвѣ Божій и любвѣ ближнього для Г. Бога, такъ зновъ зъ другої стороны основою всего добра нашего, бо основою вѣры и любви Божой есть покура зъ той причины, що вѣру и любовь Божу лише зъ помощю ласки Божой мати можемъ, а *Богъ гордымъ противить ся, смиреннымъ же даеть благодать*

Прото есть всякого порученя достойна книжочка: Mander-scheid, Ein Büchlein für Alle (цѣна 1 кор.), котра дае дуже ясну и основну науку и найскуточнѣйшій побудки до покоры.

Зновъ наибольшимъ дѣломъ любви Божой для насъ и вѣнцемъ прочихъ дѣлъ Божихъ есть безперечно найсв. Тайна Евхаристіи, котра прото есть найспособнѣйшою, чтобы и насъ зъ ласкою Божою до любви Божой побудити, а заразомъ есть власне поживлѣнемъ нашимъ до ласки и любви Божой. Дятого есть дуже порадною книжочка: Solski, Nauka o częstej komunii świętej, котру можъ одержати вѣдъ: Wydawnictwo Apostolstwa modlitwy, Kraków, ul. Kopernika 26 (цѣна 25 гел., зъ почтою 35 гел.), и котра дае найкрасшу науку о частомъ св. Причастію и особливо такожъ о вѣдповѣднѣмъ пригото-ваню и благодареню, а то въ способъ, якій въ иншихъ книжкахъ до набоженства не найде ся.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 18. червня 1904.

Ч. 58.

Обвѣщена конкурсѣй.

I.

Митроп. Консисторія розписуе на конкурсъ пѣдъ днемъ 11. червня 1904 зъ реченцемъ до 25. липня 1904 слѣдуючій парохіи:

Ч. 4668. — Потуторы зъ прилуч. Лѣтятинъ и Жонѣвка, декан. Бережанського, надана приватного.

Ч. 4669. — Пѣдгайцѣ зъ прилуч. Старе мѣсто, Галичь, Угриновъ, Голендры и Сѣлце, декан. Пѣдгаецкого, надана приватного.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

II.

Ч. 4988. — Оголошуе ся конкурсъ на посаду катихита въ Рогатинѣ.

Ц. к. Рада шкѣльна окружна въ Рогатинѣ розписала пѣдъ днемъ 10. мая 1904 Ч. 357 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ

6-клясовѣй шкѣлѣ мужескѣй въ Рогатинѣ, зъ обовязкомъ учити религій такожъ въ 6-клясовѣй шкѣлѣ женскѣй тамже. До той посады привязані суть поборы III. клясы платъ зъ увзглядненемъ постановленя §. 4. уставы зъ дня 22. червня 1899 Ч. 81. В. з. кр. — Священники убѣгаючи ся о тую посаду мають дотычній удокументованій поданя посредствомъ своеї власти настоятельной до высше сказаной ц. к. Рады шкѣльной окружной внести до дня 15. липня с. р. — Тое подае ся Всч. Клиру архіепархіальному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 17. червня 1904.

ХРОНИКА.

Завѣдательство отримавъ:

О. Любомиръ Вилиньскій въ Пѣдгайцахъ.

Испытъ на катехитѣвъ шкѣлѣ вѣдѣловыхъ зложили 00.:

Петро Патрило, Петро Петрица, Теодоръ Кузьмѣвъ.

Вѣдпусть на всегда отримала Церковь:

пар. Преображенія Господнього въ Скалатѣ.

Престоль упривилеованій на 7 лѣтъ отримали Церкви:

св. Муч. Параскеви въ Боркахъ великихъ, св. ВМ. Никиты въ Устю, Собора св. Иоанна Крестителя въ Вербилѣвцахъ, св. Арх. Михаила въ Ходовичахъ, фил. св. Арх. Михаила въ Татарску, фил. св. О. Николая въ Стрыганьцахъ, Рождества пресв. Богородицѣ въ Бережницѣ Корольвскѣй, фил. Успенія пресв. Богородицѣ въ Рогѣзѣ, св. о. Николая въ Старомѣщинѣ, фил. св. Параскеви въ Дорофѣвцѣ, фил. Успенія пресв. Богородицѣ въ Заднипѣвцѣ, фил. св. Священномуч. Иосафата въ Мысловѣй, пар. Благовѣщеня пресв. Богородицѣ въ Пѣдмонастыри, фил. Воздвиженія Ч. Креста въ Будковѣ, св. Арх. Михаила въ Рудникахъ.

Брацтва тверезости зѣстали канонно установлені при церквахъ:

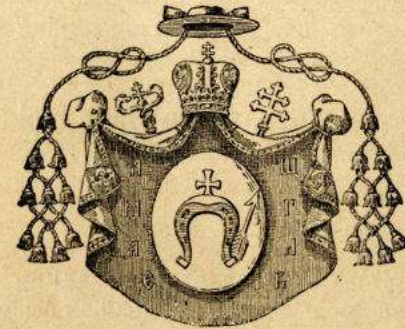
пар. св. О. Николая въ Николаевѣ, пар. Рождества Христова въ Выбудовѣ, пар. Успенія пр. Богородицѣ въ Долинянахъ, пар. св. Муч. Параскеви въ Берлигѣ, пар. св. Муч. Параскеви въ Боркахъ великихъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 20. червня 1904.

✠ АНДРЕЙ.

Митрополитъ.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1904.

Выдано дня 15. липня.

Ч. X.

Ч. 59.

Ч. 387 Ком. — Въ справѣ выказѣвъ належитостей до фонда вдов-сирот.

Всѣхъ Уряды Деканальнй не надѣславшй доси Выказѣвъ належитостей къ вдов-сирот. фонду припадаючихъ вѣдъ поодинокихъ Душпастырѣвъ за р. 1903 поспѣшать зъ предложенемъ тыхже, такъ якъ реченець минувъ вже дня 15. червня. (Льв. АЕп. Вѣд. ч. 48 изъ 1904.)

Вѣдъ Митрополитальной Консистории.

Львѣвъ, дня 22. червня 1904

Ч. 60.

Ч. 5489. — Въ справѣ обсаджена 5 мѣсець зъ фундаціи бл. п. Кардинала Сембратовича въ Институтѣ СС. Василианѣвъ.

Розписуе ся на конкурсѣ 5 мѣсець зъ фундаціи бл. п. Кардинала С. Сембратовича въ воспиталици СС. Василианскѣхъ зъ терминомъ до 15. серпня с. р. зъ тымъ, що кандидатки, которй вѣдповѣди въ повнѣ вимогамъ въ минувшѣмъ роцѣ, мають першенство и на сей рѣкъ.

При тѣмъ пригадує ся, що условія принятія позбстають незмѣннї, якъ попередь. О першїй два мѣсяця стипендїї можуть убѣгати ся сироты належачї до родины бл. п. фундатора, о другїй два доньки священїкѣвъ, а о одно походячї зъ мїрскаго сословія.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 30. червня 1904.

Ч. 61.

Ч. 5438 — Въ справѣ припоручена Проповѣдей Похоронныхъ Вс. Дра І. Бартошевскаго.

Зъ огляду на похвальнїй звичай, пѣсля якого въ нашѣмъ краю выголосують нашї Ч. ОО. Душпаствѣ потѣшаючїй и поучаючїй науки на похоронахъ, можна Проповѣди Похороннїй Вс. Дра Бартошевскаго назвати дуже цѣннымъ набуткомъ для нашої церковной литературы, разъ для того, що суть они первымъ того рода плодомъ литературнымъ у насъ, а бѣльше еще для того, що содержатъ въ собѣ дуже цѣннїй, не лишъ потѣшаючїй але и до вѣры и новровствениости водносаючїй ся, въ глубину душѣ слушателя входячїй науки. Они порушують всѣ найважнѣйшїя правила правдиво христїянскаго житїя, пѣсля котрыхъ житючи може кождїй чоловѣкъ при помощи Божїй жити мирно и щасливо на тѣмъ свѣтѣ, навѣтъ посередѣ смуткѣвъ и терпѣнь, а по смерти доступити вѣчнои щасливости въ небѣ. Пѣдъ тымъ взглядомъ можна бы кожду зъ реченыхъ Проповѣдей Похоронныхъ назвати цѣлющимъ бальсамомъ для терпячои, печальной душѣ христїянина, вѣрнымъ его проводникомъ до дочаснодо щастїя, а особливо до пристани вѣчнаго царства. Тыхъ проповѣдей есть ажъ 120, и то такъ на звичайнїй якъ и на надзвичайнїй случаѣ смерти, — зъ огляду на рѣдъ смерти, вѣкъ, станъ, часъ и другїй обставины усопшихъ. Цѣна тыхъ Проповѣдей есть сорозмѣрно низька, бо 5 кор. вѣдъ примѣрника. Тожъ Митроп. Ординаріатъ зъ огляду на все выше сказане зъ прїятностїю витає появленє ся реченыхъ Проповѣдей и припоручає ихъ Всч. Духовенству яко дуже добрый подручникъ до своихъ наукъ похоронныхъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 29. червня 1904.

Ч. 62.

Ч. 5853. — Поручає ся артиста рѣзбаря-маляра п. Александра Царевича.

Ч. п. Александръ Царевичъ, артистъ рѣзбарь, золотникъ и маляръ зъ Вишнѣвчика, отримавъ вѣдъ Митроп. Ординаріату грамоту похвальну за робогы рѣзбарскїй, золотничїй и малярскїй въ цер-

квахъ въ Присѣвцяхъ и Нущу дек. Зборѣвскаго и поручає ся его Всч. Урядамъ парохїяльнымъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторїи.

Львѣвъ, дня 15. липня 1904.

Ч. 63.

Обвѣщеня конкурсѣвъ.

Митроп. Консисторїя розписує на конкурсъ слѣдуючїй парохїи:

а) пѣдѣ днямъ 23. червня 1904 зъ реченємъ до дня 4. серпня 1904:

Ч. 5269 — Сорочко зъ прилуч. Мытниця, Хопянка и Іосифѣвка, декан. Скалатскаго, наданя приватного.

Ч. 4496. — Продсважає ся конкурсъ на парохїю Жупанє зъ прилуч. Климець и Выжлѣвъ, дек. Скольскаго, наданя ВПреосвященого Ординаріату обр. гр. кат., до 4. серпня 1904 зъ тымъ, що поданя внесенїй кандидатами о тую парохїю при першѣмъ конкурсѣ суть важными.

б) пѣдѣ днямъ 9. липня 1904 зъ реченємъ до дня 30. серпня 1904:

Ч. 5460. — Якимѣвъ, декан. Бускаго, наданя пароха обр. лат. въ Выжнянахъ.

Ч. 5461. — Сморне, декан. Скольскаго, наданя приватного.

Ч. 5462. — Лукавица нижна, декан. Стрыйскаго, наданя приватного.

Ч. 5463. — Плѣсняны, декан. Золѣвскаго, наданя приватного.

Ч. 5464. — Норостѣвъ, декан. Скольскаго, наданя приватного.

Ч. 5465. — Сливки, декан. Перегиньскаго, наданя Его Величества Цѣсаря.

Ч. 5466. — Хащованє, декан. Скольскаго, наданя приватного.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторїи.

ХРОНИКА.

Завѣдательства отримали ОО.:

Іоанъ Курчаба въ Несдуховѣ, Евстахїй Хрущевскїй въ Сорочку, Клявдїй Снѣжинскїй въ Слободѣ золотѣй.

Въ пропозиціи умѣщенї ОО.:

на **Годѣвъ** въ терїѣ: 1) Юліанъ Левинскїй, 2) Юліанъ Борачокъ, 3) Теодоръ Гураль, — а въ списѣ: 4) Лука Демчукъ.

на **Гарбузѣвъ**: Петро Рудакевичъ.

на **Красне** дек. Унѣвскаго въ терїѣ: 1) Теодоръ Кузьмѣвъ, 2) Людовикъ Савицкїй, 3) Петро Рудакевичъ — а въ списѣ: 4) Ілія Андрущиниць.

на **Тухольку**: 1) Онуфрїй Кончевичъ, 2) Плятонъ Карпинскїй.

на **Суходѣль** дек. Бобрецкаго: 1) Михайль Бобовникъ, 2) Филипъ Свергуль.

на **Ходачкѣвъ великїй** въ терїѣ: 1) Тимотей Бордулякъ, 2) Юліанъ Борачокъ, 3) Людовикъ Савицкїй — а въ списѣ: 4) Юліанъ Бачинскїй, 5) Евгений Бартошь, 6) Володимиръ Куницкїй.

на **Чолганы** въ терїѣ: 1) Іоанъ Ілевичъ, 2) Филипъ Ковальскїй, 3) Едвардъ Ко-

сановскій — а въ списѣ: 4) Людовикъ Савицкій, 5) Теодоръ Василюкъ, 6) Иоанъ Каратницкій.

на **Куропатники**: Людовикъ Савицкій.

на **Кальне**: 1) Евгенийъ Тимкевичъ, 2) Лука Демчукъ, 3) Людовикъ Савицкій.

на **Колтовъ**: 1) Володимиръ Чайковскій, 2) Людовикъ Савицкій.

на **Бакѳвицъ** въ тернѣ: 1) Иоанъ Мартинюкъ Лотоцкій, 2) Григорій Дягонъ, 3) Емилианъ Бѣлиньскій — а въ списѣ: 4) Володимиръ Глѣбовицкій, 5) Петро Мѣйскій, 6) Василь Владычинъ, 7) Максимиліанъ Кинашъ, 8) Филимонъ Ковальскій, 9) Людовикъ Савицкій.

на **Побужаны**: Василь Терлецкій.

До каноничной институціи завѣзванный:

О. Артемій Авдиковичъ на Лубѣицѣ.

Власть віпанді на 1 рікъ отримали ОО.:

парохъ въ Войниловѣ, парохъ въ Малеховѣ, парохъ и деканъ въ Фразѣ, сотрудникъ въ Рогатинѣ, парохъ въ Островчику.

Вѣдпусть на всегда отримали Церкви:

пар. св. О. Николая въ Старомѣшицѣ, філ. св. ВМ. Параскевіи въ Дорофѣвцѣ, пар. св. Арх. Михаила въ Камянкахъ, пар. Благовѣщени пресв. Богородицѣ въ Пѣдмонастыри, філ. Воздвиженія Ч. Креста въ Будьковѣ.

Престоль упривилеований на 7 лѣтъ отримали Церкви:

пар. св. Арх. Михаила въ Оравѣ, філ. св. Арх. Михаила въ Погарѣ, пар. св. О. Николая въ Лучинцахъ, пар. св. ВМуч. Параскевіи въ Берлинѣ, пар. Покрова пресв. Богородицѣ въ Васичинѣ, філ. Воскресенія Господняго въ Воскресенцахъ, пар. св. Арх. Михаила въ Рожискахъ, пар. Успенія пресв. Богородицѣ въ Долинахъ, пар. св. О. Николая въ Мостицахъ, філ. св. Арх. Михаила въ Коланкахъ, пар. Преображенія Господняго въ Осталовичахъ, філ. Пр. Мат. Параскевіи въ Меришовѣ, пар. Рождества пресв. Богородицѣ въ Супранѳвцѣ, філ. Покрова пресв. Богородицѣ въ Росохватці, пар. Богоявленія Господняго въ Баличахъ подорожныхъ, філ. Воскресенія Господняго въ Сулятичахъ, філ. св. ВМ. Дмитрія въ Ланахъ соколовскихъ.

Брацтва тверезости зѣстали канонно установленіи при церквахъ:

пар. Покрова пресв. Богородицѣ въ Васичинѣ, філ. Воскресенія Господняго въ Воскресенцахъ, пар. Введенія пресв. Богородицѣ въ Выбранѳвцѣ, пар. Вознесенія Господняго въ Смержевѣ, св. Муч. Параскевіи въ Боркахъ вел.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

О. Николай Лужницкій, парохъ Сороцка, померъ дня 17. червня 1904.

О. Иоанъ Сологубъ, парохъ Неслухова, померъ дня 18. червня 1904.

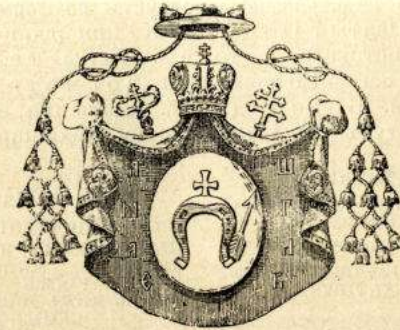
О. Гавришъ Медицкій, парохъ Слободы золотои, померъ дня 20. червня 1904.

Душѣ Ихъ поручають ся молитвамъ Веч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѳвъ, дня 15. липня 1904.

✠ **АНДРЕЙ.**
Митрополитъ.

Львѳвско-Архіепархіальний

ВѢДОМОСТИ

Рѳкъ 1904.

Выдано дня 1. серпня.

Ч. XI.

Ч. 64.

Ч. 2604. — **Вѣдпусть по формѣ юбилея**

вѣдъ Святого Отця нашего Пія Папы X.

въ часѣ 50-лѣтнего юбилея оголошена догмату Непорочного Зачатія П. Б. по причинѣ розпочати Свого управленія Церквою св. оголошений.

Папы римскій, яко Начальники Церкви Христовои и Отцѣ всѣхъ христіанъ, розписують дня цѣлои Церкви вѣдпусть юбилейный порядочно (если не заходять перешкоды) що 25 лѣтъ. Послѣдний такий, властиво-юбилейный вѣдпусть бувъ въ р. 1900, найблишій слѣдуючій має бути въ р. 1925.

Но окрѳмъ сихъ властиво-юбилейныхъ вѣдпустѳвъ розписують Папы римскій часомъ зъ важныхъ причинъ надпорядочно вѣдпусть по формѣ юбилея. А именно есть въ звичаю, що каждый новый Папа недовго по своѣмъ выборѣ оголошуе такий надпорядочный вѣдпусть въ формѣ юбилея, щоби бѳльшу ласку Божу умолати до розпочатого Свого управленія Церквою св.

Такий отже надпорядочный вѣдпусть по формѣ ювилея розписує нашъ теперѣшній Святый Отець Пій X. при розпочатю Свого управленя Церквою Христовою, и то въ часѣ теперѣшного 50-лѣтнего ювилея оголошеня догмата Непорочного Зачатія Пресв. Богородицѣ. Дотычна енциклика Святого Отця заудѣляє ся тутъ Вч. Священству Архіепархіяльному:

VENERABILIBVS FRATRIBVS
PATRIARCHIS PRIMATIBVS ARCHIEPISCO-
PIS EPISCOPIS

ALISQVE LOCORVM ORDINARIIS
PASEM ET COMMVNIONEM CVM APOSTO-
LICA SEDE HABENTIBVS

PIVS PP. X.

VENERABILES FRATRES

SALVTEM ET APOSTOLICAM BENEDI-
CTIONEM

Ad diem illum laetissimum, brevi mensium intervallo, aetas nos referet, quo, ante decem quinquennia, Pius IX decessor Noster, sanctissimae memoriae pontifex, amplissima septus purpuratorum patrum atque antistitum sacrorum corona, magisterii inerrantis auctoritate, edixit ac promulgavit esse a Deo revelatum beatissimam virginem Mariam, in primo instanti suae Conceptionis, ab omni originalis culpae laebe fuisse immunem. Promulgationem illam quo animo per omnium terrarum orbem fideles, quibus iucunditatis publicae et gratulationis argumentis exciperent nemo est qui ignoret; ut plane, post hominum memoriam, nulla voluntatis significatio data sit tum in augustam Dei Matrem tum in Iesu Christi Vicarium, quae vel pateret latius, vel communiore concordia exhiberetur. — Iam quid spe bona nos prohibet, Venerabiles Fratres, dimidio quamvis saeculo interiecto, fore ut, renovata immaculatae Virginis recordatione, laetitiae illius sanctae veluti

Папа Пій X

ПОЧТЕННЫМЪ БРАТЯМЪ

ПАТРИАРХАМЪ, ПРИМАСАМЪ, АРХІЕПІ-
СКОПАМЪ, ЕПІСКОПАМЪ И ЧИНИМЪ
ОРДИНАРИЯМЪ МѢСЦЕВЫМЪ МАЮ-
ЧИМЪ МИРЪ И ЄДНОСТЪ ЗЪ АПОСТОЛЪ-
СКИМЪ ПРЕСТОЛОМЪ.

ПОЗДОРОВЛЕНІЄ И АПОСТОЛЪСКЕ БЛАГО-
СЛОВЕНІЄ.

Всечестній Братя!

За кілька мѣсяцѣвъ настане радѣсний день, въ котрѣмъ передъ пять-десяти роками, Попередникъ Нашъ, блаженный памяти Папа Пій IX., окруженный численнимъ зображенемъ Кардиналовъ и Архіеревъ, властею неомильного учительства, выказавъ и оголосивъ яко правду обявлену вѣдъ Бога, що Преподобна Дѣва Марія въ першій хвили свого Зачатія була свободна вѣдъ всякой змазы первородного грѣха. Загально вѣдомо, зъ якимъ одушевленемъ, зъ якими доказами вдоволеня и загальнои радости вѣрній цѣлого свѣта приняты то оголошене; якъ далеко сягає память людека, не було загальнѣйшого и згѣднѣйшого заявленя любви такъ для Пресвятой Богоматери якъ и для Христового Намѣстника. — И есть оправданою, Вч. Братя, надѣя, що и теперъ при вѣдновленю празнованя памятки Непорочного Зачатія Пречистой Дѣвы, хотяи минуло вже цѣвъ столѣтъ, вѣдѣжъ въ нашихъ

imago vocis in animis nostris resultet, et fidei atque amoris in Dei Matrem augustam praeclara longinqui temporis spectacula iterentur? Equidem ut hoc aveamus ardentem pietas facit, quam Nos in Virginem beatissimam, summa cum beneficentiae eius gratia, per omne tempus fovimus: ut vero futurum certo expectemus facit catholicorum omnium studium, promptum illud semper ac paratissimum ad amoris atque honoris testimonia iterum iterumque magnae Dei Matri adhibenda. Attamen id etiam non diffitebimur, desiderium hoc Nostrum inde vel maxime commoveri quod, arcano quodam instinctu, praecipere posse Nobis videmur, expectationes illas magnas brevi esse explendas, in quas et Pius decessor et universi sacrorum antistites, ex asserto solemniter immaculato Deiparae Conceptu, non sane temere, fuerunt adducti,

Quas enimvero ad hunc diem non evasisse, haud pauci sunt qui querantur, ac Ieremiae verba subinde usurpent: *Expectavimus pacem, et non erat bonum: tempus medetae, et ecce formido.*¹⁾ Ast quis eiusmodi *modicae fidei* non reprehendat, qui Dei opera vel introspicere vel expendere ex veritate negligunt? Equis enim occulta gratiarum munera numerando percenseat, quae Deus Ecclesiae, conciliatrice Virgine, hoc toto tempore impertiit? Quae si praeterire quis malit, quid de vaticana synodo existimandum tanta temporis opportunitate habita; quid de inerranti pontificum magi-

¹⁾ Ier. VIII, 15.

серцяхъ живый вѣдгомѣнь тои святои радости, що повторять ся давно минулы свѣтлы обявы вѣры и любви для всеславной Богоматери. То горяче бажане выплыває зъ любви, яку мы все плекали въ нашихъ сердцахъ до Преподобна Дѣвы вразъ зъ найвисшою вдячностію за Ёи добродѣйства; а порукою сповненя нашихъ надѣй и очѣкованя есть запобѣдлива и все готова стараниѣсть всѣхъ католикѣвъ давати великой Богоматери чимъ разъ больше доказѣвъ любви и почитаня. Радо такожъ признаємо, що то Наше бажане головно зъ вѣдси походить, що идучи за тайнымъ якимъ голосомъ, мы майже предвиджуємо, якъ сповнѣть ся ты великій надѣвъ, якій Нашъ Попередникъ Пій и всѣ Священноначальники, лучили зъ торжественнымъ проголошенемъ правды вѣры о Непорочномъ Зачатію.

Не мало нарѣкає, що ты очѣкованя еще доси не сповнились, повтаряючи слова Іереміи: *Ждѣхомъ мира, и не бѣхъ благодѣ: време оутраченїя, а се болзнь.*¹⁾ Такихъ однакъ мало вѣрѣвъ належалобъ зганити. Они не застановляють ся надъ божими дѣлами и не розбирають ихъ пѣсля правды. Бо хтожъ счислитъ утаенїй дары ласкъ, котрї Богъ удѣливъ Церквѣ черезъ сей часъ за вставленемъ Пречистой Дѣвы? Але поминаючи вже утаенїй дары, щожъ сказати о Ватиканскѣмъ Соборѣ, котрый вѣдбувъ ся въ найвѣдновѣднѣйшѣмъ часѣ, що сказати о проголошеню дог-

¹⁾ Іер. VIII, 15.

sterio tam apte ad mox erupturos errores adserto; quid demum de novo et inaudito pietatis aestu, quo ad Christi Vicarium, colendum coram, fideles ex omni genere omnique parte iam diu confluant? An non miranda Numinis providentia in uno alteroque Decessore Nostro, Pio videlicet ac Leone, qui, turbulentissima tempestate, eâ, quae nulli contigit, pontificatus usurâ, Ecclesiam sanctissime administrarunt? Ad haec, vix fere Pius Mariam ab origine labis nesciam fide catholica credendam indixerat, quum in oppido Lourdes mira ab ipsa Virgine ostenta fieri coepta: exinde molitione ingenti et opere magnifico Deiparae Immaculatae excitatae aedes; ad quas, quae quotidie, divina exorante Matre, patrantur prodigia, illustria sunt argumenta ad praesentium hominum incredulitatem profligandam.

Tot igitur tantorumque beneficiorum testes, quae, Virgine benigne implorante, contulit Deus quinquagenis annis mox elabendis; quidni speremus propiorem esse salutem nostram quam cum credidimus? eo vel magis, quod divinae Providentiae hoc esse experiendo novimus ut extrema malorum a liberatione non admodum dissocientur. *Prope est ut veniat tempus eius, et dies eius non elongabuntur. Miserebitur enim Dominus Iacob, et eliget adhuc de Israël;*¹⁾ ut plane spes sit

¹⁾ Isai, XIV, 1.

мату о неомыльномъ учительствѣ Вселенскихъ Архидіевъ такъ потребного до побороны блудовъ, нашихъ часовъ? Щожь на конецъ думати о новомъ и нечуваномъ жарѣ пoboжності, зъ якимъ вѣрній всякого стану и зъ всѣхъ сторонъ водъ давна горнута до Намѣстника Христа, щобъ лично Ему воддати честь? Чижь не объявилось чудне Боже провидѣне въ обохъ попередникахъ нашихъ, сесть Пю и Львѣ, котрй въ такъ бурливыхъ часахъ свято управляли Церквою черезъ такъ довгій лѣта, якъ жадень зъ попередниковъ. Кромѣ того, якъ лишь Пій проголосивъ догматъ католицкой вѣры, що Марія була безъ грѣха первородного зачата, сей часъ почались дѣяти ся дивныя чуда черезъ Пречисту Дѣву въ мѣсточкѣ Лурдъ. Вознесено великимъ накладомъ и величавою работою прекрасный храмъ Непорочной Дѣвы Богородицы, при котромъ за молитвами Богоматери щоденно дѣются чуда, котрй побороють невѣрство теперѣшного часу.

Чижь прото, мы свѣдки такъ численныхъ и такъ великихъ добродѣйствъ, якій Богъ намъ даровавъ въ протягу тыхъ пятьдесяти лѣтъ за вставленемъ ласкавымъ Пречистой Дѣвы, не будемъ мати надѣ, що ближше єсть спасѣніе наше, нежели еже крѣвокошма? а то тымъ больше, що знаемо зъ до свѣду то свойство провидѣня Божого, що по крайнихъ злахъ Богъ посылаетъ потѣху, помѣчь.

Скоро йдетъ, и не оумедлитъ, и поаишетъ Гдѣ Іаковъ, и ижеветъ пакы

nos etiam brevi tempore inelamatos: *Contrivit Dominus baculum impiorum, Coquivit et siluit omnis terra, gavisus est et exultavit.*¹⁾

Anniversarius tamen dies, quinquagesimus ab adserto intaminato Deiparae conceptu, cur singularem in christiano populo ardorem animi excitare debeat, ratio Nobis extat potissimum, Venerabiles Fratres, in eo, quod superioribus Litteris encyclicis proposuimus, *instaurare videlicet omnia in Christo*. Nam cui exploratum non sit nullum, praeterquam per Mariam, esse certius et expeditius iter ad universos cum Christo iungendos, perque illum perfectam filiorum adoptionem assequendam ut simus sancti et immaculati in conspectu Dei? Profecto, si vere Mariae dictum: *Beata, quae credidisti quoniam perficientur ea, quae dicta sunt tibi a Domino,*²⁾ ut nempe Dei Filium conciperet pareretque; si idcirco illum excepit utero, qui Veritas naturâ est, ut *novo ordine, nova natiuitate generatus.... invisibilis in suis, visibilis fieret in nostris*: quum Dei Filius, factus homo, *auctor sit et consummator fidei nostrae*; opus est omnino sanctissimam eius Matrem mysteriorum divinorum participem ac veluti custodem agnoscere, in qua, tamquam in fundamento post Christum nobilissimo, fidei saeculorum omnium extruitur aedificatio.

Quid enim? an non potuisset

¹⁾ Isai, XIV, 5 et 7.

²⁾ Luc, I, 45.

³⁾ S. Leo M. Serm. 2. *de Nativ Domini* c. 2.

Іаа¹⁾. Мы маємо надѣю, що въ короткомъ часѣ воскликнемо: *Сокршии Пійъ ирелихъ грѣшниковъ. Спочи и оумоача къ землѣ, возрадована и возвеселена*²⁾.

Головна однакъ причина, для якої Мы, Дорогій Брати, надѣємо ся, що пятьдесятилѣтна рѣчниця проголошеня Непорочного Зачатія Пресвятой Богородицы, повинна возбуди ревнѣсть духа въ народѣ християнскомъ, дежить особливо въ Нашомъ бажаню выраженомъ въ попередномъ посланію *возгласити къ ко Христу*. Комужбо не вѣдомо, що нема невѣйшой и легкой дороги до получения всѣхъ зъ Христомъ до осягненя черезъ Него, ласки снѣдства Божого и святости, якъ черезъ Марію. По правдѣ сказанымъ було до Маріи: *Блаженна крѣвокошма, яко будеть совершѣніе глгланыхъ ей ѿ Гдѣ*³⁾, т. э.: Она зачала и породила Божого Сына; Она приняла въ утробѣ Того, котрый зъ природы єсть Правдою, щобы нѣкыхъ чинѣмъ, нѣкыхъ рожденіемъ рожден... невидимъ ко сконч, видимъ быхъ къ нашимъ⁴⁾. Сынъ Божій ставши ся человекомъ и єсть началникомъ и совершителемъ крѣры нашея. Для того конечно трѣба уважати найсвятѣйшу Его Матеръ за Учасницю и Хоронительку Божихъ Тайнъ, на котрой мовбы на основѣ по Христѣ найблагородѣйшой, построєв ся храмъ вѣры всѣхъ вѣковъ.

Бо чижь Богъ не мѣгъ бы

¹⁾ Isai, XIV, 1.

²⁾ Isai, XIV, 5, 7.

³⁾ Лук, I, 45.

⁴⁾ С. Лев. В. Вѣсѣда 2. на Рожд. Хр. гл. 2.

Deus restitorem humani generis ac fidei conditorem aliâ, quam per Virginem, viâ impertiri nobis? Quia tamen aeterni providentiae Numinis visum est ut Deum-Hominem per Mariam haberemus, quae illum, Spiritu Sancto foecunda, suo gestavit utero; nobis nil plane superest, nisi quod de Mariae manibus Christum recipiamus. Hinc porro in Scripturis sanctis, quotiescumque *de futura in nobis gratia prophetatur*; toties fere Servator hominum cum sanctissima eius Matre coniungitur. Emitteretur agnus dominator terrae, sed de petra deserti: flos ascendet, attamen de radice Iesse. Mariam utique, serpentis caput conterentem, prospiciebat Adam, obortasque, maledicto lacrymas tenuit. Eam cogitavit Noë, arca sospita inclusus; Abraham nati nece prohibitus; Iacob scalam videns perque illam ascendentes et descendentes angelos; Moses miratus rubum, qui ardebat et non comburebatur; David exsiliens et psallens dum adduceret arcam Dei; Elias nubeculam intuitus ascendentem de mari. Quid multa? Finem legis, imaginum atque oraculorum veritatem in Maria denique post Christum reperimus.

Per Virginem autem, atque a deo per illam maxime, aditum fieri nobis ad Christi notitiam adipiscendam, nemo profecto dubitabit qui etiam reputet, unam eam fuisse ex omnibus, quacum Iesus, ut filium cum matre decet, domestico triginta annorum usu intimaque consuetu-

дати намъ Вѣдкупителя и Начальника вѣры иными способомъ? не черезъ Пречисту Дѣву? Коли однакъ подобалось Божому предвѣчному провидѣнью, щобъ мы Бого-Чоловѣка мали черезъ Марію, котра осѣнена свѣтымъ Духомъ, носила Его въ своемъ лонѣ, намъ не лишається ничъ иного, якъ приняти Христа зъ рукъ Маріи. Зъ вѣдси походить, що кѣлько разѣвъ въ святѣмъ писемѣ *Ѿ вѣдѣній къ насъ благодати пророчествується*, тѣлько разѣвъ наводитъ ся Спаситель зѢ Своею Найсвятѣйшою Матерью: Буде выпущенный агнецъ Володѣтель землѣ, але вѣдъ камня пустынѣ, выйде цвѣтъ, але зъ кореня *Иессека*. Марію певно выглядавъ Адамъ сокрушающу голову змѣя, и ветримувавъ слезы. О нѣй думавъ Ное замкненый въ спасающѣмъ кораблѣ; Авраамъ повздержанный вѣдъ заколеня сына; Яковъ видячи лѣствицю, а на нѣй ангелѣвъ всходячихъ и нисходячихъ; Мойсей подивляючи корчъ, котрый горѣвъ а не спалиовавъ ся; Давидъ танцюючи и спѣваючи при спроваджуваню кивота божого; Илія добачивъ ю въ хмарочцѣ, що пѣдносилась зъ моря. Однимъ словомъ знаходимо конецъ закона, сповнене прообразѣвъ и пророчѣвъ по Христѣ наибѣльше въ Маріи.

Нѣхто не буде сумнѣвати ся що черезъ Пречисту Дѣву и головно черезъ Ню маємо способно-сти пѣзнавати Христа, хто лишь подумае, що Она одинока була зъ вѣхъ людей, зъ котрою Иисусъ проживъ якъ сынъ зъ матерью трицять лѣтъ въ родин-

dine coniunctus fuit. Ortus miranda mysteria, nec non Christi pueritiae, atque illud in primis assumptionis humanae naturae, quod fidei initium ac fundamentum est, cuiusnam latius patuere quam Matri? Quae quidem non ea modo *conser- vabat conferens in corde suo* quae Bethlehem acta, quaeve Hierosolymis in templo Domini; sed Christi consiliorum particeps occultarumque voluntatum, vitam ipsam Filii vixisse dicenda est. Nemo itaque penitus ut illa Christum novit; nemo illâ aptior dux et magister ad Christum noscendum.

Hinc porro, quod iam innuimus, nullus etiam hac Virgine efficacior ad homines cum Christo iungendos. Si enim, ex Christi sententia, *haec est autem vita aeterna: Ut cognoscant te, solum Deum verum, et quem misisti Iesum Christum;*¹⁾ per Mariam vitalem Christi notitiam adipiscentes, per Mariam pariter vitam illam facilius assequimur, cuius fons et initium Christus.

Quod vero quantisque de caussis Mater sanctissima haec nobis praeclara munera largiri studeat, si paullisper spectemus; quanta profecto ad spem nostram accessio fiet!

An non Christi mater Maria? nostra igitur et mater est. — Nam statuere hoc sibi quisque debet, Iesum, qui Verbum est caro factum, humani etiam generis servatorem esse. Iam, qua Deus-Homo, concre-

¹⁾ Ioann. XVII, 3.

нѣмъ найсвятѣйшѣмъ пожитю. Комузъ бо бѣльше всесторонно, якъ не Матери були вѣдомѣ чудеснѣ тайнства рожества и дитинячоѣ вѣку Иисуса Христа, а передовѣмъ тайнство приняты людской природы, котре есть пѣдставою и початкомъ вѣры? Она не лишь то, що вѣдбувалось въ Вѣдсѣмѣ або въ Иерусалимскѣмъ храмѣ *своваждала слагаящи къ сѣрдци скѣбамъ*, але була и участницею постановѣвъ и тайныхъ намѣровѣвъ Христа. Можна о Нѣй сказати що жила житѣмъ Сына. Нѣхто протѣ не знавъ Христа такъ якъ Она, нѣхто не есть вѣдповѣдѣй- шимъ проводникомъ и учителемъ до набуты пѣзнаня Христа.

Для того нѣхто, якъ выше вже мы зазначили, не може успѣшнѣйше людей зъ Христомъ получити якъ Пречиста Дѣва, бо если пѣсля слѣвъ Христа: *се есть животъ вѣчный: да знають тѣбѣ единого Бѣга, и ѣгоже посладохъ еси Иіахъ Христѣ*¹⁾ а черезъ Марію одержуемъ пѣзнане Христа, то такожъ черезъ Марію осягаемо то жите, котрого жереломъ и початкомъ есть Христосъ.

А якъ крѣпитъ ся наша надѣя якъ — застановимося хоть коротко надъ тѣмъ, що Найсвятѣйша Мати зъ такъ многихъ и такъ важныхъ причинъ горячо старае ся удѣлити намъ тѣхъ пресвѣтлыхъ дарѣвъ.

Чижъ Марія не есть и Матерію Христа? Есть протѣ такожъ и наша Матерію? — Бо се правда основна, що Иисусъ, воплощене Слово, есть такожъ Спасителемъ рода людского. Яко Бого-

¹⁾ Іо. XVII. 3.

tum Ille, ut ceteri homines, corpus nactus est: qua vero nostri generis restitutor, *spiritalis* quoddam corpus atque, ut aiunt, *mysticum*, quod societas eorum est, qui Christo credunt. *Multi unum corpus sumus in Christo.*¹⁾ Atqui aeternum Dei Filium non ideo tantum concepit Virgo ut fieret homo, humanam ex ea assumens naturam; verum etiam ut, per naturam ex ea assumptam, mortalium fieret sospitator. Quamobrem Angelus pastoribus dixit: *Natus est vobis hodie Salvator, qui est Christus Dominus.*²⁾

In uno igitur eodemque alvo castissimae Matris et carne Christus sibi assumpsit et *spiritalis* simul corpus adiunxit, ex iis nempe coagmentatum *qui credituri erant in eum*. Ita ut Salvatore habens Maria in utero, illos etiam dici queat gessisse omnes, quorum vitam continebat vita Salvatoris. Universi ergo, quotquot cum Christo iungimur, quique, ut ait Apostolus, *membra sumus corporis eius, de carne eius et de ossibus eius*,³⁾ de Mariae utero egressi sumus, tamquam corporis instar cohaerentis cum capite. Unde, spiritali quidem ratione ac mystica, et Mariae filii nos dicimur, et ipsa nostrum omnium mater est. *Mater quidem spiritu..., sed plane mater membrorum Christi, quod nos sumus.*⁴⁾ Si igitur Virgo beatissima Dei simul atque hominum parens est, ecquis

¹⁾ Rom. XII, 5.

²⁾ Luc. II, 11.

³⁾ Ephes. V, 30.

⁴⁾ S. Aug., L. de S. Virginitate, c. 6.

человѣкъ принявъ Бѣгъ людско тѣло, яко и прочіи люди, а яко обновитель нашего рода принявъ духове будьтобы тѣло, мѣстичне а тымъ тѣломъ товариство тыхъ, котры вѣрятъ въ Христа. **Инози єдино тѣло єсмы съ Хрѣтѣмъ**¹⁾. Пречиста Дѣва не для того лишь почала Божого Сына, щобы Бѣгъ, принявши водъ Неи природу людску, ставъ ся чловѣкомъ, але такожъ для того, щобы черезъ приняте природы водъ Неи ставъ ся Спасителемъ людей. Протесказавъ Ангель пастирямъ: **Родила камх днѣш Спаситель, ѿже єсть Хрѣтосъ Гдѣ**²⁾.

Въ одной отже утробѣ Пречистой Матери принявъ Христосъ на себе тѣло и сполучивъ зъ собою зарозомъ тѣло духове, котре мали становити именно: **ѿже хотѣхъ вѣрвати къ нѣбѣ**. Такъ отже можна сказати, що Марія, маючи въ утробѣ Спасителя, носила въ нѣй такожъ всѣхъ тыхъ, котрыхъ житє залежало водъ життя Спасителя. Всѣ мы про те, що єсьмо сполучені зъ Христомъ, и що по словамъ Апостола: **ѿди єсмы тѣла єгѣ ѿ пѣти єгѣ, и ѿ костей єгѣ**³⁾, зродилисьмо ся неначе зъ утробы Маріи яко тѣло, сполучене зъ головою. Для того то называемъ ся въ значеню духовнѣмъ и мѣстичнѣмъ сынами Маріи — Она же єсть матерію всѣхъ насъ. **Мати єсть дѣло дѣломъ єваче кєсмы мати членокъ Хрѣтомыхъ єже єсмы мы**⁴⁾. Если протє

¹⁾ Рим. XII, 5.

²⁾ Лук. II, 11.

³⁾ Ефесс. V, 30.

⁴⁾ С. Август. книг. о с. Дѣвствѣ гл. VI.

dubitet eam omni ope adniti ut Christus, *caput corporis ecclesiae*,¹⁾ in nos sua membra, quae eius sunt munera infundat, idque cumprimis ut eum noscamus et *ut vivamus per eum*?²⁾

Ad haec, Deiparae sanctissimae non hoc tantum in laude ponendum est quod *nascituro ex humanis membris Unigenito Deo carnis suae materiam ministravit*,³⁾ qua nimirum salutis hominum compararetur hostia; verum etiam officium eiusdem hostiae custodiendae nutriendaeque, atque adeo, stato tempore, sistendae ad aram. Hinc Matris et Filii nunquam dissociata consuetudo vitae et laborum, ut aequè in utrumque caderent Prophetarum verba: *Defecit in dolore vita mea, et anni mei in gemitibus*.⁴⁾

Quum vero extremum Filii tempus advenit, *stabat iuxta crucem Iesu Mater eius*, non in immanti tantum occupata spectaculo, sed plane gaudens quod *Unigenitus suus pro salute generis humani offerretur, et tantum etiam compassa est, ut, si fieri potuisset, omnia tormenta quae Filius pertulit, ipsa multo libentius sustineret*.⁵⁾ — Ex hac autem Mariam inter et Christum communiore dolorum ac voluntatis, *promeruit illa ut repara-*

¹⁾ Coloss. I, 18.

²⁾ I. Ioann. IV, 9.

³⁾ S. Bed. Ven., L. IV, in Luc. XI.

⁴⁾ Ps. XXX, 11.

⁵⁾ S. Bonav. I. Sent. d. 48, ad Litt. dub. 4.

Преблагословенна Дѣва єсть Матерію Божю а зарозомъ матерію людей, то хтожь може сугнѣвати ся, що Она всѣми силами старає щобы Христосъ **Глѣбъ тѣла Цѣрккѣ**¹⁾ выливъ на насъ яко своихъ членѣвъ свой дары а передовѣмъ щобы намъ удѣливъ даръ познаня Его и **да живи въдемъ ѿмъ**²⁾?

Такожь не лишь се належить почислити, въ хвалу Пресвятой Богородици, що она **хотѣла родити єдинороднѣмъ Синоки Кѣжомъ тѣлѣе своємъ кѣрѣ**³⁾ подала, зъ котройбы приготовилась жертва для спасенія людей, но такожъ Она приняла на себе обовязокъ ту жертву хоронити и кормити, щобы ю приставити въ означенѣмъ часѣ до жертвенника. Такъ отже бувъ межѣ Матерію и Сыномъ нерозбръванный союзъ жити и трудѣвъ так, що зарѣвно до обохъ водносятся слова пророка: **печезѣ къ колызніи живѣтъ мой, и лѣгга моя къ коздыханіихъ**⁴⁾.

А коли наставъ послѣдній часъ життя Сына, **столаше при крестѣ ѿсокъ Мати єго** не лишь болемъ перенята на сей страшный видъ, але такожъ неначе радѣючи, що єи єдинородный приносится въ жертву за спасеніє людского роду, Она такъ разомъ зѣ Сыномъ терпѣла, що еслибы се було можливе, була бы сама далеко охотнѣйше перенесла всѣ страсти якѣ єи Сынъ перетерпѣвъ⁵⁾. — Че-

¹⁾ Колосс. I, 18.

²⁾ I. Іо. IV, 9.

³⁾ С. Беда. Четст. К. IV. на Лук. XI.

⁴⁾ Псал. XXX, 11.

⁵⁾ Бонавент. I. Sentent. d. 48 ad Litt. dub. 4.

trix perditū orbis dignissime fieret,¹⁾ atque ideo universorum munerum dispensatrix quae nobis Iesus necesse et sanguine comparavit.

Equidem non diffitemur horum erogationem munerum privato proprioque iure esse Christi; siquidem et illa eius unius morte nobis sunt parta, et Ipse pro potestate mediator Dei atque hominum est. Attamen, pro ea, quam diximus, dolorum atque aerumnarum Matris cum Filio communionem, hoc Virgini augustae datum est, ut sit totius terrarum orbis potentissima apud unigenitum Filium suum mediatrix et conciliatrix.²⁾ Fons igitur Christus est, et de plenitudine eius nos omnes accipimus;³⁾ ex quo totum corpus compactum, et connexum per omnem inunctionem subministratiois.... augmentum corporis facit in aedificationem sui in caritate.⁴⁾ Maria vero, ut apte Bernardus notat, aqueductus⁵⁾; est aut etiam collum, per quod corpus cum capite iungitur etque caput in corpus vim et virtutem exerit. Nam ipsa est collum Capitis nostri, per quod omnia spiritualia dona corpori eius mystico communicantur.⁶⁾ Patet itaque abesse profecto plurimum ut nos Deiparae supernaturalis gratiae efficiendae vim tribuamus, quae Dei unius est.

¹⁾ Eadmeri Mon. De Excellētia Virg. Mariae, c. 9.

²⁾ Pius IX in Bull. „Ineffabilis“.

³⁾ Ioann. I, 16.

⁴⁾ Ephes. IV, 16.

⁵⁾ Serm. de temp., in Nativ. B. V., de Aqueductu n. 4.

⁶⁾ S. Bernardin. Sen., Quadrag. de Evangelio a tercio, Serm. X, a. 3. c. 3.

резъ такую участь Маріи зб Сыномъ въ терпѣняхъ и намѣреняхъ заслужила собѣ на се, що стала ся зъ повнымъ правомъ водновительскою погибшого свѣта¹⁾ а проте подательскою всѣхъ добръ, котры набувъ для насъ Исусъ своею смертію и кровію.

Вправдѣ не перечимъ, що подаване тыхъ добръ належить властиво и правно до Христа, позаякь не толькы Вонъ самъ прибавъ намъ ихъ своею смертію але такожъ Вонъ оденъ лишь есть силою своеи власти посередникомъ межы Богомъ а людьми. Однакъ для тон, якъ мы сказали, участи Матери въ боляхъ и терпѣняхъ Сына даровано Причистой Дѣвѣ сей привелей, що есть „для цѣлого свѣта наймогучѣйшою посередницею и помирительскою передъ Единороднымъ своимъ Сыномъ“²⁾ Христосъ есть отже жереломъ и в исполненіи єго мѣ и кѣ прѣдохмъ³⁾ изъ негѣ же кѣ тѣло составляемо и счинѣваемо пръ личкѣ, кѣцѣкажъ создаіемъ подаіемъ, по дѣіемъ кѣ лѣрѣ єдинна коєждо чѣсти, козрачїенїе тѣла творитъ кѣ созданїе себе самѣго людькѣ.⁴⁾ Марія же есть якъ св. Bernardъ добре каже: „водопроводомъ“⁵⁾ або шїєю, котрою лучить ся тѣло зъ головою и черезъ котру голова тѣлу жите удѣляе. „Она бо есть шїєю нашей головы, черезъ котру всѣ добра духовїи пе-

¹⁾ Eadmeri. Mon. de Excell. Virg. Mariae. 9.

²⁾ Пій Bulla „Ineffabilis.“

³⁾ Ів. I. 16.

⁴⁾ Ефеес. IV. 16.

⁵⁾ Sermo de Temp. in Nat. B. Y. de Aqueductu n. 4.

Ea tamen, quoniam universis sanctitate praestat coniunctioneque cum Christo, atque a Christo ascita in humanae salutis opus, de congruo, ut aiunt, promeretur nobis quae Christus de condigno promeruit, estque princeps largiendarum gratiarum ministra. Sedet Ille ad dexteram maiestatis in excelsis;¹⁾ Maria vero adstat regina a dextris eius, tutissimum cunctorum periclitantium perfugium et fidissima auxiliatrix, ut nihil sit timendum nihilque desperandum ipsa duce, ipsa auspice, ipsa propitia, ipsa protectante.²⁾

редають ся мѣстичному тѣлу¹⁾.“ Зъ того слѣдує, що мы зовѣмъ не приписуемо Пресвятой Богородицѣ силы, творчої надприродной ласки, та сила лишь у одного Бога. Марія однакъ, позаякь перевызнає святостею и сполученємъ зъ Христомъ всѣ сотворѣня и збстала принята черезъ Христа до сповдѣлѣня въ спасенію людей, заслужила на се, щобы намъ удѣляло ся то за єи посередництвомъ, що прибавъ для насъ Христосъ яко свое питоме добро; Она отже есть головно сповдѣлающею при удѣлюваню ласкъ. Сѣде Христосъ, сѣдею Престѣла величестѣла на высокихъ а Марія предстоить одесною єго яко найневѣйша охорона всѣхъ знаходячихъ ся въ небезнецѣ и найвѣрѣйша помѣчница, такъ, що не потребуемъ ничего боятись, ани розначати коли удаємося подѣ єи провѣдѣ, подѣ єи заступництво, подѣ єи опѣку, подѣ єи покровъ.²⁾

His positis, ut ad propositum redeamus, cui Nos non iure recteque affirmasse videbimur, Mariam, quae a Nazarethana domo ad Calvariae locum assiduam se Iesu comitem dedit, eiusque arcana cordis ut nemo alius novit, ac thesauros promeritorum eius materno veluti iure administrat, maximo certissimoque esse adiumento ad Christi notitiam atque amorem? Nimium scilicet haec comprobantur ex dolenda eorum ratione, qui, aut daemone astu aut falsis opinionibus, adiutricem Virginem paeterire se posse autu-

Вернѣмъ теперь до нашего предмету Кто-жъ заперечить, що Марія, котра вѣдъ Назарету ажъ до Голготы безъ перервы була Христу товаришкою, знала тайны єго сердца такъ якъ нѣкто другий и заряджує богатствами єго заслугъ якъ бы пѣсля права Матери, що та Марія дає успѣшнѣйшу помѣчь до узисканя пѣзнаня и любви Христа? Наибольше переконуючимъ докажемъ тои правды есть сумне положене тыхъ, що, чи то черезъ подмовы дїавола, чи черезъ свои ложны

¹⁾ Hebr. I, 3.

²⁾ Pius IX in Bull. „Ineffabilis“.

¹⁾ Bernardin. Sen. Quadrag. de Ev. act. Serm. X.

²⁾ Пій IX in Bulla „Ineffabilis.“

mant! Miseri atque infelices, praetextunt se Mariam negligere, honorem ut Christo habeant: ignorant tamen non *inveniri pueram nisi cum Maria matre eius.*

Quae cum ita sint, huc Nos, Venerabiles Fratres, spectare primum volumus, quae modo ubique apparentur sollemnia Mariae sanctae ab origine immaculatae. Nullus equidem honor Mariae optabilior, nullus iucundior quam ut noscamus rite et amemus Iesum. Sint igitur fidelium celebritates in templis, sint festi apparatus, sint laetitiae civitatum; quae res omnes non mediocres usus afferunt ad pietatem fovendam. Verumtamen nisi his voluntas animi accedat, formas habebimus, quae speciem tantum offerant religionis. Has Virgo quum videat, iusta reprehensione Christi verbis in nos utetur: *Populus hic labiis me honorat: cor autem eorum longe est a me.*¹⁾

Nam ea demum est germana adversus Deiparentem religio, quae profluat animo; nihilque actio corporis habet aestimationis in hac re atque utilitatis, si sit ab actione animi seiungata. Quae quidem actio eo unice pertineat necesse est, ut divini Mariae Filii mandatis penitus obtemperemus. Nam si amor verus is tantum est, qui valeat ad

¹⁾ Matth. XV, 8.

погляды, твердятъ, що можуть обійти ся безъ помочи Пречистої Дѣвы. Нужденнй и нещасливй не дбають о честь Маріи підъ покривкою вѣдаваня чести Христу и не знаютъ, що „дитини“ не знайдеться, якъ лише зъ „Марією матерію Его.“

Коли рѣчь такъ має ся, то бажаньмъ Нашимъ єсть, Всечестнй Брати, щобы тѣ торжества, котрѣ всюды приготавлиють ся въ честь Непорочної Зачатій Пресвятої Дѣвы Маріи, до того головно стремѣли. Жадна бо почестъ не єсть певно бѣльше пожаданою и милѣйшою для Маріи вѣдъ той, щобысьмо добре познали и любили Исуса. Чи то будуть обходити вѣрнй тѣ торжества по церквахъ, чи устроить святочнй и радѣснй обходы по мѣстахъ, все то не малу принесє користь до розбудженя побожності. Если однакъ до тыхъ обходѣвъ не прилучить ся внутрѣшне росположенє душѣ, то будуть оны лишь поверховными формами побожності. И Пречиста Дѣва то справедливо зробиць намъ закидь словами: *Людіє сн сѣгдѣ сколиш чѣстк маѣ, сѣрдце же йхъ далѣче ѡстоитъ ѡ мене!*¹⁾

Бо правдиво побожне почитанє Маріи єсть лишь то, котре плине зѣ сѣрця; а дѣла поверховнй тѣла не мають въ той справѣ жадной вартості и користі, если не суть сполученй зъ внутрѣшнимъ успособленємъ душѣ. А то успособленє душѣ мусить до того одного стремѣти, щобысьмо підчинились приказамъ божого

¹⁾ *Mat.* XV, 8.

voluntates iungendas; nostram plane atque Matris sanctissimae parem esse voluntatem oportet, scilicet Domino Christo servire. Quae enim Virgo prudentissima, ad Canae nuptias, ministris aiebat, eadem nobis loquitur: *Quodcumque dixerit vobis facite.*¹⁾ Verbum vero Christi est: *Si autem vis ad vitam ingredi, serva mandata.*²⁾ — Quapropter hoc quisque persuasum habeat: si pietas, quam in Virginem beatissimam quis profitetur, non cum a peccando retinet, vel pravos emendandi mores consilium non indit; fucata esse pietatem ac fallacem, utpote quae proprio nativoque careat fructu.

Quae si cui forte confirmatione egere videantur, hauriri ea commode potest e ipso *dogmate* immaculati conceptus Deiparae. — Nam, ut catholicam *traditionem* praetermittamus, quae, aequae ac Scripturae sacrae, fons veritatis est; unde persuasio illa de immaculata Mariae Virginis Conceptione visa est, quovis tempore, adeo cum christiano sensu congruere, ut fidelium animis insita atque innata haberi posset? *Horremus*, sic rei causam egregie explicavit Dionysius Carthusianus, *horremus enim mulierem, quae caput serpentis erat contritura, quandoque ab eo contritam, atque diaboli filiam fuisse matrem Domini fateri*³⁾. Nequibat scilicet in christianae plebis intelligentiam id cadere, quod Christi caro, sancta, impolluta atque innocens, in Virginis utero, de carne assumpta esset, cui, vel vestigio

¹⁾ Ioann. II, 5.

²⁾ Matth. XIX, 17.

³⁾ 3. Sent. d. 3, q. 1.

Сына Маріи. Если бо правдивою єсть лишь любовь, котра до єдности волѣ веде, то треба щобы волѣ Пречистої Маріи и наша були згѣднй. т. є. слѣжити Христу, Богу. Пречиста Дѣва говорить и до насъ то, що сказала до слугѣ на весѣлю въ Канѣ: *Єже ѡце речѣтхъ вамъ, творїте!*¹⁾. Христа же слово єсть: *ѡце ли хѣщати жити єзъ живѣтхъ собоюди заповѣди?*²⁾. Кождый проте повиненъ бути пересвѣдченнй, що побожнѣсть и любовь до Пречистої Дѣвы Маріи, котра не повздержує вѣдъ грѣха, або не поддає волѣ поправити злй обычаи, єсть лишь уданою и ложною, бо не приносить властивого и природного плоду.

Если потреба доказу, знайдемо го въ самѣмъ догматѣ о Непорочнѣмъ Зачатію Богородицѣ. Поминувши католицке переданє, котре рѣвно якъ и св. Письмо єсть жереломъ правды, запытаємолишь звѣдки переконанє о Непорочнѣмъ зачатію Маріи такъ все вѣдповѣдало чувствамъ христіянскихъ народѣвъ, що оно видається, вщепленє або вродженє вѣрнымъ? „Дрожимо“, — красно вѣдповѣдає Дионизій Картузійскій, — и лякаємося сказати, щобы та Невѣста що мала стерти голову змїя, якійсь часъ черезъ него була стертою и щобы та, що мала бути Матерію Божою, колись була донькою дїавола³⁾. Не могло помѣститися въ понятію христіянського народу се, щобы тѣло Христа святе, нескверне и невинне було взяте въ утробѣ Дѣвы зъ

¹⁾ *Iw.* II, 5.

²⁾ *Mat.* XIX, 17.

³⁾ Sent d. 3. d. 1.

temporis, labes fuisset illata. Cur ita vero, nisi quod peccatum et Deus per infinitam oppositionem separantur? Hinc sane catholicae ubique gentes persuasum habuere, Dei Filium, antequam, natura hominum assumpta, *lavaret nos a peccatis nostris in sanguine suo*, debuisset, in primo instanti suae conceptionis, singulari gratia ac privilegio, ab omni originalis culpa labe praeservare immunem Virginem Matrem. Quoniam igitur peccatum omne usque adeo horret Deus, ut futuram Filii sui Matrem non cuiusvis modo maculae voluerit expertem, quae voluntate suscipitur; sed, munere singularissimo, intuitu meritorum Christi, illius etiam, qua omnes Adae filii, mala veluti haereditate, notamur: ecquis ambigat, primum hoc cuique officium proponi, qui Mariam obsequio demereri aveat, ut vitiosas corruptasque consuetudines emendet, et quibus in venitum ninitur, domitas habeat cupiditates?

Quod si praeterea quis velit, velle autem nullus non debet, ut sua in Virginem religio iusta sit omnique ex parte absoluta; ulterius profecto opus est progredi, atque ad imitationem exempli eius omni ore contendere. — Divina lex est ut, qui aeternae beatitatis potiri cupiunt, formam patientiae et sanctitatis Christi, imitando, in se exprimant. *Nam quos praescivit et praedestinavit conformes fieri imaginis Filii sui, ut sil*

такого тѣла, которе бодай на хвильку было снлмямлене. А для чогожь то? Лишь для того, бо Богъ и грѣхъ роздѣленъ суть безконечною противностію. Зѣ той то причины мали католицкѣй народы всюда то пересвѣдчене, що Сынъ Божій, закимъ принявши природу людску *измѣ насъ ѿ грѣхъ нашихъ къ крови свѣой*, мусѣвъ заразы въ першѣй хвилѣ зачатія черезъ особлившу ласку и привилей заховати Дѣву Марію чистою вѣдъ всякой змазы, котору стягаеь черезъ злу волю, але щобы понадто черезъ особлившу ласку зѣ взгляду на заслуги Іисуса Христа була такожь свободна вѣдъ той змазы, якою всѣ сыны Адама мовбы черезъ нещасену спадщину суть напятнованіи. Хтожь бы сумнѣвавъ ся, що кождому, котрый хоче заслужити у Маріи, той обовязокъ накладе ся яко першій, поправити ся зѣ блудныхъ и зѣпсованыхъ налогѣвъ и побороти пристрасти якѣ пхаютъ до заказаныхъ дѣлъ.

Еслибъ однакъ хто хотѣвъ, а вжежь нѣхто не повиненъ не хотѣти — щобы его набожнѣсть до Пречистой Дѣвы була правдива и подѣ кождымъ взглядомъ совершенна, то повиненъ дѣйстно дальше поступати и всѣми силами стремѣти до наслѣдованя Еи примѣру. Така есть воля Бога, тѣ, що хотятъ осягнути щасте вѣчне, мають черезъ наслѣдоване выразити на собѣ образъ терпеливости

*ipse primogenitus in multis fratribus*¹⁾.

At quoniam ea fere est infirmitas nostra, ut tanti exemplaris amplitudine facile deterreamur; providentis Dei numine, aliud nobis est exemplar propositum, quod, quum Christo sit proximum, quantum humanae licet naturae, tum aptius congruat cum exiguitate nostra. Eiusmodi autem nullum est praeter Deiparam. *Talis enim fuit Maria, ait ad rem sanctus Ambrosius, ut eius unius vita omnium sit disciplina. Ex quo recte ab eodem conficitur: Sit igitur vobis tamquam in imagine descripta virginitas, vita Mariae, de qua, velut speculo, refulget species castitatis et forma virtutis*²⁾.

Quamvis autem deceat filios Matris sanctissimae nullam praeterire laudem quin imitentur; illas tamen Eiusdem virtutes ipsos fideles assequi praeceteris desideramus, quae principes sunt ac veluti nervi atque artus christianae sapientiae: fidem inquam, spem et caritatem in Deum atque homines. Quorum quidem virtutum fulgore etsi nulla, in Virgine, vitae pars caruit; maxime tamen eo tempore enituit, quum nato emorienti adstitit. — Agitur in crucem Iesus, eique in maledictis obiicitur *quia filium Dei se fecit*³⁾. Ast illa, divinitatem in eo constantissime agnoscit et colit. De-

¹⁾ Rom. VIII. 29.

²⁾ De Virginit., 1. 2, c. 2.

³⁾ Ioann. XIX, 7.

и святости Христовои. *Иуже во предвѣдѣніи и предвѣтаніи сообразныхъ вѣти збразѣ Сѣйна, своего яко вѣти емѣ первоороднѣ въ многыхъ братѣихъ*¹⁾.

Коли однакъ такъ велика есть наша немѣчь, що лякаемьсь взнеслости такъ великого примѣру, то предложило намъ провидѣне Боже другій примѣръ до наслѣдованя, котрый якъ зѣ одной стороны найблизшій есть до Христа, о сколько то дозволено есть природѣ людскѣй, такъ знова наибѣльше приновреленый есть до нашей слабосильности. А такимъ примѣромъ есть, не иншій лишь Пречиста Дѣва Богородиця. Бо „такою була Марія“, каже св. Амврозій, „що жите Еи Одной есть наукою для всѣхъ“. Зѣ того заключае вѣдъ справедливо: Нехай за примѣръ служить вамъ жите Маріи, зѣ которого мовбы зѣ зеркала чистота и всяка краса чеснотъ мовбы вѣдъбывавь²⁾. Хотяи выпадае, щобы дѣти Найсвятѣйшой Матери не залишали жадной Еи чесноты наслѣдовати, то Мы бажаемъ, щобы вѣрній головою набували ти Еи чесноти, котры суть а именно вѣру, надѣю и любовь до Бога и до людей. Хотяи Пречистой Дѣвѣ въ жаднѣй хвилѣ житя ничего не бракувало до повноти блеску, Еи чеснотъ, то однакъ Она головою тыми чеснотами вѣдъзначалась въ часѣ, коли була присутна при Смерти Сына. Роспинаеь на крестѣ Іисусъ а противъ Нему въ проклонахъ подноситься закидь: *яко сепѣ Сѣйна Бѣжѣа соткори*³⁾. А О-

¹⁾ Grand. Miss. in ferto Imm. Concept.

²⁾ С. Амврозій De Virginitibus 1. 2. c. 2.

³⁾ Іо. XIX. 7.

mortuum sepulchro infert, nec tamen dubitat revicturum. Caritas porro, qua in Deum flagrat, participem *passionum Christi* sociamque efficit; cumque eo, sui veluti doloris oblita, veniam interfecto-ribus precatur, quamvis hi obfirmate in-clamant: *Sanguis eius super nos et super filios nostros*¹⁾.

Sed ne immaculati Virginis conceptus, qui Nobis caussa scribendi est, contemplationem deseruisse videamur, quam is magna atque propria importat adiumenta ad has ipsas retinendas virtutes riteque colendas! — Et revera, quaenam os-ores fidei initia ponunt tantos quo-versus errores spargendi, quibus apud multos fides ipsa nutat? Negant nimirum hominem peccato lapsum suoque de gradu aliquando deiectum. Hinc originalem labem commentitiis rebus accensent, quae-que inde evenerunt damna; corruptam videlicet originem humanae gentis, universamque ex eo proge-niem hominum vitiatam; atque adeo mortalibus investum malum im-po-sitamque reparatoris necessitudinem. His autem positis, pronum est in-telligere nullum amplius Christo esse locum, neque ecclesiae, neque gratiae, neque ordini cuiquam qui naturam praetergrediatur; uno verbo, tota fidei aedificatio penitus labefactatur. — Atqui credant gen-tes ac profiteantur Mariam Virginem, primo suae conceptionis momento, omni labe fuisse immunem; iam

¹⁾ Matth. XXVII, 25.

на зъ найсильнѣйшимъ пересвѣд-ченемъ визнае и почитае въ Нѣмъ божество. Мертвого скла-дае до гробу, а Она не сумнѣвае-ся, що воскресне! Та любовь, я-кою горѣла къ Богу, зробыла Ю участницею и товаришкою Хри-стовыхъ терпѣній, зъ Нимъ раз-омъ неначе забувши на свѣй бѣль просить о прощени для у-бѣйцѣвъ, хотяи они закаменѣли кричать: *Крѣкъ єго на насъ и на ча-дѣхъ нашихъ*¹⁾.

Щобы однакъ не выдавалося що Мы залишили застановляти-ся надъ Непорочнымъ Зачатиємъ Пресвятой Дѣвы, котре спонука-ло Насъ до сего посланія, при-гляньмося якъ великій и власти-вѣй средства побужденія подае оно до задержанія и належитого плеканія тыхъ самыхъ чеснотъ! И дѣйсно, якъжъ сутъ засады, котры ставляють ворогѣ вѣры, щобъ розсвѣтати на всѣ стороны такъ великій блуды, для котрыхъ вѣ-ра въ многихъ колебаеся? Онн перечать, що человекъ понавъ въ грѣхъ, що за се бувъ колисъ скинenny зѣ своего достоинства, зачисляють проте до рѣчей вы-думаныхъ грѣхъ первородный и его наслѣдки а именно, що ставъ зѣпованный початокъ роду люд-ского и звыхнене цѣле потомство его, перечать, вироваджене мѣжъ людей зло и потребу Спасителя. При такой засадѣ легко зрозумѣти, що вже нема мѣсця анѣ для Хри-ста анѣ для Церкви анѣ для ласки анѣ для цѣлого порядку надирро-дного — однимъ словомъ цѣла бу-дова вѣры есть совершенно под-

¹⁾ Mat. XXVII, 25.

etiam originalem noxam, hominum reparationem per Christum, evan-gelium, ecclesiam, ipsam denique perpetiendi legem admittant necesse est: quibus omnibus, *rationalismi* et *materialismi* quidquid est radicitus evellitur atque excutitur, manetque christianae sapientiae laus custo-diendae tuendaeque veritatis. — Ad haec, commune hoc fidei hostibus vitium est, nostra praesertim aetate ad fidem eandem facilius eraden-dam animis, ut auctoritatis Eccle-siae, quin et cuiusvis in hominibus potestatis, reverentiam et obedi-entiam abiiciant abiiciendamque in-clament. Hinc *anarchismi* exordia; quo nihil rerum ordini, tum qui ex natura est tum qui supra naturam, infestius ac pestilentius. Iamvero hanc quoque pestem, publicae pa-riter et christianae rei funestissimam, immaculati Deiparae conceptus delet dogma; quod nempe cogimur eam Ecclesiae tribuere potestatem cui non voluntatem animi tantum, sed mentem etiam subiici necesse est: siquidem ex huiusmodi subiectione rationis christiana plebs Deiparam concinit: *Tota pulchra est, Maria, et macula originalis non est in te*¹⁾. — Sic porro rursus conficitur Virgini augustae hoc dari merito ab Eccle-sia, *cunctas hoereres solam interemis-isse in universo mundo*.

¹⁾ Grad. Miss. in festo Imm. Concept.

копана. Противно, если народы вѣруютъ и визнають, що Пре-чиста Дѣва Марія въ першѣй хвили своего зачатія була свободна вѣдъ всякой змазы, тогда ко-нечно треба признати первород-ный грѣхъ, вѣдкуплене людей че-резъ Христа, Евангеліе, церковь и наконецъ законъ терпѣнія: че-резъ все те выриваеся зъ коре-немъ и вѣдкидаеся цѣлый раціона-лизмъ и матеріализмъ и зѣстае слава мудрости християньской що она то стереже и боронить прав-ду. — Надто ще есть и сей го-ловный блудъ ворогѣвъ вѣры и-менно въ нашихъ часахъ, що о-ны для легшого вырванія вѣры зъ сердце людскихъ самѣ вѣд-кидають почитане и послухъ для поваги Цѣркви якъ такожь для каждой власти межѣ людьми — и другихъ еще до того наклику-ють. Зъ вѣдси початокъ анархиз-му, того найгѣршого врага и над-природного порядку. Алежъ и ту пошесть найпогубнѣйшу для свѣт-ского рѣвно якъ и для християнь-ского порядку нищить догматъ о Непорочномъ Зачатию Богороди-цѣ; вѣнъ бо спонукуе насъ при-знати Цѣрквѣ власть, котрой тре-ка подчинити не лишь волю але и разумъ — бо лишь черезъ та-ке подчинене волѣ и разуму кли-че народъ християньскій до Бо-городицѣ: *Visa добра єси, и порока несть въ тебѣ*¹⁾. Такъ знова справ-джуеся похвальна пѣснь, яку цер-ковь спѣвае Пречистой Дѣвѣ, що Она сама знищила всѣ ереси на цѣломъ свѣтѣ.

¹⁾ Grad. Miss. in festo Imm. Concept.

Quod si fides, ut inquit Apostolus, nihil est aliud nisi *sperandarum substantia rerum*¹⁾; facile quisque dabit immaculata Virginis conceptione confirmari simul fidem, simul ad spem nos erigi. Eo sane vel magis quia Virgo ipsa expers primaevae labis fuit quod Christi mater futura erat; Christi autem mater fuit, ut nobis aeternorum bonorum spes redintegraretur.

Iam ut caritatem in Deum tacitam nunc relinquamus, ecquis Immaculatae Virginis contemplatione non excitetur ad praeceptum illud sancte custodiendum, quod Iesus per antonomasiam suam dixit, scilicet ut diligamus invicem sicut ipse dilexit nos? — *Signum magnum*, sic apostolus Ioannes demissum sibi divinitus visum enarrat, *signum magnum apparuit in caelo: Mulier amicta sole, et luna sub pedibus eius, et in capite eius corona stellarum duodecim*²⁾. Nullus autem ignorat, mulierem illam, Virginem Mariam significasse, quae caput nostrum integra peperit. Sequitur porro Apostolus: *Et in utero habens, clamabat parturiens, et cruciabatur ut pariat*³⁾. Vidit igitur Ioannes sanctissimam Dei Matrem aeterna iam beatitate fruentem, et tamen ex arcano quodam partu laborantem. Quonam autem partu? Nostrum plane, qui exilio adhuc detenti, ad perfectam Dei caritatem sempiternamque felicitatem gignendi adhuc sumus. Parientis vero labor studium atque amorem indicat, quo

¹⁾ Hebr. XI, 1.

²⁾ Апок. XII, 1.

³⁾ Апок. XII, 2.

Еслижъ вѣра, якъ каже св. Апостоль, прѣчимъ не естъ ишимъ якъ лишь *оупокѣяемыхъ извѣщеніе*¹⁾, то легко каждый признать що черезъ Непорочне Зачатіе якъ вѣра скрѣпляется такъ и оживляе ся надѣя. Тымъ больше, що Пречиста Дѣва сама була свободна вѣды змазы первородного грѣха ддятого, позаякъ мала стати ся матерію Христа; а матерію Христа була на тое щобы намъ вѣдыскати надѣю на добра вѣчній.

Не гадуячи вже теперь о любвѣ ко Богу хтожбы застановившись надъ Непорочнымъ Зачатіемъ Пречистой Дѣвы, не буйт зарѣтый до святого захованя тои заповѣди, котру Исусъ особлившимъ способомъ назвавъ своєю „власною“ заповѣдею т. е., щобы мы любилися взаимно такъ якъ Вѣнъ насъ полюбивъ. *Снаменіе Келіе*, такъ оповѣдае Апостоль про дане ему вѣды Бога выдѣніе: *Снаменіе Келіе Іавіса на небей женѣ ѡблечена къ сѣнци, и асна пѣдх ногами еѣ и на глакѣ еѣ вѣнѣцъ ѡ звѣздахъ дванадесатѣ*²⁾. Каждый знае, що та жена означае, Пречисту Дѣву Марію, котра яко Непорочна Дѣва породила Христа нашу голову. Дальше продовжае Апостоль: *И ко чрѣкѣ имѣши копѣтъ колѣци, и страждѣши родити*³⁾. Выдѣвъ отже св. Иоаннъ Пресвяту Богоматерь вже уживающую щастя вѣчного а однакъ терпячу въ якомъ тайномъ рожденю. Щожъ то було за рожене? Есть то рожене насъ, що задержаній доси въ заточеню еще родитися му-

¹⁾ Евр. XI, 1.

²⁾ Апок. XII, 1.

³⁾ ibidem XII, 2.

Virgo, in caelesti sede, vigilat assidueque prece contendit ut electorum numerus expleatur.

Eandem hanc caritatem ut omnes nitantur assequi quotquot ubique christiano nomine censentur vehementer optamus, occasione hac praesertim arrepta immaculati Deiparae conceptus solemnius celebrandi. Quam modo acriter efferateque Christus impetitur atque ab eo condita religio sanctissima! quam idcirco praesens multis periculum iniicitur, ne, gliscentibus erroribus ducti, a fide desciscant! *Itaque qui se existimat stare, videat ne cadat*¹⁾. Simul vero prece et obsecratione humili utantur omnes ad Deum, conciliatrice Deipara, ut qui a vero aberraverint respiscant Experiendo quippe novimus eiusmodi precem, quae caritate funditur et Virginis sanctae imploratione fulcitur, irritam fuisse numquam. Equidem oppugnari Ecclesiam neque in posterum unquam cessabitur: *Nam oportet et haereres esse, ut et qui probati sunt, manifesti fiant in vobis*²⁾. Sed nec Virgo ipsa cessabit nostris adesse rebus ut ut difficillimis, pugnamque prosequi iam inde a conceptu pugnatam, ut quotidie iterare liceat illud: *Hodie contritum est ab ea caput serpentis antiqui*³⁾.

¹⁾ I. Cor. X, 12.

²⁾ I. Cor. XI, 19.

³⁾ Off. Imm. Conc. in II Vesp. ad Magnif.

симо для совершенной любви Бога и до вѣчного щастя, а болѣзнь родячой означае ревность и любовь, зъ якою Дѣва зъ небесного престола чувае и безустанно стараеь усиленною молитвою щобы число выбранныхъ стало повнымъ.

Найсильнѣйшимъ Нашимъ бажанемъ естъ, щобы всѣ християне, кѣлько ихъ естъ на свѣтѣ, старалися придбати тую любовь головно зъ нагоды торжественного обходу Непорочного Зачатія Богородицѣ. Якежежъ люто и завзято нападають теперь на Христа и Его найсвятѣйшу религію? Якъ многимъ грозитъ певне небезпеченство вѣднати вѣды вѣры уведеннымъ черезъ взымающися блуды? *Тамже мнѣи са стоати, да каудѣтъ са, да не падѣтъ*¹⁾. А до того най удають ся всѣ разомъ въ молитвахъ и горячихъ просьбахъ до Бога, щобы тѣ, що вѣдступили вѣды правды, навернулись за вставленемъся Богоматери. Знаемъ бо, зъ досвѣдченя що така молитва, що заносится въ любви и опираеся на вставленюся Пречистой Дѣвы, нѣколи не була безъ успѣху. Не устане поборюване Церкви, *подобѣтъ ко и брѣемъхъ вѣчти, да, искренни Іавіснн выкаютъ ко Келіе*²⁾. Однакъ и Дѣва не перестане намъ помагати въ нашихъ и найтяжшихъ, бѣдахъ Она буде продовжати борбу, яку розпочала вѣды самого своего зачатія такъ, що щоденно повторяти можемъ: *Днѣвъ сокрѣшиа ѡ неѣ глакѣ змѣѣ кѣтхатѣ*³⁾

¹⁾ I. кор. X, 12.

²⁾ I. Кор. XI, 19.

³⁾ Offic. Imm. Concept. in, II Vesp. ad Magnificat.

Utque caelestium gratiarum munera, solito abundantius, nos iuvent ad imitationem beatissimae Virginis cum honoribus coniungendam, quos illi ampliores hunc totum annum tribuemus; atque ita propositum facilius assequamur instaurandi omnia in Christo: exemplo Decessorum usi quum Pontificatum inirent, indulgentiam extra ordinem, instar Iubilaei, orbi catholico impertiri decrevimus.

Quamobrem de omnipotentis Dei misericordia, ac beatorum apostolorum Petri et Pauli auctoritate confisi, ex illa ligandi atque solvendi potestate, quam Nobis Dominus, licet indignis, contulit; universis et singulis utriusque sexus christifidelibus in alma Urbe Nostra degentibus vel ad eam advenientibus, qui unam e quatuor Basilicis patriarchalibus, a Dominica prima Quadragesimae, nempe a die XXI februarii, usque ad diem II iunii inclusive, qui erit solemnitas sanctissimi Corporis Christi, ter visitaverint; ibique per aliquod temporis spatium pro catholicae Ecclesiae atque huius Apostolicae Sedis libertate ex exaltatione, pro extirpatione haeresum omniumque errantium conversione, pro christianorum Principum concordia ac totius fidelis populi pace et unitate, iuxtaque mentem Nostram piis ad Deum preces effuderint; ac semel, intra praefatum tempus, esurialibus tantum cibis utentes ieiunaverint, praeter dies in quadragesimali indulto non comprehensos; et, peccata sua confessi, sanctissimum Eucharistiae sacramentum suscepe-

реть; ceteris vero ubicumque, extra praedictam Urbem degentibus, qui ecclesiam cathedralem, si sit eo loci, vel parochialem aut, si parochialis desit, principalem, supra dicto tempore vel per tres menses etiam non continuos, Ordinariorum arbitrio, pro fidelium commodo, praecise designandos, ante tamen diem VIII mensis decembris, ter visitaverint; aliaque recensita opera devote peregerint; plenissimam omnium peccatorum suorum indulgentiam concedimus et impertimus; annuentes insuper ut eiusmodi indulgentia, semel tantum lucranda, animabus, quae Deo caritate coniunctae ex hac vita migraverint, per modum suffragii applicari possit et valeat.

Проте, надѣючись на милосердіе всемогучого Бога и на повагу св. Апостоловъ Петра и Павла и силою власти вязати и рѣшати даное Намъ хотъ Негоднымъ вѣдъ Бога, удѣляемъ всемъ и каждому обоимъ половъ вѣрнымъ Христовымъ цѣлковитый вѣдъпустъ. Той вѣдъпустъ могутъ мешканьцѣ сего благодатного мѣста або тѣ, що до него прибудуть, осягнути, если въ часѣ вѣдъпершой недѣлѣ великого посту т. е. вѣдъ 21. н. ст. лютого до 2. н. ст. червня включно т. е. до праздника Найсвятѣйшой Евхаристіи три рази вѣдъвѣдають одну зъ чотирохъ патріархальныхъ базиликъ и въ нихъ черезъ якийсь часъ занесуть до Бога побожни молитвы пося Нашого намѣру о вывиснене католицкой церкви и его Апостольского Престола о выкоринене ересей, о навернене всехъ блудячихъ, о згоду христіанскихъ князѣвъ о сунокій и соединеніе всехъ вѣрныхъ народѣвъ, если дальше въ висше означенѣмъ часѣ одень день але такий, въ котромъ не естъ наказанный пѣсть,

рint; ceteris vero ubicumque, extra praedictam Urbem degentibus, qui ecclesiam cathedralem, si sit eo loci, vel parochialem aut, si parochialis desit, principalem, supra dicto tempore vel per tres menses etiam non continuos, Ordinariorum arbitrio, pro fidelium commodo, praecise designandos, ante tamen diem VIII mensis decembris, ter visitaverint; aliaque recensita opera devote peregerint; plenissimam omnium peccatorum suorum indulgentiam concedimus et impertimus; annuentes insuper ut eiusmodi indulgentia, semel tantum lucranda, animabus, quae Deo caritate coniunctae ex hac vita migraverint, per modum suffragii applicari possit et valeat.

Concedimus praeterea ut navigantes atque iter agentes, quum primum ad sua domicilia se receperint, operibus supra notatis peractis, eandem indulgentiam possint consequi.

Confessariis autem actu approbatis a propriis Ordinariis, potestatem facimus ut praedicta opera, a Nobis iniuncta, in alia pietatis opera commutare valeant in favorem Regularium utriusque sexus, nec non aliorum quorumcumque qui ea praestare nequiverint, cum facultate etiam dispensandi super Communionem cum pueris, qui ad eandem suscipiendam nondum fuerint admissi.

будуть постити востримуючи ся вѣдъвѣдъправленѣй сповѣди пріймутъ Найсвятѣйшу Евхаристію. Проживаючи же гденебудъ поза Римомъ могутъ достунити того самого вѣдъпусту, если они три рази вѣдъвѣдають церковь катедральну наколи така находить ся въ мѣсци ихъ замешканы, або церковь головну въ высше наведенѣмъ часѣ або зъ перервою въ означеныхъ трехъ мѣсяцяхъ въ той способъ якъ Епископы для вѣрныхъ за вѣдъновѣдне узнають и припоручають, однакъ на всякій случай въ часѣ передъ 7. н. ст. Груднемъ сего року и если сповнѣять прочій назначеній добрый дѣла. Всемъ тымъ надаемъ и удѣляемъ повный вѣдъпустъ всехъ грѣховъ и позволяемъ такожъ, щобы той вѣдъпустъ котрого лишь разъ достунити можна, мѣгъ бути способомъ молитвы за помершихъ жертвованный.

Удѣляемъ такожъ позволене на подѣставѣ котрого такожъ тѣ, що вѣдъбувають дорогу на морю або на суши, если по поворотѣ своимъ вѣдъправлять наведеній высше дѣла, могутъ достунити сего вѣдъпусту.

Сповѣдникамъ, котры суть апробованы черезъ свои Ординаріи, удѣляемъ высше наведеній и черезъ Насъ назначеній добрый дѣла на иншій набожній замѣнювати и такъ для монаховъ обохъ половъ якъ и для другихъ якихъ нибудъ, котры бы приписанныхъ добрыхъ дѣлъ не могли сповнити а взглядомъ дѣтей удѣляемъ власть диспензовати ихъ вѣдъ причастія если до него еще не збстали допущеній.

Insuper omnibus et singulis christifidelibus tam laicis quam ecclesiasticis sive saecularibus sive regularibus cuiusvis ordinis et instituti, etiam specialiter nominandi, licentiam concedimus et facultatem ut sibi, ad hunc effectum, eligere possint quemcumque presbyterum tam regularem quam saecularem, ex actu approbatis, (qua facultate uti possint etiam moniales, novitiae aliaeque mulieres intra claustra degentes, dummodo confessarius approbatus sit pro monialibus) qui eosdem vel easdem, infra dictum temporis spatium, ad confessionem apud ipsum peragendam accedentes, cum animo praesens iubilaeum assequendi, nec non reliqua opera ad illud lucrandum necessaria adimplendi, hac vice et in foro conscientiae dumtaxat, ab excommunicationis, suspensionis aliisque ecclesiasticis sententiis et censuris, a iure vel ab homine quavis de causa latis seu inflictis, etiam Ordinariis locorum et Nobis seu Sedi Apostolicae, etiam in casibus cuicumque ac Summo Pontifici et Sedi Apostolicae speciali licet modo reservatis, nec non ab omnibus peccatis et excessibus iisdem Ordinariis ac Nobis et Sedi Apostolicae reservatis, iniuncta prius poenitentia salutari aliisque de iure iniungendis, et, si de haeseri agatur, abiuratis antea et retractatis erroribus, prout de iure, absolvere; nec non vota quaecumque etiam iurata et Sedi Apostolicae reservata (castitatis, religionis, et obligationis, quae a tertio acceptata fuerit, exceptis) in alia pia et salutaria opera commutare et cum poenitentibus eiusmodi in sacris ordinibus constitutis etiam regularibus, super occulta

Надго удѣляемо всѣмъ и поодинокимъ вѣрнымъ Христовымъ такъ мірянамъ якъ и духовнымъ, чи то свѣтскимъ священникамъ чи монахамъ всякого чина и згромадження, хотяй бы оно впрочомъ мало бути особливо вымѣнено, позволене и власть, чтобы собѣ для сеи цѣли могли vybrати котрого небудь священника такъ зъ монаховъ якъ и зъ свѣтскихъ священниковъ лише, чтобы мали апробати, (зъ того позволеня можуть користати такожъ монахинѣ, новички и инші женщины живучі внутри монастыря, если только сповѣдникъ має позволене слухати сповѣдей монахинь.) Тому такъ выбраному сповѣдникови удѣляемо власть сповѣдающихъ ся въ означеномъ часѣ и въ намѣреню позисканя юбилея и сповненя приписанихъ дѣлъ розрѣшати но лишь на сей разъ и въ судѣ совѣсти вѣдъ виклятя (екскомуникаціи), завѣшеня (супензиі) и другихъ церковныхъ засудовъ и цензуръ постановленныхъ и наложенныхъ такъ черезъ законъ якъ и чловѣка зъ якои небудь причины такожъ вѣдъ случаявъ задержанныхъ Ординаріямъ мѣсцевымъ и Намъ або Апостольскому Престолу такожъ въ случаяхъ кому нибудь и самому Папѣ и Апостольскому Престолу хотій бы въ особенный способъ (Speciali modo) задержанныхъ и то вѣдъ всѣхъ грѣховъ и тоже тимсамымъ Ординаріямъ Намъ и Апостольскому Престолу задержанныхъ по попередимъ наложеню спасительной покуты и иныхъ правомъ приписанныхъ дѣлъ а въ случаяхъ ереси доперва по выреченю

irregularitate ad exercitium eorumdem ordinum et ad superiorum assequitionem, ob censurarum violationem dumtaxat, contracta, dispensare possit et valeat. — Non intendimus autem per praesentes super alia quavis irregularitate sive ex delicto sive ex defectu, vel publica vel occulta aut nota aliave incapacitate aut inhabilitate quoquomodo contracta dispensare; neque etiam derogare Constitutioni cum appositis declarationibus editae a felicis. Benedicto XIV, quae incipit „Sacramentum poenitentiae“; neque demum easdem praesentes litteras iis, qui a Nobis et Apostolica Sede, vel ab aliquo Praelato, seu Iudice ecclesiastico nominatim excommunicati, suspensi, interdicti seu alias in sententias et censuras incidisse declarati, vel publice denunciati fuerint, nisi intra praedictum tempus satisfecerint, et cum partibus, ubi opus fuerit, concordaverint, ullo modo suffragari posse et debere.

ся и вѣдкликаню блудовъ, якъ то право наказує. Такожъ удѣляемъ власть перемѣняти якъ нибудь обѣты навѣтъ заприсягненій и Престолу Апостольскому застереженій (зъ выняткомъ обѣтовъ чистоты, вступленя до монастыря и зобовязанъ, котрі вѣдъ третей особы приняті зѣстали) на инші спасительній дѣла; наконецъ даемъ власть кающихся ся, котрі приняли свячене або належать до чина монашого, розрѣшати вѣдъ всякой тайной неключимости (irregularitas) стягнутой черезъ легковажене цензуръ и котра бы имъ перешкоджувала въ выконваню тихже чинѣвъ або въ осягненю висшихъ посвяченъ. — Не намѣряемъ однакъ симъ письмомъ розрѣшати вѣдъ такой чи то вѣдомой чи то тайной, неключимости котра зѣсталъ затягнена въ наслѣдокъ преступства або черезъ недостатокъ обо въ наслѣдокъ якои змазы або якои правомъ наложеной неспособности и немочи. Тымъ менше хочемъ нарушити Конституцію и додані до неї поясненя, выдану черезъ б. п. Бенедикта XIV, зачинаючуса вѣдъ словъ: „Sacramentum poenitentiae“. Наконецъ не естъ Нашимъ намѣренемъ, чтобы то Наше посланіе привнесло помиловане тымъ, котрі черезъ насъ або Апостольскій Престоль або якого достойника церковного або судію церковного поименно викляті зѣстали або обложені удержанемъ або запрещенемъ або котрі публичнымъ засудомъ за подпавшихъ цензуръ узнані зѣстали, наколибы они въ протягу высше наведеного часу не дали задосить-

Ad haec libet adiacere, velle Nos et concedere, integrum cuicumque, hoc etiam Iubilaei tempore, permanere privilegium lucrandi quasvis indulgentias, plenariis non exceptis, quae a Nobis vel a Decessoribus Nostris concessae fuerint.

Finem vero, Venerabiles Fratres, scribendi facimus, spem magnam iterum testantes, qua plane ducimur, fore ut, ex hoc Iubilaei munere extraordinario, auspice Virgine Immaculata a Nobis concessa, quamplurimi, qui misere a Iesu Christo seiuncti sunt, ad eum revertantur, atque in christiano populo virtutum amor pietatisque ardor reforeat. Quinquaginta abhinc annos, quum Pius decessor beatissimam Christi Matrem ab origine labis nesciam fide catholica tenendam edixit, incredibilis, ut diximus, caelestium gratiarum copia effundi in hasce terras visa est; et, aucta in Virginem Deiparam spe, ad veterem populorum religionem magna ubique accessio est allata. Quidnam vero ampliora in posterum expectare prohibet? In funesta sane incidimus tempora; ut prophetae verbis conqueri possimus iure: *Non est enim veritas, et non est misericordia, et non est scientia Dei in terra. Maledictum, et mendacium, et homicidium, et furtum, et adulterium inundaverunt*¹⁾. Attamen, in hoc quasi malorum diluvio, iridis instar Virgo clementissima versatur ante oculos, faciendae pacis Deum inter et homines quasi

¹⁾ IV., 1—2

учинена або въ тѣхъ, котрыхъ то достигать, не полагодилися и поедналися.

Притомъ высказуемъ Наше намѣрене и даемъ позволене, щобы такожь въ часѣ сего юбилея кождому прислугувавъ привилей позыскувати всякы вѣдпусты не винявши повныхъ наданыхъ черезъ Насъ або Нашихъ Попередникѣвъ.

Мы кончимъ, Всечестнй Братя, то посланіе зъ заявленемъ, щобы маемъ велику надѣю, котрою есмы цѣлкомъ перенятй, щобы наследокъ сего падпорядочного юбилея, котрый оголосилысьмо подъ покровомъ Пренепорочноу Дѣвы, велике число поверне до Христа зъ помежи тыхъ, котры на свое нещасте вѣдъ Него вѣдлучили ся и щобы въ Християнскѣмъ народѣ вѣдѣи любовь до чесноты и заналъ побожности. Передъ пятьдесятма роками, коли Нашъ Попередникъ Шій IX. оголосивъ Непорочно Зачатіе Пресвятои Богоматери яко догматъ вѣри католицкой, то, якъ казалысьмо, не до увѣрена, якъ много ласкъ Божихъ сплинуло на той свѣтъ и при възможеню ся надѣи въ Непорочноу Богоматерьъ узыскала давна побожность народѣвъ всюди потѣшающе вскрѣплене. А щожъ перешкадае, щобысьмо на будуче ще больше надѣялись? Въ страшныхъ вправдѣ жѣймо часахъ такъ щобы справедливо можемъ словами пророка жаловати ся: *Занѣ часть истини ни милости ни кротости Бжїа на земай: кляткы, и лжа, и оубійство, и татыва и любовѣланіе разалѣа по земай*¹⁾. Але въ

¹⁾ ісѣа IV. 1-2

arbitra. *Arcum meum ponam in nubibus, et erit signum foederis inter me et inter terram*¹⁾. Saeviat licet procella et caelum atra nocte occupetur; nemo animi incertus esto. Mariae adspectu placabitur Deus et parceret. *Eritque arcus in nubibus, et videbo illum, et recordabor foederis sempiterni*²⁾. *Et non erunt ultra aquae diluvii ad delendum universam carnem*³⁾. Profecto si Mariae, ut par est, confidimus, praesertim modo quum immaculatum eius conceptum alacriore studio celebrabimus; nunc quoque illam sentiemus esse Virginem potentissimam, *quae serpentis caput virgineo pede contrivit*⁴⁾.

Horum munerum auspicem, Venerabiles Fratres, vobis populisque vestris apostolicam benedictionem amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die II Februarii MCMIV, Pontificatus Nostri anno primo.

PIUS PP. X.

¹⁾ Gen. IX, 13.

²⁾ Ib. 16.

³⁾ Ib. 15.

⁴⁾ Off. Imm. Conc. V. M. V.

томъ мовбы потоцѣ зла оказуеся милостивѣйша Дѣва мовбы дуга передъ нами якъ посередница до заключенія мира между Богомъ а людьми: *Дсѣ моѣ полагѣю къ збавцѣ, и вѣдетъ къ знаменію закъта между мнѣю и землѣю*¹⁾. Хотяи лютить ся буря и небо покрило ся чорными хмарами, то не тратьмо нѣколи надѣи. На выдѣ Маріи умилостивить ся Богъ и Вѣнъ простить намъ. *и вѣдетъ дсѣ моѣ къ збавцѣ; и оубрѣю ю еже поманѣтъ закъта вѣчний*²⁾. *и не вѣдетъ ктома кода къ потѣнѣ яко потребити кѣкъ лѣтъ*³⁾. Если въ самѣи рѣчи будемъ покладати на Марію надѣю, якъ належитъся, особенно теперь, коли еи Непорочно Зачатіе будемъ торжествовати зъ радѣстнымъ старанемъ, то и теперь такожь досвѣдчимо, щобы Она есть дуже могучою Дѣвою, котра сокрушила дѣвичю стопою голову змїя⁴⁾.

Яко запоруку тыхъ небесныхъ дарѣвъ удѣляемо, Всечестнй Братя о Господѣ, Апостольске благословеніе зъ сердца Вамъ и народамъ Вашимъ.

Дано въ Рымѣ у св. Петра, дня 2. лютого 1904. першого року Нашого Понтифікату

ШІЙ ШІІ. X.

¹⁾ Быт. IX. 13.

²⁾ Быт. IX. 16.

³⁾ ibidem 15.

⁴⁾ Offic. Imm. Concept. V. V.M.

Исторія Церкви св. въ давныхъ часахъ о единой лише дуже великой радости вѣрныхъ по цѣломъ свѣтѣ христіаньскѣмъ оповѣдае, а тая заявила ся въ цѣлѣй Церкви тогда, коли въ р. 431 вселенскій Соборъ въ Ефесѣ орѣкъ торжественно яко рѣчь вѣры св. напротивъ повставшихъ тогда еретиковъ, що пресвята Дѣва Марія есть правдивою Матерію Божою.

Друга така, а ще и бѣльша загальна радѣсть во всей Церкви св. заявила ся 50 лѣтъ тому, коли въ р. 1854 въ празникъ Зачатія Пресв. Богородицѣ б. п. Св. Отець Пій IX, окруженный великимъ числомъ Кардиналовъ и Епископовъ, неомыльнымъ вырокомъ оголосивъ торжественно, що есть то догматомъ або рѣчею вѣры вѣдь Г. Бога объявленою, що Пресв. Дѣва Марія есть непорочно зачатая, т. е. що Она сама Одна зъ межи всего роду людского була вѣдь першою хвилѣ своего Зачатія особливою ласкою и привилеємъ захована зовсѣмъ вѣльна вѣдь всякого порока або змазы грѣха первородного.

Якъ въ Церкви св. була всегда дуже велика набожнѣсть къ Пресв. Матери Божій, такъ вже сотками лѣтъ передъ оголошенемъ сего догмата було всюды межи вѣрными розширене горяче желане, чтобы напротивъ деякихъ пѣдношеныхъ сомнѣній зѣстало остаточнѣ рѣшене неомыльною повагою Церкви непорочно Пресв. Дѣвы, якобы послѣдна перла въ коронѣ Бѣ, яко правдивою Матери Божой и Царицѣ неба и землѣ. И прото оголошене сего догмата було 50 лѣтъ тому вѣдь вѣрныхъ цѣлою Церкви зъ незрѣванымъ одушевленемъ и невыповѣдженою радостію приняте; а зъ подобнымъ одушевленемъ и радостію и теперь 50-лѣтна рѣчница оголошеня сего догмату всюды празнуе ся.

Но и дѣйсно маемъ мы дуже великій причины, чтобы юбилей догмата сего зъ сердца набожно обходити; а именно для славы Божой, для славы и любви Пресв. Матери Божой, и въ кѣнци про великій потреби нашѣ и всей Церкви св.

Для славы Божой: бо коли Сынъ Божій, Богъ правдивый, безконечной славы и святости, ставъ ся заразомъ челоуѣкомъ и сыномъ Пресв. Дѣвы Маріи, тожь не годило ся никакъ, чтобы Мати Его колись хоть на одну хвилю подпадала скверни, не лишъ особистого, но и первородного грѣха.

И заразомъ для славы и любви Пресв. Дѣвы, котру мы яко Матерь Божу и Матерь нашу по Божѣ наибѣльше славити и любити маемъ: бо доперва черезъ привилей Непорочно Зачатія есть Она въ повнѣмъ змыслѣ *нескверная, изблазнала, нетлѣнная, пречистая, едина, чистая и благословенная*. Не може бути, чтобы якій небудь грѣхъ, хоть бы лишъ одной хвилѣ, бувъ на Тѣй, котра яко правдива Мати Божя есть возвышена до достоиньства найвысшого, Ангеламъ непоятого и Г. Богу наиблизшого.

А вѣнци мае насъ до сердечной побожнѣсти къ Пресв. Дѣвѣ въ празнованю сего Бѣ юбилей побудити велика потреба наша и всей Церкви св., бо въ великихъ мы ту на свѣтѣ небезпеченьствахъ що до ласки Божой и спасенія, а Церковь Христова дуже тяжкихъ и завзятыхъ мае вороговъ: *враждебный змій, на негоже наде первая клятва, не престаетъ брати ся и заставляти съти на бѣдная чада Еванга*. Потрѣбуемъ отже мы и потрѣбуе вся Церковь св. великой ласки и неустанной помочи вѣдь Г. Бога; но тоижъ треба намъ шукати заступленемъ Пресв. Матери Божой, такъ якъ Г. І. Христось, единый Богъ и Спаситель всего рода людского, всѣ ласки намъ заслуженъ не иначе, якъ лишъ руками Пресв. Матери Своєї намъ дае и хоче, чтобы Она и всѣмъ намъ була Матерію до ласки Божой и спасенія вѣчного: *не имамы инья помощи, не имамы инья надежды, развѣ Тебе, пречистая Дѣво*.

Изъ тоиже славы Божой и заразомъ славы и любви къ Пресв. Матери Божій, котра есть въ празнованю Непорочно Зачатія пречистой Дѣвы. *Яже уже отъ первая ероки Своего зачатія стерла есть главу злаго врага* — можемъ зъ всякою слушностію мы и може вся Церковь св. дуже великихъ ласкъ вѣдь Г. Бога надѣяти ся на наше спасеніе и на добро цѣлою Церкви Христовой.

Однакожь, якъ мовить Святый Отець, хоть суть дуже добрі молитвы, набоженства и всякі упражнени побожнѣсти ко Пресв. Матери Божій, но не буде то правдивою до Неи набожностію, если хто въ грѣхахъ есть и не старае ся поправити. Отже насампередъ мусимъ мы за грѣхи щиро каяти ся, и грѣховъ всѣхъ и наиблизшой способности до грѣха выстерѣгати ся. А дальше треба намъ такожь, сли маемъ правдиву набожнѣсть ко Пресв. Дѣвѣ, старати ся, чесноты Бѣ наслѣдовати, котрі такъ яснѣли въ житію Бѣ земномъ, а именно вѣру, надѣю, любовь Бога и ближнього, покору, лагѣднѣсть, чистоту пѣсля стану своего, убожество въ духу, послушенство и терпеливѣсть.

Нема жадного иншого правдивого добра и спасенія ту и во всю вѣчнѣсть для насъ и для цѣлого свѣта, якъ лишъ тогда, если мы въ вѣрѣ І. Христа и пѣсля Его науки (де Вѣнъ Самъ Оденъ есть Спасителемъ всего рода людского) въ цѣломъ житію нашѣмъ Г. Бога любимъ и Ему служимъ; и Святый Отець нашъ заявивъ заразъ, скоро обнявъ правлене Церкви Христовой, що лише до того стремити и буде стремѣти, чтобы весь въ Христѣ, пѣсля святой Его науки обновити, котрой найдоскональшій образъ насампередъ въ житію Самого Г. І. Христа, а потому въ чеснотахъ Пресв. Матери Божой являє ся. Прото и набожнѣсть ко Пресв. Дѣвѣ, котру теперь оказуемъ въ празнованю догмата Непорочно Бѣ Зачатія, доперва тогда дасть всѣмъ намъ пребогату ласку, если мы заразомъ въ Христѣ обновимо ся т. е. если будемъ за грѣхи каяти ся, грѣховъ выстерѣгати ся, и чесноты Пресв. Дѣвы наслѣдовати старати ся.

А щобысьмо мали до того злученя набожности къ Пресв. Дѣвѣ зь обновленѣмъ въ Христѣ богатшу нѣжь звычайно помѣчь небесныхъ дарѣвъ, прото Святый Отець нашъ полнотою власти, вѣдь Г. І. Христа св. Апостолу Петру данои словами: *Тобѣ дамъ ключь царства небесного, и все, що звяжешъ на земли, буде звязано въ небо, а що розвяжешъ на земли, буде розвязано въ небо* — отже Святый Отець нашъ повнотою сеи власти удѣлюе пѣдчасъ теперѣшного ювилея Пресв. Дѣвы и при розпочатю своего управленя Церкви св., всѣмъ Вѣрнымъ, котры выповняютъ приписанѣ услѣва, надпорядочный **найповнѣйшій вѣдпусть ювилейный** т. е. зь властями и привилеями до вѣдпуству властиво-ювилейного подобными; котрый-то вѣдпусть и за помершихъ жертвовати можна.

Силою уповажненя, вѣдь Святого Отця Епископамъ даною, означае ся часть сего вѣдпуству ювилейного для сеи Архиепархїи **вѣдь 28. лат. серпня** (недѣля и празникъ Успенїя П. Б.) **до 27. лат. листопада** (недѣля и св. священномуч. Иосафата) **включно**, котры-то оба дни суть заразомъ ювилейными недѣлями Непорочного Зачатїя.

Въ субботу 27. лат. серпня въ вечеръ мае бути пѣвгодинне дзвонене въ всѣхъ церквахъ каждой мѣсцевости; въ Львовѣ означае ся на тое часть вѣдь години 6-ои до 1/2 7-ои. А въ недѣлю 28. серпня торжественна св. Литургїя при выставленыхъ Найсв. Тайнахъ, зь службою о „призыванїи помочи Св. Духа“; котру-то службу належитъ причучувати до всѣхъ недѣльныхъ и святочныхъ спѣваныхъ Литургїй черезъ цѣлый часть вѣдпуству ювилейного, зь выняткомъ послѣдней недѣлѣ, де замѣсть неи мае ся взяти и то такожь при выставленыхъ Найсв. Тайнахъ, служба благодарствена.

Розумѣе ся, що въ разѣ, если вже суть въ яку недѣлю або свято на Литургїи три службы (межи котрыми може бути приписана въ Вѣдом. 1903 ч. 98 ст. 139 служба Непорочного Зачатїя), то зь наведеныхъ тутъ службъ намѣреня самї лишь ектенїи будутъ ся брати.

Въ всѣ недѣлѣ и урочистїи свята, въ котры не спѣвае ся *Подъ твою милость* при выставленыхъ Найсв. Тайнахъ передъ *Буди имя Господие*, належитъ молитву тую вѣдспѣвати на колѣнахъ по отпустѣ Литургїи, и то не лишь до кѣнца вѣдпуству ювилейного, але ажъ до сегорѣчного празника Непорочного Зачатїя П. Б.

Въ послѣдну же недѣлю вѣдпуству ювилейного, 27. лат. листопада, мае бути передъ вечернею пѣвгодинне дзвонене, и належитъ передъ отпустомъ вечернѣ выставити Найсв. Тайны, и вѣдспѣвати *Тебе Бога хвалимъ*; а по вѣдпуствѣ на колѣнахъ *Подъ Твою милость*. — Цѣлкомъ такъ само мае ся поступити на вечерни сегорѣчного празника Непорочного Зачатїя П. Б.

Вѣдпуствѣ сеи ювилейный можна въ означенѣмъ часть лишь оденъ разъ доступити. Но можна черезъ той часть и всякїи иншїи

звычайїи вѣдпусты позыскувати; они не суть завѣшенїи, такъ якъ тое при властиво-ювилейныхъ вѣдпуствахъ дѣе ся.

Хто въ часть сего вѣдпуству ювилейного есть въ подорожи, може приписанѣ дѣла выповнити и вѣдпуствѣ доступити, скоро до дому верне, хоть вже часть означеный мине.

Слѣдуютъ І. дѣла до позысканя сего вѣдпуству приписанїи; и П. власти и привилеѣ наданїи.

І. Дѣла приписанїи.

Тїи суть три: 1) Вѣдвѣдати 3 разы означену церковь и там же черезъ якїйсь часть на приписанѣ интенци побожно помолити ся; 2) постити оденъ день; и 3) сповѣдати ся и причащати ся.

1) Въ Львовѣ мае ся вѣдвѣджувати церковь архикафедральна, въ иншихъ мѣсцевостяхъ парохїяльна если есть, а если нѣтъ, то головна церковь въ тѣйже мѣсцевости.

Если де нема властивої церкви а лише каплиця така, въ котрой есть дозволена кодинебудь вѣдправа св. Литургїи и таяжь дѣйстно въ недѣлѣ вѣдправляе ся, если не кождої, то по черѣ що другої або третої або хоть що четвертої або пятої недѣлѣ — то мае ся она уважати взглядомъ вѣдвѣдженю ювилейныхъ яко церковь. Иншїи же каплицѣи що до тыхъ вѣдвѣдженю выключаютъ ся. Если въ якѣйсь мѣсцевости нема жадной такой церкви, котра бы могла бути призначена, то мусять Вѣрнїи тѣжь мѣсцевости вѣдвѣдженя ювилейнїи въ иншихъ якїхъ хотять мѣсцевостяхъ вѣдбувати; и всею одно есть, чи всѣ три вѣдвѣдженя въ одной и той самой мѣсцевости, чи въ мѣсцевостяхъ розличныхъ. Впрочемъ и Вѣрнымъ всѣхъ тыхъ мѣсцевостей, въ котрыхъ находить ся церковь до вѣдвѣдженя призначена, вѣльно вѣдвѣдженя все або вѣдчасти въ иншихъ мѣсцевостяхъ вѣдбувати.

Взглядомъ часу, черезъ котрый призначенїи церкви мають черезъ цѣлый протягъ Ювилея кождої дня пѣдъ належитымъ надзоромъ бути отвореными, призначае ся въ Львовѣ часть вѣдь 6-ои години рано до 7-ои вечеромъ; що бѣльше-менше и въ иншихъ мѣстахъ заховати треба. По селахъ же належитъ, если церковь не буде цѣлый день отворена, вызначити такъ передъ полуднемъ якъ и по полудни такїи години, въ котрыхъ Вѣрнїи можуть приходити и есть для нихъ найлекше. Такъ призначенїи години треба Вѣрнымъ частѣйше оголошувати, щобы все о томъ знали.

Приписанїи три вѣдвѣдженя можна або въ розличныхъ дняхъ здѣлати, або того самого дня; можна навѣтъ лише выйти зь церкви и заразъ зновъ въ ню вѣйти.

Но до позысканя ювилея не довѣе вѣдвѣджене пѣдчасъ обовязкової Литургїи въ недѣлѣ и урочистїи свята; але мусить вѣдвѣ-

джене въ тѣ дни вѣдбути ся або передь выслуханемъ св. Литургіи або ажъ потому. Не есть конечнымъ, въ цѣли вѣдвѣдженъ пѣшки ити, але можна такожъ и ѣхати.

Молити ся треба о свободу и возвышене Церкви Христової католицкою и св. Апостольского Престола, о выкорѣнене ересей и навернене всѣхъ блудячихъ, о згоду христіаньскихъ князѣвъ о мирѣ и единствѣ всего вѣрнаго народа, и пѣсля намѣрена Святого Отця.

Вирочѣмъ не есть конечнымъ, щобы памятали всѣ наведеніи интенціи, але есть досыть, молити ся на интенціи вѣдъ Святого Отця приписаніи. Не есть такожъ означено, якій молитвы и якъ довго треба молити ся; що найменше належить змовити хоть 5 Отче нашъ и 5 Богородице Д., або инші молитвы хоть такого самого треваня.

2) Постити треба оденъ довольный день строго т. е. не лишъ вѣдъ мясныхъ и молочныхъ стравъ вздержати ся, але такожъ лишъ разъ на день, и то не передь полуднемъ, до сытости ѣсти.

3) Взглядомъ сповѣди и св. Причастія розумѣе ся, що не есть конечнымъ, абы сповѣдь и св. Причастіе було въ церквѣ до вѣдвѣдженя призначеної. Генеральна сповѣдь не есть приписана, если сама собою каючому ся не есть конечна, однакожь всегда есть она дуже желательною. Розрѣшене не есть условіемъ до позысканя Юбилея приписанымъ (н. пр. сли сповѣдающій ся не має достаточной до розрѣшеня матеріи).

Порядокъ юбилейныхъ дѣлъ есть довольный; а именно можна сповѣдати ся або передь вѣдвѣдженями або въ часѣ вѣдвѣдженъ або по цѣлковитомъ укѣнченю ихъ, и такъ само що до посту; абы лишъ всѣ дѣла въ часѣ юбилейномъ доповнити. Однакожь треба доконче при послѣднемъ дѣлѣ въ ласцѣ Божій бути; хтобы отже по сповѣди и св. Причастію передь послѣднимъ дѣломъ юбилейнымъ попавъ въ грѣхъ смертный, мусить въ цѣли позысканя Юбилея передь тымже послѣднимъ дѣломъ ще разъ сповѣдати ся, и не долѣе къ позысканю юбилейного вѣдпущу возбуждене жалю совершенного. Но если хто по всѣхъ, хотьбы и въ смертномъ грѣсѣ вѣдбутихъ вѣдвѣдженяхъ и такъ само по постѣ, належито сповѣдае и причащае ся, то у него есть св. Причастіе послѣднимъ, въ ласцѣ Божій доповненымъ дѣломъ.

Сповѣдники можуть перемѣнювати приписаніи до позысканя Юбилея дѣла лишъ изъ слушной причины и зъ выняткомъ Сповѣди, св. Причастія и хоть одноразового помолена ся на означеніи интенціи*). Звертае ся тутъ увага, що неразъ (н. пр. для хорыхъ, котри

*) Тѣлько дѣти, котри ще не причащали ся, можна вѣдъ св. Причастія увѣльнити.

не суть тяжко або небезпечно хоріи) може бути слушна причина до перемѣны вѣдвѣдженъ церквей, а нема еи до перемѣны молитовъ; и тогда можна вѣдвѣдженя всѣ на щось иншого змѣнити, а молитвы триразовой мусять позбстати (розличіе молитовъ того самого дня може якабудь хотьбы найменша перерва бути). Для монахинь належить вѣдвѣдженя призначеної церкви перемѣнити на вѣдвѣдженя монастырскої церкви або каплицѣ; якъ такожъ для вязнѣвъ на вѣдвѣдженя каплицѣ заведеня. Но СС. Служебницѣ мають вѣдвѣдзувати церковь взагалѣ для Вѣрныхъ призначену. Замѣна приписаныхъ дѣлъ може дѣяти ся на якійбудь инші дѣла побожности, самоотверженя и любви (межи иншими н. пр. на милостыню для св. Отця, на повторне принятіе св. Тайнъ и т. д.); и не має бути на щось значно меншого, хйба бы состояніе каючого ся було таке, що ничъ бѣльшого выповнити не дозволяе.

Щобы Юбилей позыскати, треба мати намѣрене тогожь позысканя; вирочѣмъ не есть конечнымъ, абы намѣрене тое при кождомъ юбилейномъ дѣлѣ наново возбуждувати, але треба, щобы всѣ дѣла юбилейной силою того намѣрена выповнити.

Най Вѣч. Душпастырѣ *всегда*; а тѣмъ бѣльше въ весь часъ юбилейный, заохочують парохіянъ (не лишъ мужѣвъ и женъ, но также и молодѣжь (до частой сповѣди, а именно щобы вѣдправили юбилейну сповѣдь, и най имъ дають всегда легку и довольну способностъ до сповѣданя ся; и въ седмичній дни кождого дня, окромъ незвыклої перешкоды; а особливо въ недѣлю и свята, щобы Священникъ подчасъ ранного набоженства, о скѣязько не есть самъ занятый вѣдправою, або и по раніомъ набоженствѣ сидѣвъ въ сповѣдальници або на иншомъ мѣстци такъ, абы вѣрній знали, коли будь могутъ до сповѣди приступати и не потребують напередъ мельдовати ся.

III. Власти и привилеї наданіи.

Тѣ суть: 1) Вѣольный выборъ Сповѣдника; 2) власть розрѣшати вѣдъ грѣхѣвъ задержаныхъ и цензуръ; и 3) власть перемѣнюваня слюбѣвъ.

1) Монахинямъ и ихъ новиціямъ дозволяе ся въ цѣли юбилейной сповѣди вѣольный выборъ Сповѣдниковъ, чи то законныхъ чи свѣтскихъ, если лишъ суть апробованіи спеціально для якихнебудь монахинь. Всѣмъ же прочимъ Вѣрнымъ (такъжь и монахамъ), отже и СС. Служебницямъ, дозволяе ся вѣольный выборъ Сповѣдниковъ зъ межи всѣхъ Священниковъ, до слуханя сповѣды апробованыхъ, хотьбы може въ звьклѣмъ часѣ такій вѣольный выборъ не бувъ имъ дозволенный.

2) Выбраніи Сповѣдники могутъ въ тѣйже юбилейной Сповѣди св. сповѣдающихъ ся розрѣшати (но лишъ *in foro conscientiae*) вѣдъ

всѣхъ, хотѣбы спеціальнымъ способомъ Св. Апост. Престолу задержанныхъ грѣхѣвъ и цензуръ, (imposita poenitentia salutari aliisque juxta canonicas sanctiones rectaeque disciplinae regulas injungendis), зъ вынѣткомъ falsa accusatio sollicitationis et absolutio complicitis*); зарѣвно можуть они розрѣшати вѣдъ всѣхъ, Митр. Ординаріатови задержанныхъ грѣхѣвъ.

Но не можуть розрѣшати вѣдъ якихнебудь цензуръ вѣдъ Власти духовной поименно на когось наложеныхъ або оголошенихъ, хиба если тойже въ часѣ юбилейномъ задосить учинити и, де того потреба, зъ сторонами загодити ся.

Можуть тыхъ, що суть въ священнихъ чинахъ поставлені, звѣлѣнати вѣдъ тайног неправильности (irregularitas), но лишъ черезъ нарушене цензуръ стягнуеной въ цѣли сповненя своихъ чинѣвъ священнихъ и осягненя высшихъ.

3) Сповѣдники тѣ можуть всякѣ, хотъ и заприсяжені слюбы на инші перемѣнювати, но не на щось выразно меншого. Вынѣтѣ суть слюбы вѣчной чистоты, вступленя въ монашескѣй чинъ, и обѣты въ користь иншихъ особъ здѣлані и вѣдъ нихъ принѣтѣ. Замѣна слюбѣвъ може дѣяти ся привилеємъ юбилея безъ особнои причины на саме желане каючого ся.

Розрѣшати вѣдъ грѣхѣвъ задержавыхъ и перемѣнювати слюбы можна лишъ оденъ разъ; и лишъ для тыхъ, котрі мають намѣрене, вѣдпусть юбилейный позыскати и приписані дѣла выповнити.

Если кому, хто мавъ намѣрене позыскати юбилей и зачавъ вже дѣла юбилейнѣ выповнѣти, розрѣшене муситъ ся вѣдложити по за часѣ юбилейнѣ, то вѣнъ вправдѣ вже вѣдпусть юбилейный не позыскае однакожъ Сповѣдникъ може его, если вѣнъ мае добру волю, до приписѣвъ Сповѣдникъ застосувати ся, вѣдъ задержаня грѣхѣвъ и вѣдъ цензуръ увѣлѣнѣти, такожъ слюбы ему перемѣнѣти, а потомъ, хотъ вже по часѣ юбилейномъ, може его кождей Сповѣдникъ вѣдъ тыхже грѣхѣвъ розрѣшити.

Сей отже надпорядочный вѣдпусть юбилейный, вѣдъ Святого Отця въ часѣ юбилея догмата Непорочног Зачатія П. Б. по причинѣ розпочатя свого управленя Церквою для всѣхъ Вѣрныхъ дозволенѣй, мають ВЧ. Душпастирѣ въ недѣлю 21. лѣт. серпня народови нѣ вѣдповѣднѣй способѣ послѣ енциклики Св. Отця и послѣ того, що тутъ сказано, оголосити.

И най стараются ВЧ. Отцѣ Вѣрныхъ собѣ врученихъ по всякѣй возможности до якъ наибольшой набожности ко пресв. Матери Божѣй и до обновленя въ Христѣ привести.

Найважнѣйшимъ до того средствомъ буде уряджене мисіѣ. Кромѣ того можуть до тѣи цѣли служити (якъ вже въ Вѣдом. 1903 ст. 141 сказано):

* а що до ереси, то по попередномъ выреченю ся и вѣдкливаню блудѣвъ еретичныхъ.

Спѣльный причастія дѣтѣй, зъ попереднымъ приготовленемъ и зъ большою урочистостію;

одно до тридневнѣй побожнѣй упражненя для брацтвѣ и товариствъ католицкихъ, зъ спѣльнымъ принѣтѣмъ св. Тайнъ; паломництва до мѣсцѣ вѣдпустовыхъ до Пресв. Дѣвы; особнѣй дѣла милосердія въ честь Матери Божѣй; и т. п.

А понеже весь успѣхъ нашихъ старанъ насампередъ вѣдъ ласки Божѣй залежитъ прото най ВЧ. Душпастирѣ неустанно о тую ласку для врученихъ собѣ Вѣрныхъ и для цѣлои Церкви св. Г. Бога заступленемъ пресв. Матери Божѣй просятъ; и най жертвуютъ на тую интенцію всякѣ дѣла побожности, умертвленя и любви ближнего*) Най ВЧ. Душпастирѣ взывають и парохіянъ своихъ, щобы такожъ на интенцію упрощеня великою ласки Божѣй для цѣлои парохіи и всеи Церкви св. добрѣй дѣла свои жертвовали (можуть и. пр. на тую интенцію Тайны св. прѣимати, Службу Б. за помершихъ слухати въ недѣлю и дни седмичнѣй, и т. д. а и щоденну працю свою и терпѣнѣя свои офѣрувати). А можъ налевно надѣяти ся, що найдуть ся и межѣ парохіянами побожнѣй такѣй, котрі схотятъ не лишъ за себе, но и за другихъ, за цѣлу парохію и за всю Церковь св. молити ся и жертвувати ся.

И **) причинимъ ся и мы до тымъ богатшого выповненя тѣи несомнѣниси надѣи Святого Отця, що вѣдпусть сей юбилейный вразъ зъ честію, ктру мы пресв. Матери Божѣй сего року вѣддаемъ въ празнованю непорочног Зачатія, споводуе заступленемъ Пресв. Дѣвы навернене дуже много нещасныхъ грѣшникѣвъ, новѣй процвѣтъ побожности и честнотѣ въ християнскѣмъ народѣ, и дуже великѣй ласки Божѣй для насъ и для цѣлои Церкви св.: *да никогдаже уляжемъ наплѣтомъ намъ ставляемымъ, да паче вси дойдемъ пристанища спасенія и да среди только и толѣкихъ блѣдъ Церковъ и жительства християнское накі возмогутъ воспѣти плѣсь избавленія, поплѣды и мира.*

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 10. липня 1904.

*) (молитва, постъ, милостина). Если мы вѣсьмо въ ласцѣ Божѣй, то кожде добре дѣло наше (чи о спеціальнѣй якѣ дѣла, чи и звыклѣй щоденнѣй дѣла и терпѣнѣя) мае тройкѣй плодъ: 1. заслуга, 2. задосѣтьчинене, 3. прошене — заслуга все большои ласки и надгороды небеснои намъ позбѣтае и не можемъ ю другимъ вѣдступати; задосѣтьчинене або намъ лишитъ ся або можемъ пр. за помершихъ жертвувати и можъ ще додати: въ руки (т. в. послѣ волѣ и выбору) пресв. Матери Божѣй; а на прошене можемъ добрѣй дѣла жертвувати довольно за себе и за другихъ.

**) если ВЧ. Душпастирѣ будутъ взглядомъ парохіянъ своихъ по всякѣй возможности о якъ наибольшу набожнѣсть ко пресв. Матери Божѣй и о обновлене ихъ въ Христѣ старати ся, а при тѣмъ о помѣчь Богу до того дѣла Самѣй и черезъ парохіянъ своихъ ревно просити и жертвувати ся: то

Ч. 65.

Ч. 6130. — Оголошує ся речинець кь рукополаганю.

Для рукополаганя въ Пресвитеры вызначає ся речинець на день 13 серпня въ котрѣмъ то дни желаючи приняти ту св. Тайну о годинѣ 8 рано въ Церквѣ Архикатедральной Службы Божой выслушати, а по тойже въ тут: Митроп. Ординаріатѣ особисто явити ся мають. Въ цѣлы узысканя приняти до дому пресвитеріального обовязані кандидаты стану духовного внести свои поданя до Митроп. Ординріату до дня 10/8 включно посредствомъ дотычного уряду деканального и заосмотрити тѣ поданя слѣдующими свѣдоцтвами:

- 1) Свѣдоцтвомъ моральности и поведеня выставленнымъ, черезъ взглядный урядъ деканальный въ запечатаной ковертѣ.
- 2) Свѣдоцтвомъ убожества подтвержденнымъ черезъ дотычне ц. к. Староство.
- 3) Оженившій ся свѣдоцтвомъ вѣнчаня.
- 4) Урядовымъ посвѣдченемъ вѣдъ дотычного ц. к. Староства, що проситель або не належитъ до стану войскового, або що ему прислугує увзгляднене §. 31 уставы войскової. Примѣчає ся, що лише тѣ кандидаты кь посвяченю будутъ прицущені, котрі при попередномъ испытѣ кь тому належито успособлені окажутъ ся.

Вѣдъ Митроп. Ординаріату.

Львѣвъ дня 22. липня 1904.

Ч. 66.

Ч. 6334. — Обвѣщене нонкурсове о принатіе до Львѣвской духовной Семинаріи, кандидатѣвъ стану духовного.

Кандидаты стану духовного зъ Львѣвской Митроп. Архіепархіи желаючи бути принятыми до тутейшой гр. кат. духов. Семинаріи, мають до 20. н. с. вересня с. р. предложити Митроп. Консистеріи свои прошеня и до нихъ слѣдующі свѣдоцтва долучити:

- 1). Свѣдоцтво взглядного уряду парохіального, що проситель есть сыномъ законно вѣнчаныхъ родичѣвъ гр. кат. обряду и въ томъ обрядѣ окрещеный и миропомазаный.
- 2). Свѣдоцтво убожества вѣдъ взглядного уряду парохіального або деканального, подтвержене ц. к. Староствомъ.
- 3). Свѣдоцтва зъ всѣхъ пѣвротчій шкѣлъ гимназіальныхъ зъ залученемъ вѣдоцтва зрѣлости; а если проситель про слабѣсть або яку иншу причину въ часѣ наукъ пѣвротче або довше школы бувъ залишивъ, то має свѣдоцтвомъ вѣдъ дотычного уряду деканального и вѣдъ ц. к. Староства выданнымъ, доказати, где въ томъ часѣ перебувавъ и чимъ занимавъ ся.

4). Свѣдоцтво моральности вѣдъ взглядного Уряду деканального подтвержене, въ котрѣмъ кромѣ поведеня просителя, має бути выраженымъ чи тойже есть безаженнымъ.

5). Свѣдоцтво лѣкарске посвѣдчающе о здоровью просителя и о вѣдбутѣй природной або щепленѣй вѣсѣ.

6). Посвѣдчене дотычно звязи войскової. Такожъ завѣдомляє ся кандидатѣвъ стану духовного що дня 29. н. с. вересня с. р. мають передъ 8. годиню рано въ Архикатедральной Церквѣ св. ВМ. Георгія явити ся, также выслушати зъ набожностію св. Литургію, котра о год. 8. для нихъ вѣдправитъ ся, а по св. Литургіи въ сали до того назначенѣй пѣддати ся испитови зо спѣву церковного и началъ вѣры христіаньской. При томъ примѣчає ся, що знаючи гармонѣйный спѣвъ, при ровныхъ прочихъ условьяхъ будутъ скорше увзгляднені при принатію до заведеня; но за то будутъ обовязані дальше въ гармонѣйномъ спѣвѣ вправляти ся и на кожде завѣзване Всч. Ректорату Семинаріи въ томъ спѣвѣ безусловно участь брати. Дальше въ дни вѣдъ Всч. Ректорату означенѣмъ, мають назначені ко принатію пѣддати ся осмотру лѣкаря заведеня що до стану здоровья.

Наконецъ має каждый кандидатъ стану духов. при принатію до семинаріи, выказати ся власнымъ молитвословомъ Герейскимъ и Изборникомъ службъ церковныхъ. Послѣдна точка обовязує такожъ тыхъ кандидатѣвъ стану духовного, котрі вже були питомцами семинаріи.

Всѣ кандидаты стану духовного, котрі покѣнчили I, II, III и IV рѣкъ св. Богословія **поза семинаремъ**, мають явитися въ Митр. Консистеріи до испытѣвъ зъ св. Богословія дня 15. н. с. вересня с. р.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 27. липня 1904.

Ч. 67.

Обвѣщеня конкурсовѣ.

Митроп. Консистерія розписує на конкурсъ пѣдъ днемъ 29. липня 1904 зъ речинцемъ до кѣнца серпня с. р. слѣдующій парохіи:

Ч. 6378. — **Побужаны** зъ присѣл. Вальки и дочери: Лянербѣвка дек. Бу-ского наданя приватного.

Прошеня кандидатѣвъ при попередномъ розписаню сеи парохіи на конкурсъ зѣстають важными и на теперь.

Ч. 6240. Станъ Товариства св. Петра зъ концемъ второго четвероку 1904.

Видѣль Товариства св. Петра предложивъ сюда зъ просьбою о оголошене слѣдующе

Справоздане о станѣ Товариства зъ концемъ II. четвероку 1904.

Приходы:

**Вклады членскій а въ лядно вписове
зложили:**

	Кор.
О. Андрей Грѣбъ парохъ Берлина	2
Гавриилъ Демчинскій зъ "	2
Церковь въ Берлинѣ	5
" въ Новосѣнкахъ лѣсныхъ (мат.)	6
Церковь въ Кудрявцахъ (доч.)	6
" въ Лѣску (доч.)	6
О. Волод. Рожевскій парохъ Новосѣлокъ	2
Церковь въ Жуковѣ	5
" въ Гиневичахъ	5
О. Александръ Чубатый парохъ Жукова	2
П. Марія Чубата зъ Жукова	2
О. Діонизій Вачинскій парохъ Городища	2
П. Теофіла Вачинска зъ Городища	2
О. Михайлъ Абрагамовскій пар. Козьвки	2
П. Ольга Абрагамовска зъ Козьвки	2
О. Александръ Ротко пар. Плотичи	2
О. Юрій Чубатый пар. Вудилова	2
П. Ярослава Крупица учит. зъ Таврова	2
П. Клима Дудровичъ учит. зъ Дмухавця	2
Петро Дорохъ госп. зъ Тростянца вел.	2
Церковь въ Павловѣ	5
" въ Станинѣ	5
о. Поповичъ Матей парохъ Павлова	2
Клилъ Васильюкъ госп. зъ "	2
Тимофтей Клишко "	1
Семень Грабинскій "	1
Марія Пекарска "	1
Церковь Архик. св. Георгія у Львовѣ	5
Вев. о. митр. А. Вѣлецкій "	10
Впр. о. крил. Теод. Шюрко "	10
Впр. о. кр. Иванъ Чапельскій "	10
Вев. о. митр. Левъ Туркевичъ "	2
Впр. о. прал. Іос. Кобылянскій "	7
Впр. о. кр. Гавр. Крижановскій "	2
Впр. о. крил. Март. Пагѣжъ у Львовѣ	1
о. Алекс. Мудрикъ спов. Арх. "	2
о. Діонизій Коцюба сотр. зъ Зарва-ницѣ	4
Церковь въ Мельничѣ (мат.)	6
" въ Войновѣ (доч.)	6
" въ Лютинѣ (доч.)	6
" въ Вишневі	6
" въ Володимирцахъ	6
о. Аполинарій Гриневецкій парохъ Мельничѣ	2
Церковь въ Высоцку	6
" въ Суховолѣ	5
о. Юліанъ Дорожинскій парохъ Высоцка	2
п. Анна Олексининъ зъ Суховоль	2
Церковь въ Шляхтинцахъ	5
" (доч.) въ Лозовѣ	5
о. Антоній Зарихта парохъ Шляхтинецъ	2
о. Теофілъ Луцки парохъ Кошлякъ	1
Церковь въ Кошлякахъ	5
" (доч.) въ Голоткахъ	5
" въ Терпилівцѣ	5
" (доч.) въ Климковцахъ	5
Брацтво: мужеске-жѣноче-парубоче и дѣвоче въ Терпилівцѣ по 5 кор.	20
п. Володимира Шухевичъ зъ Подберезецъ	2
п. Евгенія Герасимовичъ зъ Терпилівки	2
Стефанъ Шухевичъ адюнктъ судовый	2
о. Іоанъ Тымцюракъ пар. Дашавы	2
п. Юлія Тымцюракъ зъ "	2
п. Текля Сянйська зъ "	2
Симеонъ Поповичъ зъ "	1
Церковь въ Луканиці выжній	5
" доч. въ Таянѣ	5
о. Іоанъ Головкичъ пар. Лукавицѣ	2
Григорій Харъ зъ "	1
Николай Кушней зъ "	1
Прокѣпъ Гнатѣвъ зъ "	1
Данило Харъ зъ "	1
Дмитро Лесѣвъ зъ "	1

	Кор.	Кор.	
Петро Кедикъ зъ Таянвы	1	о. Іоанъ Малиновскій пар. Жукова	1
Іоанъ Кедикъ "	1	о. Григорій Дяконъ пар. Махловцѣвъ	1
Петро Федунѣвъ "	1	бл. п. о. Стисловскій Стефанъ пар. Ядцого	1
Михайлъ Яцишинъ "	1	о. Юстинъ Гаврисевичъ пар. Жуличъ	1
о. Емилианъ Кордуба завѣд. Тейсарова	2	о. Лука Несторъ парохъ Ремизовецъ	1
Церковь въ Тейсаровѣ	5	о. Володим. Пѣдсонскій пар. Белзца	2
п. Евстахія Кордуба зъ Тейсарова	2	о. Корнилій Дудкевичъ пар. Плугова	1
Брацтво: а) старше мужчинъ, б) женьщинъ и в) молодше въ Тейсаровѣ по 5 кор.	15	о. Петро Гулай парохъ Славной	1
Церковь старше брацтво муцилъ, женьщинъ и молодше въ Кавчѣмъ Кутѣ по 5 кор.	20	п. Елена Дудкевичъ зъ Плугова	2
Громада Кавчій Кутъ	5	о. Стефанъ Петрушевичъ парохъ Холлова	2
Андрей Гаврилѣвъ зъ Кавчого Кута	1	Церковь мат. въ Холосѣвъ	6
Теодоръ Кобринъ "	1	" доч.	5
Василь Гуменный "	1	" въ Вѣломѣ "	5
Впр. о. прал. Антоній Петрушевичъ у Львовѣ	2	" въ Вербовѣ	5
Впр. о. крил. Емил. Билинскій у Львовѣ	2	" въ Добраничахъ	6
Проф. Кость Лучаковскій у Львовѣ	2	" въ Клещѣвній	5
Василь Тисякъ учит. зъ Тернополи	2	" въ Кореличахъ	6
о. Викторъ Сзерскій пар. Гумникъ	1	" въ Краснопуци	6
Церковь въ Гумниксахъ	5	" въ Нараевѣ (вступне)	1
Громада: Гумника	6	" въ Плетеничахъ	6
Вербяны	7	" въ Рекшинѣ	6
Гнатъ Ячнинскій зъ Поручина	1	" въ Стриганцахъ	6
В. о. крил. Теодоръ Кордуба зъ Березанъ	2	" въ Стратинѣ	6
о. Николай Лукавецкій парохъ Жидачова	2	" въ Фирлевѣ	6
Церковь въ Жидачовѣ	6	о. Александръ Мѣйскій пар. Клещѣвній	1
о. Емил. Левицкій пар. Ивановецъ	2	о. Корнилій Монцѣбовичъ пар. Калагарѣвки	1
Церковь въ Ивановцахъ	6	Церковь мат. въ Калагарѣвцѣ	5
о. Гавриилъ Боднаръ пар. Свистѣль-никъ	1	" доч. въ Волицѣ	5
Церковь въ Свистѣльнигахъ	5	о. Стефанъ Ващишинъ сотр. зъ Со-роки	1
" въ Сновичѣ	6	Церковь въ Боркахъ малыхъ	5
" въ Чижовѣ	6	" доч. въ Новосѣлцѣ Грим.	5
" въ Жуковѣ	5	о. Антонъ Онуферко сотр. зъ Ска-лата	1
" въ Кропивнѣ	5	Церковь въ Скалатѣ	5
" въ Махновцахъ	6	о. Тома Меляшкевичъ парохъ Вѣкна	1
" въ Торговѣ	6	Церковь въ Вѣкнѣ	5
" въ Лицѣмѣ	5	о. Емил. Мальчинскій пар. Луки	1
" въ Жуличахъ	5	Церковь въ Луцѣ малой	5
" въ Городиловѣ	5	" въ Фащѣвцѣ	5
" въ Ремизовцахъ	5	о. Емил. Вербицкій пар. Хмелискъ	2
" въ Шпиколосахъ	5	о. Романъ Зарицкій завѣд. Глѣбова	2
" въ Плуговѣ	5	Церковь въ Глѣбовѣ	5
" въ Белзци	5	о. Ювеналь Луцки пар. Пѣзнанки	1
" въ Славнѣ	5	Церковь въ Пѣзнанцѣ	5
о. Симеонъ Савула парохъ Сновича	2	" въ Зарубинцахъ	5
		" въ Вуцикахъ	5
		о. Корнилій Слюзаръ пар. Буцикъ	1

	Кор.
о. Якѡвъ Шидловскій пар. Старомѣщины	2
Церковь въ Старомѣщинѣ	5
„ доч. въ Дорофѣйвцѣ	5
„ доч. въ Заднишбвцѣ	5
„ доч. въ Мысловѣй	5
Комитетъ будовы Церкви въ Подволочискахъ	5
о. Іоанъ Рейтаровскій пар. Остапа	1
Церковь въ Остапо	5
о. Іоанъ Билинскій пар. Илавча	2
Церковь въ Илавчу	5
„ въ Грималовѣ	5
о. Корнилій Малшевскій пар. Грималова	1
о. Теофанъ Куницкій пар. Орѣховци	1
Церковь въ Орѣховци	5
„ доч. въ Чернилѡвцѣ	5
„ въ Турѡвцѣ	5
о. Корнилій Мандычевскій пар. Турѡвки	1
о. дек. Іларіій Герасимовичъ пар. Кривого	2
Церковь въ Кривѡмъ	5
о. Василь Левицкій пар. Борокъ мал.	1
о. Григорій Дякѡвъ пар. Жеребокъ	1
Церковь въ Жеребкахъ кор.	5
„ въ Зеленой	5
о. Теодоръ Пиндоусъ пар. Зеленой	1
о. Володим. Куницкій зав. Камянокъ	1
Церковь въ Камянкахъ	5
„ въ Кокошинцахъ	5
о. Клим. Слѡзаръ пар. Колодѣвки	1
о. Дмитрій Ксьонжикъ пар. Кокошинецъ	1
Церковь въ Колодѣвцѣ	5
„ въ Товетѡмъ	5
о. Михайль Чачковскій пар. Товетого	1
Церковь въ Сорѡцѣ ад Товсте	5
„ въ Старѡмъ Скалатѣ	5
о. Матей Барилякъ пар. Смѡльна	2
Церковь въ Смѡльнѡмъ	6
„ въ Сушни	5
„ въ Богутинѣ	6
„ въ Тростянци мал.	6
„ въ Луцѣ	6
о. Теофанъ Вородайкевичъ пар. Тростянця	1
Николай Лятошинскій адм. Видкр. у Львовѣ	2
Николай Заячѡвскій инспекторъ Нар. Торг. у Львовѣ	2
о. Ілія Кузѣвъ сотр. зъ Бережанъ	1

	Кор.
о. Якѡвъ Каминскій проф. гімн. у Львовѣ	2
Церковь въ Струсовѣ	5
о. Теодоръ Цегельскій пар. Струсова	1
Церковь въ Микулинцахъ	5
„ доч. въ Луцѣ	5
о. Мих. Павликъ пар. Микулинецъ	2
Грабовенскій Володим. нач. суду зъ Микулинецъ	2
о. Іосифъ Жукъ префект сем. у Львовѣ	4
о. Левъ Левицкій пар. Яѡвки	2
Церковь мат. въ Небыловѣ	5
о. Романъ Крижановскій пар. Небылова	2
Церковь гор. въ Перегиньску	5
„ мат. въ Прислуѣ	5
„ въ Сваричѡвци	5
„ въ Цѣневѡй	5
„ въ Велдѣжи	10
„ доч. въ Новшинѣ	6
о. Іосифъ Охримовичъ пар. Велдѣжа	1
Церковь въ Пациковѣ	5
о. Николай Вѣлецкій пар. Пацикова	3
Церковь въ Долинѣ	5
„ въ Струтинѣ выжнѡмъ	5
о. Іоанъ Шуровскій пар. въ Струтинѣ выжнѡмъ	1
Церковь въ Леѡвцѣ	5
о. Теодоръ Богачевскій пар. Леѡвки	2
Церковь въ Ясени долѣшнѡмъ	5
о. Емил. Вѣлецкій пар. Ясеня	2
о. Антоній Желеховскій пар. зъ Подгородецъ	3
о. Филемонъ Ковальскій пар. Покрѡвцѣвъ	2
п. Константина Ковальска зъ Покрѡвцѣвъ	2
Церковь въ Покрѡвцяхъ	5
Панталеймонъ Волошинъ зъ Покрѡвцѣвъ	1
Церковь въ Дашавѣ	6
о. Петро Шанковскій пар. Дулѣбъ	2
п. Марія Шанковска зъ „	2
Матей Кулешникъ зъ „	2
Михайль Лесейко зъ „	2
Алексеѣй Остапъ зъ „	2
Церковь въ Дулѣбахъ	6
Крилось дяк. въ Дулѣбахъ	6
Брацтво Н. Т. Дулѣбеко-Грабовецке: а) мужчинъ, б) женщинъ, в) молодѣвъ и г) дѣвчатъ по 6 кор.	24
Громада: Дулѣбы	6
Читальня въ Дулѣбахъ	6

	Кор.
Грабовець: Громада	6
„ Читальня	6
о. Александръ Даниловичъ пар. Нестаничъ	2
Церковь въ Нестаничахъ	6
Впр. о. прал. Алекс. Бачинскій у Львовѣ	2
о. Теофілъ Вобикевичъ Арх. сотр. у Львовѣ	2
о. Максимілянъ Кинашь Арх. сотр. у Львовѣ	2
Всв. Пресвящ. др. Гр. Хомишинъ у Львовѣ	2
Др. Францъ Щепковичъ у Львовѣ	2
Др. Іосифъ Мѣльницкій „	2
о. Кароль Ёрми „	2
о. Тысовскій Ч. св. В. В. „	2
о. Теодатъ Ярема ректоръ сем. „	1
Впр. о. крил. Онуфрій Лепкій „	2
Впр. о. кр. Іос. Комарницкій „	2
Проф. унив. о. Др. Титъ Мышковскій у Львовѣ	2
о. Северинъ Згарекій капел. войск. у Львовѣ	1
о. Антоній Ломницкій капел. войск. у Львовѣ	1
о. Юрій Стеткевичъ катех. у Львовѣ	2
Гофр. Іванъ Струминскій „	5
Церковь въ Пѡйлѣ	6
„ въ Сѣвнѣ	6
о. Евстахій Кloseвичъ пар. Пѡйла	2
Церковь въ Грядѣ	6
„ въ Сетиховѣ (доч.)	6
о. Волод. Брилинскій пар. Гряды	3
Церковь въ Чанижи	5
о. Іосифъ Шанковскій пар. Чанижа	1
Берлинъ: Громада	6
Церковь въ Олѣвѣ	5
„ въ Вѣлокерици	5
„ въ Сервирахъ	5
„ въ Перепельникахъ	5
„ въ Гукалѡвцяхъ	5
„ въ Озерянцѣ	5
„ въ Цецовѡй	5
„ въ Ярославичахъ	5
„ въ Тустоголовахъ	5
„ въ Мшанѣ	5
„ въ Нуцѡмъ	6
„ въ Грабѡвцяхъ	6
„ въ Метеновѣ	6
о. Діонизій Жуковскій зав. Олѣва	1
о. Василь Молчко пар. въ Сервирахъ	1
о. І. Кѡндрать сотр. Грабовець	1

	Кор.
о. З. Тарнавскій пар. Мшаны	1
о. Д. Бахталовскій пар. Перепельникъ	1
о. Ів. Алиськевичъ пар. Осташовецъ	1
о. Гр. Алиськевичъ пар. Ярославичъ	1
о. Юл. Глевичъ пар. Грабовець	1
о. Іосифъ Мизъ зав. Кудиновець	1
о. Григ. Вацигъ пар. Подгайчикъ	1
о. Михайль Баранъ пар. Бзовицѣ	1
о. Василь Пилипчукъ пар. Гарбузова	1
о. Михайль Бобовникъ зав. Кудиновець	1
о. Евгенийъ Герасимовичъ пар. Присѡвцѣвъ	2
о. Іона Пелехатый пар. Нуцого	2
о. Петро Чумаць пар. Озерянки	1
о. Стефанъ Крижановскій пар. Либхорѡвъ	2
Церковь въ Либхорѡвахъ	6
о. Евстахій Качмарскій пар. Славска	1
п. Стефанія Качмарска	2
Церковь въ Славску	5
„ въ Корсовѣ	6
о. І. Чижовскій пар. Корсова	2
п. Н. Чижовска зъ „	2
Сонецъ господ. зъ „	2
Демчукъ господ. зъ Коморѡвки	1
Фешчукъ „ зъ „	1
о. Петро Билинскій пар. Зарваницѣ	10
Церковь въ Рудѣ (Камѣнка струм.)	5
„ доч. въ Язеници рускій	5
о. Іосифъ Гоцкій пар. Струтина ниж.	2
Церковь въ Струтинѣ нижнѡмъ за 1903 и 1904.	11
Церковь въ Черневѣ	6
о. Николай Стисловскій пар. Девятникъ (основ.)	50
Церковь въ Девятникахъ	6
„ доч. въ Ятвягахъ	6
„ въ Бертешовѣ	6
о. Мих. Ясеницкій пар. Кутковецъ	2
о. дек. Волод. Громницкій пар. Тернополя	2
п. Ольга Громница зъ Тернополя	2
Церковь въ Будцевѣ	6
„ Воздвиженія Ч. Хр. въ Тернополи	6
Церковь Рождества Хр. въ Тернополи	6
„ Успенія Пр. Д. М. „	6
Др. Омелянъ Калитовскій дир. гімн. въ Тернополи	2
Евгенъ Мандычевскій проф. гімн. въ Тернополи	2

	Кор.
Теофіл Мриць проф. гімн. въ Тернополи	2
о. Василь Дубицький проф. гімн. въ Тернополи	2
Иванъ Станецкій проф. гімн. въ Тернополи	2
Петро Рѣпнѣйскій проф. гімн. въ Тернополи	2
Михайло Коцюба проф. гімн. въ Тернополи	2
Николай Янович проф. гімн. въ Тернополи	2
о. Тома Бородайкевич катех. гімн. въ Тернополи	2
Григорій Демчук проф. гімн. въ Тернополи	2
Теодоръ Гуль проф. гімн. въ Тернополи	2
Церковь въ Чагровѣ	6
о. І. Сѣчинскій пар. Вистовой	3
о. Михайлъ Тупиць арх. сотр. у Львовѣ	2
Едв. Харкевичъ дир. гімн. у Львовѣ	2
Володимиръ Адриянович проф. гімн. у Львовѣ	1
Василь Бѣлецкій проф. гімн. у Львовѣ	1
Верхратскій Иван "	1
Громницкій Изид. "	1
о. Дорожинскій Д. "	1
Левицькій Юліанъ "	1
о. Лужицькій Леон. "	1
Мартинюкъ "	1
Огоновскій Петро "	1
Огоновскій Іларій "	1
Др. Пачовскій Мих. "	1
Церковь въ Топоровѣ	5
въ Трѣбци (доч.)	5
о. М. Дзеровичъ пар. Топорова	1
Церковь въ Жупаню	6
въ Выжловѣ	6
въ Климци	6
о. Іоанъ Юрковъ зав. Жупаня	1
Церковь въ Рогачинѣ	5
въ Чижиковѣ	5
о. Николай Пясецькій пар. Чижикова	2
о. Дорожинскій зъ Межирѣча (впис)	1
о. Захаряевичъ пар. Хренова	2
Церковь въ Вишенцѣ вел.	6
о. Емил. Пясецькій пар. Вишенки	2
Церковь въ Дрищевѣ	6
въ Урмани	6
о. Павло Дудикъ пар. Дрищева	2
п. Іоанна Дудикъ зъ "	2

	Кор.
Сов. Прок. Скарбу Альфредъ Яновскій у Львовѣ	1
Сов. Прок. Скарбу Ивасечко Волод. у Львовѣ	1
Секр. Прок. Скарбу Др. Макс. Левицькій у Львовѣ	1
Секр. Прок. Скарбу Денисъ Кулачковскій у Львовѣ	1
Офіц. Прок. Скарбу Василь Морозъ у Львовѣ	1
Офіц. Прок. Скарбу Петро Давидовскій у Львовѣ	1
Возный Прок. Скарбу Стефанъ Грицай у Львовѣ	1
Павло Коблявскій помѣчн. урядникъ у Львовѣ	2
Сов. Дир. Скарбу Ат-назіи Заячківскій у Львовѣ	1
Сов. Дир. Скарбу Теофілъ Несторовичъ у Львовѣ	1
Сов. Дир. Скарбу Иванъ Менциньскій у Львовѣ	2
Рев. Дир. Скар. Лѣсковацкій у Львовѣ	2
Др. Стан. Двѣтрянскій проф. унив. у Львовѣ	2
Др. Добрянскій проф. унив. у Львовѣ	2
Др. Ол. Колесса "	2
Др. В. Стебельскій "	2
Др. К. Студинскій "	2
Евст. Волощакъ " политех.	2
Ром. Залозецкій "	2
Теод. Маринякъ "	2
Юл. Медвецкій "	2
Ив. Левинскій "	2
Маріа Шнайдер у Львовѣ	1
Сов. кр. Суду Зубрицькій у Львовѣ	1
" Тит. Реваковичъ "	1
" Ал. Менциньскій "	1
" Кароль Шпайло "	1
" Ор. Цицимирскій "	1
" Ант. Дольницькій "	1
" Ярослав. Ільницькій "	1
" Ал. Клицикевичъ "	1
" Максимовичъ "	1
цк. секр. " Кульчицькій "	1
" Романовичъ "	1
" Иванъ Чернявскій "	1
Нач. канц. Денисъ Михайлъ "	1
Церковь въ Панасѣвцѣ	5
о. Волод. Мармашъ сотр. Вишенки	2
ц. к. Гофратъ Будзиковскій у Львовѣ	11
" Зубрицькій "	10
" Логинскій "	11

	Кор.
ц. к. проф. Юл. Романчукъ у Львовѣ	2
" " Наталь Вахнянинъ "	1
" " Емил. Савицькій "	1
" " Ілія Кокорудзь "	1
" " Мих. Галуциньскій "	1
" " Роздольскій "	1
Церковь въ Словитѣ	6
въ Глинянахъ заставѣ	5
въ Седлисахъ	6
въ Ганачѣвцѣ	6
въ Гологорахъ	6
въ Вадучинѣ	6
о. Ілія Андрущиниъ зав. Красного	1
о. Григ. Панчишинъ пар. Гологѣръ	2
о. Титъ Глѣбовицькій сотр. Полюхова	2
о. Терентій Доманикъ пар. Ольшаницѣ	1
о. Павло Вачинскій пар. Глинянъ заставѣ	1
о. Филем. Решетилевичъ пар. Глинянъ зам.	1
о. Теоф. Щуровскій пар. Липовець	2
о. Юліанъ Левицькій пар. Словиты	1
Церковь въ Пикуловичахъ	5
въ Борщевичахъ	5
" и брацтво церк. въ Дмитровичахъ	12
Церковь въ Дѣбцу	5
о. Іоанъ Барановскій пар. Дѣбца	3
В. о. крил. Іосифъ Делькевичъ у Львовѣ	3
о. Іоанъ Давидовичъ сотр. Усп. П. у Львовѣ	2
о. Романъ Красицькій сотр. Усп. П. у Львовѣ	2
о. Іоанъ Алексевичъ катехитъ у Львовѣ	2
Др. Алекс. Лисякъ адвок.	2
Др. Левъ Павенцькій адвок.	2
Церковь св. о. Николая	5
Впр. о. крил. Адольфъ Василевскій у Львовѣ	1
о. Стефанъ Мохнацькій сотр. П. св. о. Нак. у Львовѣ	1
о. Николай Галинтъ катех. у Львовѣ	1
37 Церковь дек. Ходорѣвского по 5 к. а то: въ Беньковцяхъ, Березѣвцяхъ, Малеховѣ, Боринчахъ, Дроговичахъ, Васючинахъ, Воскрѣсницяхъ, Годовичахъ, Лучанахъ, Юшківцяхъ, Долинахъ, Дулибахъ, Загѣречку, Книгиничахъ, Загѣрчу, Лѣвчинѣ, Ляшкахъ, Молодинчу, Молотовѣ, Новосельялахъ, Подлѣскахъ,	

	Кор.
Островѣ, Рудѣ, Отиневичахъ, Городищу кор. и центн., Поддѣстрахъ, Чарторія, Помонятахъ, Пѣарахъ, Деговой, Станьковцяхъ, Фразѣ, Поддѣбрю, Ходоровѣ, Черчу и Явчу разомъ 185	
Читальня, Брацка каса и Брацкій склепъ въ Беньковцяхъ по 5 к. 15	
Крамница брацка и Тов. „Власна помічь“ въ Фразѣ	10
о. Волод. Филиповскій пар. Беньковецъ	1
п. Михайлина Филиповска зъ Беньковецъ	1
п. Елена Филиповска зъ Беньковецъ	1
п. Ярослава Филиповска	1
Іоанъ и Василь Телишевскій, Федорій Довгий, Андрей Федорикъ, Іоанъ Чолганъ, Анастасія Рыбакъ, Катарина Телишевска, Катарина Федорикъ, Тимофтей Телишевскій, Михайлъ Рыбакъ, Григорій Шійко, Димитрій Вилюкъ, Павло Василшинъ, Григ. Паньчишинъ, Павло Лазоръ, Мотря Якимѣвъ, Катарина Шійко, Пилигъ Тимківъ, Анна Вересь, Винкентій Сомакъ, Микита Романѣвъ, Ник. Пилипшинъ, Василь Довгий Ставничій и Михайло, Параскевія Каралюсъ и Марія Шпакъ всѣ зъ Беньковецъ по 1 кор.	26
о. Николай Сенишинъ пар. Берездовецъ	1
п. Доминика Сенишинъ зъ Берездовецъ	1
о. Стефанъ Доваровичъ зъ Боринчѣ	1
п. Бронислава Донаровичъ	1
о. Юліанъ Вачинскій пар. Васючина	1
п. Каролина Вачинска зъ "	1
Володимиръ Вачинскій зъ "	1
о. Богданъ Домбчевскій зъ Голдовичъ	1
п. Клементина Домбчевска	1
о. Григ. Вовѣдка зъ Долинчѣ	1
п. Миснодора Вовѣдка	1
о. Зеновъ Гутковскій зъ Дульбѣ	1
п. Марія Гутковска	1
о. Іоанъ Величковскій зъ Загѣречка	1
п. Людвика Величковска	1
о. Андрей Пеленевскій зъ Книгиничъ	1
п. Меланія Пеленевска	1
о. Михайлъ Фацевичъ пар. Лѣщина	1

	кор.	сот.
о. Волод. Дилинський пар. Ляшок	1	
о. Левъ Фицалович пар. Молодинча	1	
о. Викторъ Соколовскій пар. Молотова	1	
о. Корн. Скоморовскій пар. Новоселець	1	
о. Волод. Юзичинскій пар. Острова	1	
о. Іоанъ Дудинскій пар. Отиневич	1	
о. Андрей Одъжинскій зъ Пóддѣстрань	1	
п. Ольга Одъжинська зъ Пóддѣстрань	1	
о. Левъ Юрчинскій зъ Помоняць	1	
п. Теофіла Юрчинска	1	
Максимъ Фуртасъ, Титко Гарматюкъ, Иванъ Кизанъ, Филипъ Войчакъ, Луць Кишенюкъ и Агафія Кишенюкъ зъ Помоняць по 1 к.	6	
о. Іларій Варусевич пар. Псарь	1	
о. Ювеналь Вилинскій сотр. Псарь	1	
Стефанъ Пóддященкій зъ Пóдкамена	1	
о. Емил. Вилинскій зъ Русятич	1	
о. Андрей Ольшь зъ Сугрова	1	
п. Павлина Ольшь	1	
о. Іеронъ Кмицикевич дек. и пар. Фраги	1	
п. Ольга Кмицикевич зъ Фраги	1	
о. Симеонъ Заяць пар. Ходорова	1	
о. Іоаннъ Созанскій пар. Черча	1	
о. Теодоръ Ковальскій пар. Явча	1	
п. Емилія Вилинська зъ Русятич	2	
Іос. Павлинскій учит.	2	
Стефанъ Квасиньскій учит. зъ Лѣщина	2	
Андрей Оленьскій дякъ зъ Лѣщина	2	
Едвинъ Дилинскій богословъ	2	
Марія Кресѣнська зъ Ляшок	2	
п. Павлина Соколовска зъ Молотова	2	
Ілія Маціевич писарь зъ Фраги	2	
Церковь въ Бѣлої	6	
" доч. въ Чистиловъ	6	
" " въ Плотичи	6	
о. Іоанъ Колянковскій пар. Бѣлон	1	
Церковь въ Руднобъ	5	
" въ Рѣснóй рускóй	5	
о. Волод. Ганицкій пар. Рудна	2	
Разомъ кор.	1927	

Жертвы.

	кор.	сот.
о. Андрей Грибъ пар. Берлина зъ акаф.	5	

	кор.	сот.
Парохіане Волкова черезъ о. Кинасевича (2 р.)	45	20
Федоръ Кожухъ госп. въ Жуличахъ	6	
Хв. Выдѣль Рады повѣтвой въ Камницѣ струм.	100	
Хв. Выдѣль Рады повѣтвой въ Теробовлі	24	78
о. А. Лотоцкій зъ Тростянци вел. зъ акаф.	4	
Анна Лактей зъ Тростянци вел.	2	
Анастасія Семеновъ зъ Тростянци вел.	5	
Парохіане Шляхтинецъ	16	
Парохіане Дашавы	2	
Парохіане Холосва	5	
о. Мартинецъ Іосифъ зъ Гнѣдичева складку	22	
Церковь доч. въ Ордовѣ ad Сушно	2	50
о. Миронъ Коритко въ Ляшкахъ корол.	12	
Церковь мат. въ Ясенóвци	4	
" доч. въ Ясенóвци	3	
" " въ Княжòвскóмъ	3	
" " въ Слободѣ небилоскóй	3	
" " доч. въ Перегиньску	3	
" " мат. въ Сливкахъ	4	
" " въ Майданѣ	3	
" " въ Новоселици	3	
" " въ Нагринѣ	3	
" " въ Максимóвцѣ	3	
" " въ Дубшарѣ	3	
" " въ Ясени гор.	3	
Складка въ Юсиптичахъ	2	
о. Мих. Клюкъ катихитъ въ Долинѣ	3	
о. Корн. Сенникъ зъ Бережницѣ зъ акаф.	5	50
о. Діон. Коцюба мѣсто вѣнця на домовину бл. п. Винницкои	20	
Дрòбнїй складки парохіанъ въ Девятинахъ, Ятвягахъ и Бертешовѣ	36	52
Хв. Выд. Рады пов. въ Долинѣ	50	
Ц. к. Сов. кр. Суду Кульчицкій	1	

	кор.	сот.		кор.	сот.
ц. к. офіц. кр. Суду Крушиньскій	1		ц. к. канцелистъ Мельникъ у Львовѣ	1	
Урядн. рах. Бригидеръ у Львовѣ	1		ц. к. канцелистъ Руденскій у Львовѣ		40
ц. к. авскул. Миронович у Явовѣ	1		практ. канц. Луцкій у Львовѣ		12
ц. к. авскул. Перфецкій у Львовѣ	1		Хв. Тов. Задаткове въ Зборовѣ	300	
ц. к. авскул. Глѣбовицкій у Львовѣ	1		о. Симеонъ Заяць зъ Ходорова	1	
ц. к. авскул. Дейницкій у Львовѣ	1		Тимко Бойчакъ, Дмитро Чошакъ, Антонъ Кишенюкъ, Евдоха Фуртасъ, Олена Кизанъ, Доська Бунякъ усѣ зъ Помоняць по 1 кор.	6	
цк. авскул. Хіяляк у Львовѣ	1		Церковь въ Пронятинѣ въ Куткòвцяхъ	2	
ц. к. авскул. Дѣдицкій у Львовѣ	1		" " " " " "	3	
ц. к. авскул. Тисовскій у Львовѣ	1		Парохіане Юшковецъ	10	70
ц. к. авскул. Радловскій у Львовѣ	1		" Лучанъ	6	38
ц. к. авскул. Електоровичъ у Львовѣ		50	" Фраги	15	54
ц. к. авскул. Петрушевичъ у Львовѣ		50	" Пóдббря	5	44
ц. к. канцелистъ Гуликъ у Львовѣ	1		" Станковецъ	2	
			ц. Марія Кмицикевичъ зъ Фраги	1	02
			Разомъ	773	К 55 с.

Розходи:

	К.	с.
1. Администрація:	58	38
2. Безворотний запомоги:		
Церквѣ въ Баранóвцѣ дек. Бережаньского	200	
" въ Перемышлянахъ дек. Бобрецкого	200	
" въ Стокахъ ad Стрѣлки дек. Бобрецкого	200	
" въ Дубровѣ ad Протеси дек. Журавеньского	150	
" въ Кропивнóй ad Жукòвъ дек. Золотòвского	200	
" въ Риковѣ дек. Золотòвского	200	
" въ Брикуні дек. Нараѣвского	200	
" въ Бѣлòмъ дек. Нараѣвского	200	
" въ Плетеничахъ дек. Нараѣвского	200	
" въ Поточанахъ дек. Нараѣвского	200	
" въ Вербянахъ дек. Олеського	200	
" въ Лодинѣ дек. Перегиньского	193	
" въ Сюлку дек. Пóдгаецкого	150	
" въ Остапоу дек. Скалатского	150	
На будову звòнницѣ въ Рожискахъ	150	
Церквѣ въ Струсовѣ дек. Теробовельского	200	
" Сухорѣчу дек. Ярмчòвского	200	
На будову церкви въ Новбѣмъ Санчи	50	
" " " въ Вашкòвцяхъ (Буковина)	50	

3. Зворотній запомоги безпроцентові:

		кор.	сот.
Церкви	въ Дмухавці дек. Бережанського	1800	—
”	въ Баранівцѣ ”	100	—
”	въ Плетеничахъ дек. Нараѣвского	200	—
”	въ Бѣлѣмъ ” ”	200	—
”	въ Стокахъ ” Бобрецького	400	—
”	въ Брикулі ” Нараѣвского	200	—
”	въ Поточанахъ ” ”	200	—
”	въ Сухорѣчу ” Яричѣвского	200	—
”	въ Перемышлянахъ дек. Бобрецького	600	—
”	въ Сюлку ” Подгаецького	150	—
”	въ Рожискахъ ” Скалатського	150	—
”	въ Кропивнѣ ” Золочѣвского	300	—
”	въ Риковѣ ” ”	600	—
”	въ Струсовѣ ” Тербовельського	300	—
”	въ Вербанахъ ” Олеського	300	—

4. Зворотъ Філії въ Станиславовѣ датку Рады пов. въ Коломыѣ . . . . . 100 ” — ”

Разомъ . . . . . 9151 К 38 с.

Зѣставленє:

Приходи:

А) Членскі вкладки	1927	К — с.
В) Жертвы	773	” 55 ”
Г) Позбѣталѣть касова зъ І. кварт. 1904	10222	” 85 ”
Разомъ	12923	К 40 с.

Розходи:

А) Администрація	58	К 38 с.
В) Беззворотній запомоги	3293	” — ”
Г) Зворотній запомоги	5700	” — ”
Д) Зворотъ філії въ Станиславовѣ 100 ” — ”		
Разомъ	9151	” 38 ”

Станъ каси зъ кѣнцемъ ІІ. кварт. 1904 . . . . . 3772 К 02 с.

Львѣвъ, дня 19. липня 1904. О. крыл. Пюрко предсѣдатель; о. Стефанъ Мохнацкій касієръ.

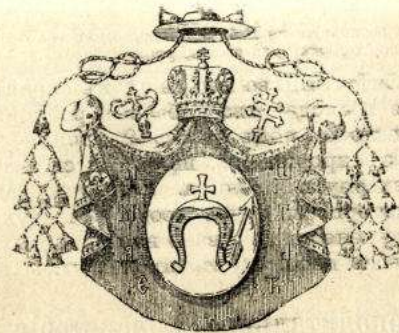
Подаючи повисше Справозданє до вѣдомости поручаєся такѣ Веч. клирови АЕпархіальному якѣ и впримѣ, щоби товѣ такѣ важке и такѣ полезне Тов. ольми силами вспирати старалися, а Веч. Настоятелямъ деканату пригадуюемъ тут. роспорядженє въ ІІ. ч. АЕпархіальнымъ Вѣдомостей стор. 94 оголошенє, послѣ которого Веч. Настоятель при случайности Соборѣвъ а особливо вемтерѣвъ

деканальнимъ мають вѣдобрати вкладки до Товариства вѣдѣ вєспѣъ церковей, брацтваъ, громадъ и священникѣвъ кондеканальнимъ и тиже найдалше до кѣнца листопада сего року сюда доставити. Пригадуюєся такѣжѣ, що вѣдпоручиками Товариства сунѣ такѣжѣ Веч. 00. парохі городскій та 00. катохити зъ задачею, привѣднувати членѣвъ и збирати вкладки и датки особливо межѣ интелегенцією городскою и тиже сюда або впростѣ або въ дорожѣ урядѣвъ декан. доставляти.

Вѣдѣ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 25. липня 1904.

✚ **АНДРЕЙ.**
Митрополитъ.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1904.

Выдано дня 9-го вересня.

Ч. XII.

Ч. 69.

Ч. 7441. — Розсылають ся 3 посланія Ихъ Высокопреосвященства.

Въ приложѣ ꙗ. долучають ся по одному примѣрникови:

1) Посланіе о непорочномъ Зачатию пресв. Дѣвы Маріи, котре належить народови въ церквѣ перечитати въ ближайшихъ дняхъ недѣльныхъ або праздничныхъ.

2) Посланіе для священникѣвъ: „о квестіи соціальной“.

3) Посланіе до тыхъ вѣрныхъ гр. к. обряду, котры не умѣють руского языка и не признають ся до народности рускои, дати до печатаня, если бы того желали, и котрымъ Всч. Отцѣ будутъ за вѣдно-вѣдне уважали.

Вѣдь Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 7. вересня 1904.

Ч. 70.

Ч. 6805. — Въ справѣ розпорядженя Выс. ц. к. Намѣстництва о нищеню кананки и шкѣдливыхъ для господарства хабазѣвъ.

Высоке ц. к. Намѣстництво выдавши въ справѣ нищеня кананки и шкѣдливыхъ для господарства хабазѣвъ розпоряджене до всѣхъ ц. к. Староствъ, вѣднесло ся подѣ днемъ 2. серпня 1904 Ч. 24507 до Митроп. Консисто́рии зъ прошенемъ, щобы на сю важну справу Всч. Духовенъству увагу звернути зволила. Узнаючи далекосягльбѣть той справы Митр. Консисто́рія поручае проте Всч. Духовенъству, щобы черезъ вѣдповѣдне поучене заохочувало населене до успѣшного вѣспѣдѣланя въ нищеню тыхъ пасожитѣвъ шкѣдливыхъ для господарства краввого.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́рии.

Львѣвъ, дня 7. вересня 1904.

Ч. 71.

Ч. 7423. — Въ справѣ обвѣщеня конкурсового дотычно принятя до Львѣвской духовной семинарии кандидатѣвъ стану духовного.

Подае ся до загальной вѣдомости, що розпоряджене зъ дня 27. липня 1904 до Ч. 6334 (Архипар. Вѣдомости зъ д. 1 серпня 1904 Ч. XI) дотычно явленя ся кандидатѣвъ стану духовного до испытѣвъ зъ св. Богословя на дни 15. н. с. вересня с. р. вѣдносило ся лишь до тыхъ кандидатѣвъ, котры посѣщали студия богословскя на якѣмъ иншѣмъ, а не въ ц. к. университетѣ Львѣвскѣмъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́рии.

Львѣвъ, дня 31. серпня 1904.

Ч. 72.

Ч. 7422. — Въ справѣ маючого ся вѣдбути на дняхъ 2. и 3. н. ст. листопада 1904 испытю конкурсового парохіальнаго.

Испытъ конкурсовый парохіальный дотычно наукъ вѣдбуде ся на дняхъ 2. и 3. н. ст. листопада 1904.

Получивши позволене поддати ся сему испытю, мають о годинѣ повѣ до 8. рано дня 2. листопада въ Церквѣ Архикатедральной въ цѣли выслуханя Службы Божой „о призванѣ помочи св. Духа“ явити ся, потѣмъ въ сали засѣданя Консисто́рскихъ зѣбрати ся, где на приготованѣмъ до того листѣ выпишуть свои имена и выкажутъ ся позволенемъ до приступленя къ тому испытю. Ближній порядокъ оголосить ся устно передъ испытюмъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́рии.

Львѣвъ, дня 1. вересня 1904.

Ч. 73.

Ч. 118 Ком. — Въ справѣ Загальныхъ Зборѣвъ вѣдпоручникѣвъ до фонда вдов.—сирѣт.

По причинѣ маючихъ ся вѣдбути въ осени Загальныхъ Зборѣвъ вѣдпоручникѣвъ до вдов.—сирѣт. фонда, на котрыхъ мае обговорити ся евентуально доповнене або исправлене дотеперѣшного статута Товариства, повиненъ Всч. Клиръ Архипархіяльный для узысканя по-требного въ той справѣ матерялу обратити ся, щобы вѣдпоручники деканальны могли приготоваными прибути на Загальны Зборы.

Всч. Настоятелъ Деканатѣвъ поддадутъ справу евентуального исправленя статутѣвъ якъ и другы, вѣдносячы ся до вдов.—сирѣт. фонда справы, зрѣлому розсмотреню Всч. Клира Деканального на найближшѣмъ Соборчику, а о зававшихъ дотычныхъ ухвалахъ, внесеныхъ и мнѣнйяхъ меньшости зѣбранныхъ ОО. кондеканальныхъ, до-несуть вчасъ Митроп. Консисто́рии.

Львѣвъ, дня 2. вересня 1904.

Ч. 74.

Ч. 505/Ком. — Въ справѣ Выказѣвъ належитостей до фонда вдов.—сирѣт, принадлежащихъ вѣдъ поодинокыхъ душпаствѣвъ за р. 1903.

Помимо ургенса зъ дня 22. червня с. р. Ч. 387/Ком. (Льв. АЕп. Вѣд. Ч. 59) не предложило еще 17 (сѣмнайцять) Всч. Урядѣвъ Деканальныхъ жаданыхъ тутейшимъ возванемъ зъ дня 30. цвѣтня с. р. Ч. 208/ком. (Льв. АЕп. Вѣд. Ч. 48); Выказѣвъ належитостей къ вдов.—сирѣт. фонду принадлежащихъ вѣдъ поодинокыхъ душпаствѣвъ за р. 1903.

Всч. Урядамъ Деканальнымъ, залягаючимъ зъ предложенемъ згаданныхъ Выказѣвъ приказуе ся тиже непременно въ непереступнѣмъ реченци до 30. вересня с. р. тутъ предложити.

Львѣвъ, дня 5. вересня 1904.

Ч. 75.

Обвѣщеня конкурсовы.

I.

Митроп. Консисто́рія розписуе на конкурсъ подѣ днемъ 3. вересня 1904 зъ реченцемъ до дня 6. листопада с. р. слѣдуючй парохіи:

- Ч. 3473. — Ляцке велике зъ прилуч. Ляцке мале, декан. Золочѣвского, наданя конвенту Сестеръ Провидѣнй въ Львѣвъ.
 Ч. 3474. — Ярѣвѣцѣ, декан. Зборѣвского, наданя приватного.
 Ч. 3475. — Конюшкѣвъ зъ прилуч. Язлѣвчикѣ, декан. Бродского, наданя приватного.

- Ч. 3476. — **Намяни**, декан. Скадатекого, наданя приватного.
 Ч. 6133. — **Суходѣль**, декан. Перегиньского, наданя Ёго Величества Цѣсаря.
 Ч. 7376. — **Чертежь**, декан. Журавеньского, наданя приватного.
 Ч. 7390. — **Гарбузѣвъ**, дек. Залозецкого, наданя приватного.

Вѣдѣ Митрополитальной Консистеріи.

II.

- Ч. 7618. — **Оголошуе ся конкурсъ на посаду катихита въ Калуши.**

Ц. к. Рада шк. окружна въ Калуши розписала пѣдъ д. 24. септня 1904 Ч. 1.957 на посаду гр. к. катихита въ 6-клясовѣй школѣ мужескѣй въ Калуши зѣ обовязкомъ учити религіи такожь въ тамошнѣй 6-клясовѣй школѣ женьскѣй. До той посады привязані суть поборы III клясы платъ — Убѣгаючі ся о тую посаду священники мають удокументовати поданя посредствомъ своеи настоятельной власти до высше сказаной Рады шк. окружной внести до **15. жовтня 1904.**

Тое подае ся Всч. Клиру АЕпархіальному до вѣдомости.

Вѣдѣ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 8. вересня 1904.

III.

- Ч. 7619. — **Оголошуе ся конкурсъ на посаду катихита въ Рогатинѣ.**

Ц. к. Рада шк. окр. въ Рогатинѣ розписала пѣдъ д. 28. липня 1904 Ч. 2168 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ Рогатинѣ въ 6-клясовѣй школѣ мужескѣй въ Рогатинѣ зѣ обовязкомъ учити религіи такожь въ 6-клясовѣй школѣ женьскѣй тамже. До той посады привязані суть поборы III клясы платъ. — Священники убѣгаючі ся о тую посаду мають дотычній удокументовані поданя посредствомъ своеи настоятельной власти внести до згаданой ц. к. Рады шк. окружной до **15. жовтня 1904.**

Тое подае ся Всч. Клиру АЕпархіальному до вѣдомости.

Вѣдѣ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 8. вересня 1904.

IV.

- Ч. 7625. — **Оголошуе ся конкурсъ на посаду катихитѣвъ въ Радеховѣ и Буску.**

Ц. к. Рада шк. окружна въ Камѣнцѣ Струмиловѣй розписала пѣдъ д. 5. септня 1904 Ч. 2662 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита:

1) При школѣ выдѣловѣй мужескѣй злученѣй зѣ 4-клясовою школою народною въ Радеховѣ зѣ обовязкомъ учити религіи такожь въ 6-клясовѣй школѣ женьскѣй тамже. До той посады привязані суть поборы II. клясы платъ.

2) При 6-клясовѣй школѣ мужескѣй въ Буску зѣ обовязкомъ учити религіи такожь въ тамошнѣй 6-клясовѣй школѣ женьскѣй и въ 1-клясовѣй школѣ на передмѣстѣ „Довга сторона“ въ Буску. До той посады привязані суть поборы III. клясы платъ.

Священники убѣгаючі ся о тѣ посады мають удокументовані поданя посредствомъ своеи настоятельной власти внести до ц. к. Рады шк. окр. въ Камѣнцѣ Струмиловѣй до дня **30. вересня 1904.**

Тое подае ся Всч. Клиру АЕпархіальному до вѣдомости.

Вѣдѣ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 9. вересня 1904.

ХРОНИКА.

ИМЕНОВАНЫЯ.

Дѣйстнымъ Совѣтникомъ Митроп. Консистеріи именованыи.

Впр. О. Александръ Чемериньскій, шамбелянъ Ёго Святости, деканъ и парохъ въ Золочевѣ.

Завѣдателемъ дек. Галицкого именованый:

О. Леонтій Шеферъ парохъ Вовшова.

Мѣстоденаномъ дек. Зборѣвского именованый:

О. Иона Пелехатый парохъ Нуца.

Титуль Совѣтника Митр. Консистеріи отримали ОО.:

Николай Макухъ парохъ Балучина, Володимиръ Рожескѣй парохъ Новосѣлокъ лѣскихъ Иосифъ Вергановскій парохъ въ Почапахъ, Юліанъ Туревичъ деканъ и парохъ въ Понивѣ, Анатоль Долинскій парохъ въ Бродахъ, Іоанъ Кулицкій деканъ и парохъ въ Маркополи.

Вѣдзники крѣлошаньскій отримали ОО.:

Николай Бѣлецкій парохъ Пацикова, Иона Пелехатый парохъ Нуца, Евгенийъ Герасимовичъ парохъ въ Присѣвцахъ, Николай Малый парохъ въ Ясенѣвцахъ, Дмитрій Склеповичъ парохъ въ Поморянахъ, Антоній Яновичъ парохъ въ Струтинѣ, Діонизій Жуковскій парохъ Оліева, Романъ Ляндеръ парохъ въ Залѣзцахъ новыхъ, Михаилъ Ваврикъ парохъ въ Пѣдкамени, Іосифъ Цегельскій парохъ въ Голосковичахъ, Николай Герасимовичъ парохъ въ Лешневѣ, Емиліанъ Кузьма парохъ въ Чепеляхъ, Дмитрій Бахталовскій парохъ въ Перепельникахъ, Юліанъ Дзеровичъ катехитъ шкѣлъ выдѣловыхъ въ Бродахъ.

Грамоты узнаня и похвалы отримали ОО.:

Григорій Павлюкъ завѣдатель Загѣря, Андрей Вознякъ катехитъ 6-клясовои школы народнои мужескои въ Бродахъ, Софронъ Глѣбовицкій ц. к. професоръ гимназиі въ Бродахъ.

Завѣдательства отримали 00.:

Левъ Костюкъ въ Лукавиці нижній, Филипъ Свергунъ въ Ляцкѣмъ великомъ.

Сотрудництва отримали 00.:

Іоанъ Вѣлякъ въ Мшанѣ, Евстахій Яримовичъ въ Воробѣвцѣ, Александръ Гвоздецкій въ Тернополі.

Въ пропозиціи умѣщені 00.:

на **Скоморохи нові** въ тернѣ: I Лежогубекій Стефанъ, II Ковальскій Теодоръ, III Мартинець Іосифъ, — а въ списѣ: 1) Барановскій Іоанъ, 2) Семѣвъ Герасимъ, 3) Борачокъ Юліанъ, 4) Престашевскій Володимиръ, 5) Дикій Іосифъ, 6) Свергунъ Филипъ, 7) Барановскій Юліанъ, 8) Гургула Володимиръ, 9) Карпинскій Плятонъ, 10) Савицкій Людовикъ, 11) Каратницкій Іоанъ, 12) Прокоповичъ Николай.

на **Потуроры** въ тернѣ: I Теодоръ Ковальскій, II Юліанъ Левинскій, III Іоанъ Барановскій — а въ списѣ: 1) Симеонъ Сильвестеръ Кизима, 2) Герасимъ Семѣвъ, 3) Іоанъ Королюкъ, 4) Юліанъ Барановскій, 4) Людовикъ Савицкій, 7) Ілія Кузѣвъ.

на **Сороки** въ тернѣ: I Іосифъ Черепанинскій, II Володимиръ Брилинскій, III Теодоръ Вѣлевичъ — а въ списѣ: 1) Іосифъ Яворскій, 2) Евгенийъ Купчинскій, 3) Юліанъ Левицкій, 4) Маріанъ Клодзинскій, 5) Изидоръ Свистунъ, 6) Людовикъ Савицкій, 7) Алексѣй Ганасъ, 8) Николай Прокоповичъ.

на **Печенію** въ тернѣ: I Яковъ Краснопера, II Юліанъ Борачокъ, III Іоанъ Яблонскій — а въ списѣ: 1) Лука Демчукъ, 2) Алексѣй Ганасъ, 3) Николай Прокоповичъ.

на **Щуровичѣ** въ тернѣ: I Теодоръ Гуралъ, II Людовикъ Савицкій, III Михаилъ Бобовникъ.

на **Жупанс** въ тернѣ: Герасимъ Семѣвъ, II Теодоръ Кузѣмѣвъ, III Левъ Сѣлиньскій — а въ списѣ: 1) Евгенийъ Монцибовичъ, 2) Людовикъ Савицкій, 3) Іоанъ Юрѣвъ.

на **Ганѣвцѣ** въ тернѣ: I Іоанъ Барановскій, II Людовикъ Савицкій, III Володимиръ Гургула — а въ списѣ: 1) Симеонъ Сильвестеръ Кизима, 2) Николай Прокоповичъ.

Презенты отримали 00.:

Савинъ Устѣпановичъ на Лопянку, Іоанъ Редкевичъ на Волехѣвъ, Іоанъ Головкевичъ на Тейсарѣвъ, Мелетій Дзеровичъ на Долгѣ, Іосифъ Дикій на Козьову, Іларій Мединскій на Кудинѣвцѣ, Тимотей Бордулякъ на Ходачѣвъ великій, Онуфрій Кончевичъ на Тухольку, Кирило Левицкій на Дубѣвцѣ, Герасимъ Семѣвъ на Жупанс, Едвардъ Косановскій на Чолгані.

Канон. институцію отримавъ:

О. Артемію Авдиковичъ на Лубинцѣ.

Вѣдлусть на всегда отримали церкви:

св. Арх. Михаила въ Хутарі, св. Арх. Михаилъ въ Кальнѣмъ, Успенія пресв. Богородицѣ въ Стрѣльскахъ, Преображенія Господнього въ Выровѣ, Собора пресв. Богородицѣ въ Соколовѣ, св. О. Николай въ Мостицахъ, св. О. Николай въ Лучинцахъ, Собора св. Іоанна Крестителя въ Вербилѣвцахъ, Покрова пресв. Богородицѣ въ Ялинковатѣмъ, Непорочного Зачатія пресв. Богородицѣ въ Середобѣльцѣхъ, Введенія пресв. Богородицѣ въ Муканю.

Престоль упривилеований на 7 лѣтъ отримали церкви:

св. О. Николая въ Вѣлківцяхъ, фил. Непорочного Зачатія пресв. Богородицѣ въ Богданѣвцѣ, пар. Рождества Христова въ Стрѣлькахъ, фил. Положенія ризъ пресв. Богородицѣ въ Чумалахъ, пар. св. ВМ. Параскевіи въ Лѣсеничахъ, пар. Введенія пресв. Богородицѣ въ Чижиковѣ, пар. св. О. Николая въ Воли долголуцкѣй, фил. св. Іоанна Крестителя въ Долголуцѣ, фил. О. Николая въ Монастырци, пар. Непорочного Зачатія пресв. Богородицѣ въ Середобѣльцяхъ, фил. Введенія пресв. Богородицѣ въ Муканю, фил. св. ВМ. Димитрія въ Новикахъ, пар. Рождества пресв. Богородицѣ въ Нѣневѣ долѣшнѣмъ, фил. св. Іоанна Богослова въ Нѣневѣ горѣшнѣмъ.

Брацтва найсв. Тайнъ зѣстали канонно установлені при церквахъ:

Воздвиженія Ч. Креста въ Наравѣ, св. Безсребренникъ Космы и Даміана въ Ляшкахъ корѣвскихъ.

Брацтва тверезости зѣстали канонно установлені при церквахъ:

Воздвиженія Ч. Креста въ Наравѣ, Вознесенія Господнього въ Лѣсникахъ, Рождества Христова въ Стрѣлькахъ, Воздвиженія Ч. Креста въ Выснѣ, фил. Покрова пресв. Богородицѣ въ Любши, фил. св. Арх. Михаила въ Мелнѣ.

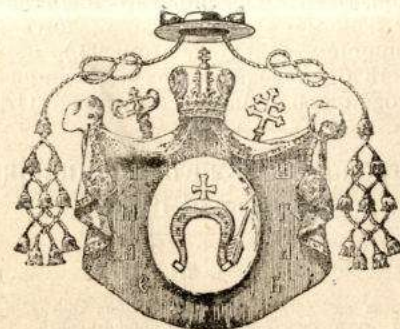
НЕКРОЛЬОГІЯ.

О Модестѣ Малицкій, парохъ Суходола, дек. Перегінського, померъ дня 7. липня 1904. Душу Ёго поручае ся молитвамъ Веч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 9. вересня 1904.

✠ **АНДРЕЙ.**
Митрополитъ.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1904.

Выдано дня 4. жовтня.

Ч. XIII.

Ч. 76.

Ч. 269/Орд. — Зарядъ реформованого Чина св. Василя В. Чинowi самому вѣдданый.

Розпорядженемъ св. Конгрегаціи Пропаганды подтвержденымъ Его Святостию Папою Піємъ X. передали зъ днемъ 10. вересня 1904 ОО. Товариства Иисусового зарядъ реформованого Чина Василянського въ руки самихъ монаховъ тогожь Чина. Прѣтоигуменомъ збоставъ именованый О. Плятонидъ Філясь.

Тое подае ся до вѣдомости Всч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 14. вересня 1904.

Ч. 77.

Ч. 7901. — О Набоженствѣ жовтневѣмъ сего року.

Пригадуе ся Всч. Священству приписане на кождый рѣкъ набоженство, котре черезъ мѣсяць Жовтень пѣсля церковного численя вѣдправляти ся мае пѣсля АЕнарх. Вѣдомостей зъ р. 1897 Ч. 71, стор. 138—142.

Приписана при томъ набоженствѣ молитва къ св. Обручнику Иосифу була зводси розбелана вразѣ зъ числомъ X. Вѣдомостей изъ 1889 р. (ч. пор. розпорядженя 59, стор. 93.) а если бы молитва тая въ якбійсь церквѣ бракувала и не воднайшла ся, то належитъ ю або водписати або безприволочно зъ книгарнѣ Ставропигійского Института спровадити.

Водъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 19. вересня 1904.

Ч. 78.

Ч. 776. — Новый водпустъ на часъ смерти. Взабуджена любви Божой и цѣлковитого поддана ся воли Божой взглядомъ нашей смерти.

Межи повными водпустами на часъ смерти удѣленными (о skutку тыхъ водпустѣвъ зри Вѣдомости 1890 ст. 193) есть найзнаменитшимъ Благословеніе Апостольске зъ повнымъ водпустомъ на часъ смерти; котрый-то водпустъ для всѣхъ взагалѣ вѣрныхъ назначенъ есть, злученъ зъ благословеніемъ св. Отца для умирающо, и подае ся молитвами Церкви св. водъ Служителѣвъ церковныхъ. До подаваня того водпусту небезпечно хорымъ и умирающимъ мусить насампередъ, якъ вѣдомо, Священникъ мати власть на тое (пѣсля Вѣдомостей 1904 ч. 26 ст. 53); а недужный або умирающій мае выповнити слѣдующіи три условия:

1) Сповѣдь и причастіе св., если есть возожне — но довлѣ тая сповѣдь и св. причастіе, до котрого недужный про небезпечну хоробу обовязанъ есть;

2) побожне вѣзване имени Исуса, устами, сли можъ, сли же нѣ, то хотъ въ сердцю; и

3) терпеливе приймене смерти яко кары грѣха изъ рукъ Господнихъ.

Всѣ условия сего водпусту (а то само стосуе ся и до всякихъ иншихъ водпустѣвъ на часъ смерти наданыхъ) можна не ажъ въ часѣ самой смерти, але вже и колибудъ напередъ *въ той самой небезпечной хоробѣ* выповнити, и хотьбы не всѣ разомъ, но въ различныхъ дняхъ; а водпустъ доступитъ ся ажъ при самой смерти, хотьбы безъ поновного тогда выповненя приписаныхъ условий, если лишь умирающій въ ласцѣ Божій умре. Прото мае Священникъ, удѣляющій недужному Благословеніе Апостольске, заразъ тогда его до выповненя повыснихъ условий навести, хотъ смерть ще не выдае ся близькою. А если Благословеніе сіе удѣляе ся недужному безпритомному, то належитъ условия доповнити, если вѣнъ до притомности прийде. — И хотъ кто по выповненю въ хоробѣ условий сего водпусту (або и иншихъ на часъ смерти наданыхъ водпустѣвъ) впаде въ грѣхъ смертный, то такой доступитъ вѣнъ водпусту при смерти, хотъ и безъ поновного выпов-

нюваня приписаныхъ условий, *если* лишь передъ смертію покае ся и въ ласцѣ Божій умре. Впрочѣмъ есть порадно, щобы при довшій хоробѣ условия частѣйше, а по можности и близько смерти выповняти.

О иншихъ на часъ смерти наданыхъ водпустахъ, котріи безъ служеня Священника можъ позыскати, зри Вѣдомости 1890 ст. 191—2, и 1891 ст. 41—2. Примѣчае ся тутъ, що такъ при Благословенію Апостольскомъ, якъ и майже при всѣхъ иншихъ на часъ смерти наданыхъ водпустахъ суть приписаніи условия, котріи ажъ при смерти або хотъ въ попереджающій небезпечной хоробѣ выповнити треба; и прото водпусты ти не можна позыскати въ разѣ наглои и водъ разу притомности водбирающей смерти.

Однакожь суть, хотъ дуже рѣдкіи, водпусты на часъ смерти *безъ* особнякыхъ условий при смерти або въ попереджающій небезпечной хоробѣ. А именно есть такий водпустъ наданный для тыхъ, що часто въ житю взбуджують вѣру, надѣю и любовь, пѣсля Вѣдом. 1890 ст. 192; и для тыхъ, що часто въ житю водмавляють молитовку до св. Ангела хранителя, наведену въ Вѣдом. 1891 ст. 42.

Теперь же дозволивъ Святыи Отець Пій X. новый повный водпустъ на часъ смерти, котрый ще лекше можъ для себе напередъ колинебудъ въ житю своѣмъ забезпечити. А именно каждый доступитъ водпусту того, хто разъ въ житю своѣмъ въ якійнебудь день по сповѣди и св. причастію взбудитъ въ собѣ и змовитъ зъ правдивою любовію Божою слѣдующій актъ поддана ся воли Божій взглядомъ смерти своєї:

„Господи мой и Боже мой! вне теперь принимаю смерть, въ яній небудъ бы способъ она пѣсля Твоего уподобаня пришла на мене, зъ всѣмъ еѣ страхомъ и всѣми муками и болями — принимаю ю зъ рукъ Твоихъ зъ цѣлковитымъ подданемъ ся и готовостію“.

Тымъ отже способомъ можемъ собѣ дуже легко колинебудъ напередъ забезпечити повный водпустъ въ часѣ смерти, хотьбы навѣтъ хто пѣзнѣйше впаде въ грѣхъ смертный, если лишь покажъ ся и въ ласцѣ Божій умирати будемъ. Хотъ вже за однимъ разомъ водпустъ сей на часъ смерти позыскуе ся, однакожь есть то очевидно рѣчею порадною, абы частѣйше въ житю по сповѣди и св. причастію актъ сей взбуджувати. Ходитъ лишь о тое, щобысьмо повысшу молитву водмовили зъ правдивою любовію Божою и правдивымъ цѣлковитымъ подданемъ ся воли Божій взглядомъ нашей смерти — що очевидно и *само въ собѣ* есть наибольшой ваги для каждого зъ насъ, хотьбы навѣтъ не ходило о позыскане водпусту.

Щобы прото взбудити въ собѣ любовь Божу цѣлымъ сердцемъ и всѣми силами надъ всьо, треба намъ розважити доброту Г. Бога въ Собѣ и для насъ. Взглядомъ доброты Г. Бога *въ Собѣ*: що у Г. Бога есть всьо, безконечне и непонятне добро; а если яке добро есть або може бути въ насъ або деінде въ свѣтѣ, то всьо лише водъ Г. Бога ходитъ, и всьо есть цѣлкомъ нѣчимъ противъ безконечного добра Божо-

го. — А взглядомъ доброты Г. Бога *для насъ*: що Г. Богъ давъ намъ жите тѣлесне, душу на образъ Божій сотворену, и весь свѣтъ сотворивъ для насъ, и неустанно жите наше и весь свѣтъ удержуе для насъ; и не лише всѣ тѣ сотворені добра намъ дае, але назначивъ насъ, абысьмо буди дѣти Божіи и прийшли до жита божого и добра божого на вѣки у Г. Бога въ небѣ, що всѣ возможивъ природній добра незрѣвано перевысшае; а коли мы стратили ласку божу и добра божіи черезъ грѣхъ, то Г. Богъ таку безмѣрну и непонятну любовь оказавъ для насъ, що Самого Себе за насъ цѣлкомъ жертвувавъ въ вочоловѣченю и цѣломъ житю Своѣмъ земнѣмъ ажъ до смерти крестной, и неустанно Самого Себе жертвуе для насъ въ Найсв. Тайнѣ Евхаристіи. А кромѣ сихъ загальныхъ, безмѣрно великихъ дарѣвъ, кѣлько ще кождый зъ насъ особньныхъ превеликихъ тѣлесныхъ и духовныхъ ласкъ неустанно вѣдъ Г. Бога одержуе, котрѣ въ такой мѣрѣ не всѣмъ людямъ дають ся; а именно если есьмо призвані до единой правдивой вѣры и Церкви Божой, до службы Г. Богу, а Священникъ до стану священничого.

Якъ дуже великій отже маемъ мы побудки, чтобы Г. Бога цѣлымъ сердцемъ, цѣлою душею, всѣми мыслями и всѣми силами любити! И тая любовь Г. Бога надъ всею мае насъ заразомъ побудити, чтобы мы зъ цѣлковитымъ по́дданемъ ся волю Божу во всѣмъ, а им. взглядомъ нашої смерти приймили. Но треба намъ въ той цѣли ще и тов розважити, що Г. Богъ зъ одной стороны всѣ терпѣня, отже и смерть, на саме лише, и то незрѣване добро намъ дае, если лишь хочемъ Его любити и Ему служити; а зъ другой стороны въ всѣхъ терпѣняхъ, отже и въ смерти, Самъ намъ допоможе. Добро же, котре есть въ терпѣняхъ и особливо въ смерти, есть одно тов, що мы *заслужуємо* Г. Богу за минувшій грѣхъ нашъ, а друге тов, що *заслужуємо* собѣ все бѣльшу ласку и любовь Божу и надгороду небесну вѣчну, а найменьшій степень славы небесной (пр. такий, котрый мы заслужуємо собѣ, коли есьмо въ ласцѣ божій, черезъ побожне змовлене і Богородице Дѣво) перевысшае незрѣвано всѣ терпѣня сего свѣта и чистилища, бо терпѣня сего свѣта и чистилища суть сотворені и часові, а слава небесна есть божа и вѣчна. Но маемъ и то въ памяти мати, що Г. Богъ Самъ напередъ насъ возлюбивъ и терпѣвъ и умиравъ за насъ: тожь абы и мы Г. Бога любили и себе для Него въ житю и смерти жертвовали. Выше ще, нѣжь приймлене смерти зъ цѣлковитымъ по́дданемъ ся воли Божій, есть *желаніе* смерти, чтобы выбавити ся вѣдъ неминуемыхъ въ сѣмъ житю покусъ и небезпеченства грѣха, и чтобы видѣти Г. Бога, и пресв. Матерь Божу и всѣхъ Ангелѣвъ и Святыхъ, и Г. Бога славити и благодарити и любити любовью досконалою во всѣ вѣки.

Такимъ отже способомъ стараймо ся и саміи побудити себе, и най Священникъ старе ся побудити недужныхъ до правдивой любви Божой и правдивого, цѣлковитого по́дданя ся воли Божій взглядомъ

смерти; що очевидно и само въ собѣ есть наибѣльшой ваги, и есть такожь однимъ изъ условий къ доступленю вѣдпуству Благословенія Апостольского на часъ смерти, а Благословеніе тов мае (якъ вже въ Вѣдомостяхъ 1890 ст. 196 сказано було) удѣлювати ся всѣмъ небезпечно хорымъ, хотьбы ти и зъ иншого титулу вѣдпуствъ повный при смерти могли позыскати. — Однакожь намятаймо всегда, що безъ ласки Божой всѣ стараня нашѣ будутъ для насъ и для другихъ цѣлкомъ безуспѣшны; и длятого треба намъ неустанно Г. Бога и за себе и за другихъ просити, и по́дъ опѣку пресв. Матери Божой удавати ся. А наибѣльше причинити ся до skutочности нашихъ молитовъ, если до нихъ долучимо жертвоване нашихъ несамовольныхъ терпѣнь, а и добровольный щоденный малый умертвѣня (пр. щось трохи лишити при ѣдѣ и питю, на щось не дивити ся або не цѣлкомъ дивити ся, щось не читати або не заразъ читати, якусь малу выгоду або свою волю не зрѣбити собѣ и т. д.) Кождого дня рано можемъ пр. всѣ молитвы и дѣла и терпѣня дня того, о скѣлько они суть *заслуживательныи*, жертвувати за помершихъ; но заразомъ и на *упрошеніе* всего того, що собѣ и другимъ упросити хочемъ.

Вѣдъ Митрополитального Ординариату.

Львѣвъ, дня 29. вересня 1904.

Ч. 79.

Ч. 80 9. — Кѣлько треба капиталу, чтобы для явонь парохіи вѣчну зѣдъ часу до часу мисію забезпечити.

Если конста мисіи поставять ся на 200 К. (100 яко ремунація для мисіонарѣвъ, а 100 на прочіи выдатки), то при процентѣ 3-6, котрый теперъ щадница Львѣвска дае, треба капиталу, абы мисія въ якойсь парохіи вѣдбувала ся періодично

що 5 лѣтъ —	1020	коронъ
„ 7 „ —	700	„
„ 10 „ —	470	„

Если отже хотѣвъ бы хто для якойсь парохіи мисію або реколлекцію для парохіянъ пр. що 10 лѣтъ забезпечити, то може на тую цѣль книжочку щадничу на кругло 500 К. въ депозитѣ Консисто́ріи зложити, зъ слѣдующими постановами:

1) За наросшій процентъ вѣдъ проценту мае взглядный парохъ въ тойже парохіи найдальше що 10 лѣтъ мисію (або реколлекцію) для парохіянъ устроити. Мисія тая (або реколлекція) мае тревати щонайменьше черезъ три цѣли дни, зъ доданемъ ще и вечера передъ теми трома днями и ранка по нихъ. Половина наросту мае ся дати Мисіонарѣмъ яко ремунація за ихъ трудъ, а друга половина Пароху на принятіе Мисіонарѣвъ, евентуально и другихъ Священникѣвъ, и на инші выдатки мисіи.

2) Парохъ може мисію (або реколекцію) щонайменше черезъ цѣли три дни зъ доданимъ кромѣ того попереднимъ вечеромъ и послѣдующимъ ранкомъ такожъ колибудь скорше устроити, передъ уплывомъ 10 лѣтъ; и тогды дѣстане Вѣнъ тов, що доти на книжочцѣ наростло. Половину для Мисіонарѣвъ, а другу половину на выдатки мисіійни. Але щѣ треба бѣльше Мисіонарѣмъ удѣлити або на мисію выдати, тов мусить Парохъ або зъ своего дати або вѣдки инде одержати. А слѣдуюча мисія має ся найдальше за 10 лѣтъ вѣдъ сеи мисіи вѣдбути. — Вкѣнци

3) еслибы колись мисія (або реколекція) про надзвычайнѣ перешкоды пѣзнѣйше, пр. ажъ за 11 або 12 лѣтъ вѣдбула ся, то має Парохъ одержати лише тов, що черезъ 10 лѣтъ наростло; а решта наросту має повзстати на книжочцѣ въ тѣй цѣли, щобы, о кѣлько сія мисія опѣзнала ся, о тѣлько слѣдуюча мисія скорше була (отже въ повышѣнѣмъ примѣрѣ о 1, ваглядно 2 роки скорше).

То всьо треба до Консисторіи подати и такожъ въ актахъ парохіяльныхъ выписати; а кромѣ того коротку вѣдомѣсть въ закритіи на стѣнѣ пѣдъ шкломъ умѣстити, и тамъ такожъ потувати роки, въ котрыхъ мисія (або реколекція) вѣдбула ся. —

Дано тутъ выше обчислене на 3 випадки. Но мѣгъбы хто иншій періодъ лѣтъ желати, або иншу квоту на кошта поставити и т. д.; и прото додае ся ту загальнѣй спосѣбъ выраховани. Входятъ ту 4 рѣчи: 1) первобытнѣй капиталъ = k , 2) стопа процентова (процентъ вѣдъ проценту) = n , 3) періодъ лѣтъ = l , и 4) коштъ мисіи (або сума наросту) = m ; а mezi ними естъ зрѣванне:

$$k \left(1 + \frac{n}{100}\right)^l = k + m$$

и зъ того зрѣвання можна при даныхъ котрыхъ будь 3 рѣчахъ обчислити четверту — а именно естъ:

$$1) k = m : \left[\left(1 + \frac{n}{100}\right)^l - 1\right]$$

$$2) n = 100 \left(\sqrt[l]{1 + \frac{m}{k}} - 1\right)$$

$$3) l = \frac{\log(k + m) - \log k}{\log\left(1 + \frac{n}{100}\right)}$$

$$4) m = k \left[\left(1 + \frac{n}{100}\right)^l - 1\right]$$

причѣмъ $\left(1 + \frac{n}{100}\right)^l$ и $\sqrt[l]{1 + \frac{m}{k}}$ треба обчислити черезъ:

$$\log\left(1 + \frac{n}{100}\right)^l = l \log\left(1 + \frac{n}{100}\right), \log\sqrt[l]{1 + \frac{m}{k}} = \frac{1}{l} \log\left(1 + \frac{m}{k}\right).$$

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Лѣвѣвъ, дня 30. вересня 1904.

Ч. 80.

Ч. 6091. — Поручае ся „Псалтиря розширена...“ О. Алексіи Слюсарчука.

„Псалтиря розширена въ душѣ христіянської молитвы и церковного Богослужения, на основѣ Д-ра М. Вольшера, С. Белярмина и Д-ра В. Райшля, уложивъ о. Алексій Слюсарчукъ гр. кат. парохъ въ Рунгорахъ, Жовква, печатня ОО. Василянъ 1904“.

По переднѣмъ словѣ слѣдуютъ на першѣмъ стовбци псалмы въ текстѣ церковнѣмъ, якій при богослуженіи церковнѣмъ по уставамъ св. Церкви выключно має ся употребляти, а на вторѣмъ въ языцѣ народнѣмъ розширене пояснене дотычного псалма; при кѣнци же книжки находятъ ся додатокъ о службахъ церковныхъ, ихъ значеню, якъ такожъ выказъ псалмѣвъ, котрѣ въ поодинокихъ службахъ суть помѣщенѣ.

Книжка така естъ дуже пожиточна такъ для священникѣвъ якъ и мірянъ, протое поручаемъ ю горячо до закупна (по цѣнѣ 6 коронъ) такъ для церквей якъ и читалень, а такожъ до розширеня еи mezi народомъ, захожуючи вѣрныхъ до прилѣжного и побожного еи читаня.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Лѣвѣвъ, дня 26. вересня 1904.

Ч. 81.

Ч. 7832. — Житєпись блаженногo О. Клемента Гофбавера.

Житєпись: *Bauchinger, der selige Clemens M. Hofbauer* (4. Auflage) — естъ дуже спосѣбна до скрѣпленя вѣры, надѣѣ на Г. Бога, и любви Бога и ближнього; а може бути такожъ вельми пожиточною для Душпаствѣрѣвъ. Блаженный той, родженный въ Моравіи, дѣйствовавъ 1786—1808 въ Варшавѣ, а особливо 1808—1820 въ Вѣднѣ. Житє Гого естъ тымъ интереснѣйше для насъ, бо недалеке вѣдъ нашихъ часѣвъ, и спеціально прото, що головне Гого дѣйствіе було въ нашѣй австрійскѣй державѣ.

Книжка тая (XII и 904 сторѣнь) зъ образками (12 осѣбныхъ а 23 въ текстѣ) стоить вразѣ зъ пересылкою неоправна К. 2-60, а оправна К. 3-20; если жадае ся пересылки рекомандованои, то треба ще додати 25 сот. Можна ю одержати вѣдъ: *Nochw. Collegium der PP. Redemptoristen, Wien XVII/3 Wichtelgasse 74.*

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Лѣвѣвъ, дня 19. вересня 1904.

Ч. 6388. — Поручають ся проповіді часть П. О. П. Бѣлинського.

„Проповѣди на Свята и Недѣлѣ цѣлого року“ Часть П. выда-
нѣ Всч. о. Петромъ Бѣлинскимъ парохомъ въ Зарваници (18 пропо-
вѣдей вѣдъ св. О. Николая Чудотворця до недѣлѣ Сыропустной), по-
ручають ся Всч. Духовенству.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 26. вересня 1904.

Ч. 8221. — Въ справѣ вѣдтинкѣвъ до Шематизму на 1905 р.

Пригадує ся Всч. Урядамъ деканальнымъ, абы якъ найскорше
присылали исправлені вѣдтинки до Шематизму на 1905 р. выслані
д. 22. серпня с. р. Ч. 7152, бо вже зачне ся печатане нового Шематизму.

Вѣдъ Митрополитальной Консистеріи.

Львѣвъ, дня 30. вересня 1904.

ХРОНИКА.

Рукополагані зѣстали слѣдуючі кандидаты стану духовного:

Андрей Гавришакъ, Николай Демкѣвъ, Петро Курдидикъ, Васицій Меренкѣвъ, Сте-
фанъ Новосадъ, Володимиръ Сваричевскій, Володимиръ Яримовичъ, Іосифъ
Боцявъ, Александеръ Малицкій, Дмитрій Яремко, Василій Гургула, Мо-
дестъ Соболта, Евстахій Барановскій, Іоанъ Адамъ.

Завѣдательства отримали ОО.:

Евгеній Вартошь въ Суходолѣ дек. Перегінського, Григорій Грушка въ Ходач-
ковѣ вел., Михаилъ Бобовникъ въ Суходолѣ дек. Бобрецкого, Богданъ
Охримовичъ въ Коростевѣ, Володимиръ Марчакъ въ Рипяцѣ, Михаилъ
Влошенко въ Шишкѣвцахъ, Тимотей Бордулякъ въ Ходачковѣ вел., Гри-
горій Грушка въ Городищи, Льонгинъ Туркевичъ въ Сенявѣ, Евстахій
Давилевичъ въ Годовѣ, Симеонъ Сильвестеръ Кизима въ Куропатникахъ,
Юліанъ Барановскій въ Скоморохахъ новыхъ, Василій Гургула въ Ганбѣ-
цахъ, Евстахій Давилевичъ въ Якимовѣ.

Сотрудництва отримали ОО.:

Іоанъ Юркѣвъ экспоновъ въ Гниличкахъ малыхъ, Александеръ Яримовичъ въ Про-
шовѣй, Григорій Сапука въ Перегінську, Емилианъ Чернецкій въ Го-
родку, Іоанъ Курдуба въ Негѣвцахъ, Стефанъ Новосадъ въ Незнановѣ,
Іоанъ Адамъ въ Страдци, Володимиръ Яримовичъ въ Ушни ad Сасѣвъ,
Николай Демкѣвъ въ Болотни, Василій Павула въ Гѣрнѣмъ, Петро Кур-
дидикъ въ Пѣдгайцахъ, Модестъ Соболта въ Бразѣ, Васицій Меренкѣвъ
въ Голгочахъ, Андрей Гавришакъ въ Лулѣ малѣй, Володимиръ Свара-
чевскій въ Жидачевѣ.

Выс. ц. к. Міністерство призволило на дотацію для прив. сотрудникѣвъ :
въ Байкѣвцахъ, въ Сосновѣ, въ Страдци.

Канон. институцію отримали ОО.:

Онуфрій Кончевичъ на Тухольку, Іоанъ Мащакъ на Липидю горѣшну, Іосифъ Ди-
кій на Козову, Ілія Андрущишинъ на Красне, Кирило Левицкій на Дуб-
кѣвцѣ, Герасимъ Семкѣвъ на Жупанѣ.

Власть binandi отримали ОО.:

Завѣдатель Волкова, парохъ Радехова, парохъ Золочева.

Престоль упривилеованый на 7 лѣтъ отримали церкви:

пар. св. ВМ. Георгія въ Девятникахъ, філ. Рождества Христова въ Бертешовѣ,
філ. св. ВМ. Дмитрія въ Ятвяхъ.

Брацтво найсв. Тайнъ зѣстало канонно установлено при церквѣ:

пар. св. О. Николая въ Ясеневѣ.

Брацтва тверезости зѣстали канонно установлені при церквахъ:

пар. Воскресенія Господнього въ Золчевѣ, пар. Рождества пресв. Богородицѣ въ
Почапахъ, філ. Покрова пресв. Богородицѣ въ Хильчицахъ, св. ВМ. Ди-
митрія въ Городиславичахъ, св. ВМ. Георгія въ Девятникахъ, філ. Рож-
дества Христова въ Бертешовѣ, філ. св. ВМ. Дмитрія въ Ятвяхъ,
пар. св. О. Николая въ Перемышлявахъ, філ. Собора пресв. Богородицѣ
въ Коростѣвѣ, св. Арх. Михаила въ Гуцанкахъ, пар. св. ВМ. Дмитрія
въ Красноселцахъ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

О. Емилианъ Билинскій, парохъ Сенявы, померъ дня 9. вересня 1904.

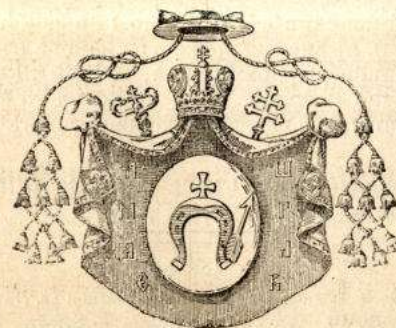
О. Володимиръ Мартинкѣвъ, деканъ и парохъ Скольного, померъ дня 24. вересня 1904.
Душѣ Ихъ поручають ся молитвамъ Всч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 4. жовтня 1904.

✠ АНДРЕЙ.

Митрополитъ.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1904.

Выдано дня 27. жовтня.

Ч. XIV.

Ч. 84.

Ч. 9 74. — Въ справѣ ѣзди до Риму на торжество 50-лѣтнего юбилея обвѣщеня догмату о непорочномъ зачатію преса. Дѣвы Маріи.

На торжество, котре вѣдбуде ся въ Римѣ дня 8. грудня 1904 яко 50-лѣтній Юбилей обвѣщеня догмату о пренепорочномъ зачатію Пресвятой Дѣвы Маріи, Ихъ Ексцеленція Преосвященный Митрополитъ выѣзджають зъ Львова дня 28. листопада 1904 такъ, чтобы могли стигнути до корабля, котрый вѣдѣздитъ зъ Фіюме дня 30. листопада рано. Желательно бы було, чтобы на томъ торжествѣ были репрезентовані такожъ Русины. Поручае ся Всч. урядамъ парохіальнымъ обвѣстити се своимъ парохіянамъ и заохотити ихъ до выѣзду на се торжество, надѣючи ся, що изъ Всечестныхъ Отцѣвъ духовныхъ, особливо заможнѣйшихъ значне число схоче взяти участь въ той репрезентаціи. Каждому зъ путниківъ лишае ся свобода, коли и котрею дорогою схоче дѣстати ся до Риму, чи моремъ черезъ Фіюме и въ товариствѣ зъ Ихъ Ексцеленцією Преосвященнымъ Митрополитомъ, чи желѣзницею. Найлучше було бы після нашего мнѣнія взяти собѣ окружній бѣлеты зъ ниженою цѣною, котрій выдае Агенція дневниковъ и оголошень Соколовского въ Львовѣ, пасажъ Гаусмана 9. Хотячи взяти участь въ томъ паломництвѣ звать найдальше до 15. листопада зголосити ся до Митроп. Консисторіи зъ означенемъ дороги, котрою хотять дѣстати ся до Риму, чтобы завчасу можна за-

мовити для них помешкане въ Римѣ по зниженій цѣнѣ, понеже есть надѣя, що на той день зѣде ся множество народа зъ цѣлого свѣта такъ, що незамовивши напередъ помешканя, готови лишити ся безъ даху.

Надѣемъ ся, що кождый, кому лише на то фонды выстарчають, не залишить сеи нагоды вѣдбути подорожь до вѣчного мѣста и тамъ помолити ся.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́риі.

Львѣвъ, дня 26. жовтня 1904.

Ч. 85.

Ч. 8633. — Вѣдпусть при кѣнци приватной св. Литургіи.

На повторительный предложеный прошения надавъ Св. Отець Пій Х. вѣдпусть 7 лѣтъ и 7 чотиредсятиць, котрый и за помершихъ жертвувати можъ, такъ Священникови якъ и всѣмъ Вѣрнымъ, котры (им. въ нашихъ сумныхъ часахъ) разомъ зъ Священникомъ по молитвахъ, при кѣнци приватной св. Литургіи теперь приписаныхъ, вѣдмовать три разы вѣзване:

„Сердце Иисусово святѣйшее, помилуй насъ!“ (Cor Iesu sacratissimum, miserere nobis!)

Впрочѣмъ нема для Священника жадного обовязку, щобы вѣзване тое додавати.

Додае ся тутъ ще оригинальный латинскій текстъ наведеного на ст. 161 акту зъ повнымъ вѣдпустомъ на часъ смерти:

Domine Deus meus, jam nunc quodcumque mortis genus prout Tibi placuerit, cum omnibus suis angoribus, poenis ac doloribus de manu Tua aequo ac libenti animo suscipio.

И звертае ся увага, що актъ той мае бути заразомъ и актомъ любви Божои, бо мае зъ правдивою любовію Божою (cum vero caritatis in Deum affectu) вѣбудити ся.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 13. жовтня 1904.

Ч. 86.

Ч. 8634. — Въ справѣ вѣдпусту юбилейного.

Св. Пенитенціарія рѣшила подѣ д. 3. цвѣтня с. р., що при теперѣшнѣмъ вѣдпустѣ юбилейнѣмъ каючий ся, поки ще не выповнивъ всѣ дѣла юбилейні, може не лише разъ, але и больше разъ выбирать собѣ Сповѣдника, або того самого або иншого и выбраному Сповѣдникови або Сповѣдникамъ прислугуютъ за кождый разъ власти юбилейні.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 13. жовтня 1904.

Ч. 87.

Ч. 8120. — Въ справѣ побору опалу черезъ ОО. Завѣдательствъ парохій.

Въ справѣ побору опалу завѣдателями парохій подчасъ вынаймлена грунтѣвъ ерекціональныхъ, Высоке ц. к. Намѣстництво дня 21. вересня 1904 ч. 118755 заудѣлило Митр. Консисто́риі рѣшене слѣдующого змѣсту:

На цѣнне письмо зъ дня 16. серпня 1904 Ч. 6847 ц. к. Намѣстництво заявляє, що не може взалгалѣ прирѣкати збзволена на полишене права побору дерева опалового завѣдателямъ парохіи по цѣнѣ фасійной, однакъ склонне есть въ мѣру заходячихъ обставинъ допытчий просьбы прихильно трактовати, але толькѣ подѣ условемъ, наколи въ кождѣмъ поодинокѣмъ случаю завѣдатель заразъ по своимъ именовану внесе просьбу до ц. к. Намѣстництва о полишене ему того права.

Що подае ся Всч. ОО. Душпастьирамъ до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́риі.

Львѣвъ, дня 13. жовтня 1904.

Ч. 88.

Ч. 8605. — Зноситъ ся вынате Сестерь Служебницъ зъ подѣ звыклои власти Сповѣдникѣвъ.

Митр. Ординаріатъ заявляє, що зноситъ ся оголошене въ Вѣдомостяхъ 1895 ч. 88 (ст. 172) вынате Сестерь Служебницъ зъ подѣ звыклои власти Сповѣдникѣвъ и они можуть у котрого небудь въ АЕпархіи апробованого Сповѣдника сповѣдати ся и (зъ вынаткомъ задержаныхъ грѣхѣвъ) розрѣшене одержати.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 13. жовтня 1904.

Ч. 89.

Ч. 7292. — Розписуе ся конкурсъ на опорожнене мѣсцѣ въ Институтѣ СС. Василянѣвъ зъ фундаціи бл. п. кард. Левицкого.

На одно опорожнене мѣсцѣ фундаціи бл. п. Кардинала и Митрополиты Михаила Левицкого въ дѣвочѣмъ воспиталици подѣ зарядомъ Инокіи СС. Василянѣвъ въ Львѣвъ для осиротѣвшихъ священничихъ дѣвчатъ розписуе ся конкурсъ зъ реченьцемъ до дня 20. н. ст. листопада 1904.

Матери або опѣкуну желаючій такій сироты умѣстити въ згаданѣмъ воспиталици довшній свои прошения безъ стемпли заосмотреній метрикою крещеня допытчихъ сирѣтъ, свѣдоцтвомъ убожества и свѣдоцтвомъ шкѣльнымъ въ высше назначенѣмъ реченьци Митрополитчѣй Консисто́риі впрѣсть предложити.

Вѣдъ Митрополитальной Консисто́риі.

Львѣвъ, дня 19. жовтня 1904.

ХРОНИКА.

Завѣдателямъ деканата Скольскаго именованъ:

Веч. О. Игнатій Юхновичъ, мѣстодеканъ и парохъ Корчина.

Вѣдзники крилошанскій отримали 00:

Петро Чумаць парохъ въ Озеряницѣ, Тадей Концевичъ парохъ въ Тростанци великомѣ, Михаилъ Реваковичъ парохъ въ Волосянцѣ, Теодоръ Дикій парохъ въ Мартиновѣ новѣмѣ, Климентій Слюзаръ парохъ въ Колодѣвцѣ.

Завѣдательства отримали 00:

Людвикъ Савицкій въ Щуровичахъ, Іоанъ Пачовскій въ Ярчѣвцяхъ, Плятонъ Карпинскій въ Вербовѣ, Богданъ Охримовичъ въ Сколѣмѣ, Григорій Грушка въ Годовѣ, Іоанъ Юрковъ въ Коростовѣ, Володимиръ Давидякъ въ Сливкахъ, Емилианъ Кордуба въ Лукавици выжнѣй, Евгенийъ Бартошь въ Коношкѣвѣ.

Сотрудництва отримали 00:

Володимиръ Ванчицкій въ Гилицкахъ, Евстахій Барановскій въ Галичи, Василий Меревковъ въ Струсовѣ, Александеръ Кваснюкъ въ Голгоцахъ, Володиславъ Коломыецъ въ Прошовѣй, Модестъ Соболта въ Мѣзупи.

Канон. институцію отримали 00:

Іоанъ Головкевичъ на Тейсарѣвѣ, Володимиръ Глѣбовицкій на Бакѣвцѣ.

Вѣдпуста на всегда отримали церкви:

Успенія пресв. Богородицѣ въ Синевѣдску низкомѣ, Рождества пресв. Богородицѣ въ Дунаевѣ, св. Архангела Михаила въ Романовѣ, філ. св. ВМ. Дмитрія въ Новикахъ, св. О. Николая въ Богданѣвцѣ, Покрова пресв. Богородицѣ въ Славнѣй, пресв. Троицѣ въ Краснѣмѣ, філ. св. ВМ. Дмитрія въ Саджавкахъ.

Престоль упривилеованый на 7 лѣтъ отримали церкви:

пар. Покрова пресв. Богородицѣ въ Николаевѣ, філ. Рождества пресв. Богородицѣ въ Пѣдосновѣ, св. ВМ. Дмитрія въ Городиславичахъ, св. Арх. Михаила въ Романовѣ, філ. Воздвиженія Ч. Креста въ Пѣдгородишу, св. О. Николая въ Звенигородѣ.

Брацтва найсвят. Тайнъ зѣстали канонно установленъ при церквахъ:

св. ВМ. Дмитрія въ Сорочѣ, Успенія пресв. Богородицѣ въ Конохахъ, філ. Сошествія св. Духа въ Конохахъ-Кутѣ, св. О. Николая въ Бокѣвѣ.

Брацтва тверезости зѣстали канонно установленъ при церквахъ:

пар. Покрова пресв. Богородицѣ въ Николаевѣ, філ. Рождества пресв. Богородицѣ въ Пѣдосновѣ, св. О. Николая въ Звенигородѣ, Рождества пресв. Богородицѣ въ Лубанкахъ высшихъ, філ. Покрова пресв. Богородицѣ въ Лубанкахъ низшихъ, Воскресенія Господня въ Рыковѣ, філ. Воздвиженія Ч. Креста въ Красноселцахъ.

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріату.

Львѣвъ, дня 27. жовтня 1904.

✠ **АНДРЕЙ.**

Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіальний Вѣдомости

Рѣкъ 1904.

Выдано дня 7. листопада.

Ч. XV.

Ч. 90.

Ч. 4302. — Деѣ важнѣ рѣчи въ справѣ брацтва канонно установленыхъ.

Заудѣляютъ ся ВЧ. Настоятелямъ парохій слѣдующій двѣ важнѣ рѣчи взглядомъ брацтва канонно установленыхъ и вѣдпустами надѣленыхъ.

I. Зѣ вступомъ до брацтва канонно установленого и вѣдпустами надѣленого не вѣльно нѣякъ злучувати обовязокъ справленя свѣчки або якогонебудь титулу хотьбы пр. лишь за карту вписову.

Всякій обовязковій датки суть при вступѣ до брацтва, ласками духовными надѣленыхъ, впростѣ забороненій; а кромѣ того есть въ противномѣ разѣ небезпеченство, що свѣчка або датокъ грошевий буде ся уважати за рѣчь головну въ брацтвѣ, якъ тоє вѣдай неразѣ буває въ брацтвахъ нашихъ неканонныхъ, давныхъ. При выключеню же всякихъ датковъ грошевыхъ звертає ся доконче увага пововступаючихъ членѣвъ на цѣль духовну брацтва.

Если отже есть де доси при канонномъ брацтвѣ той звычай, що кождый нововступаючій членъ справляє свѣчку або складає янїянебудь датокъ грошевий, то мусить ся той звычай въ будуче зовѣсмъ знести.

А если брацтво канонне служитъ зъ свѣтломъ, то має ся свѣтло справляти зъ рочныхъ вкладокъ всѣхъ членѣвъ разомъ; а навѣтъ пѣсли Статута брацтва Найсв. Тайнъ не впрость зъ ихъ рочныхъ вкладокъ, но они дають вкладки свои до скарбонь церковной, а свѣтло справляе ся зъ тоижь скарбонь. И симъ способомъ запобѣгае ся заравомъ неумѣстностямъ, котрѣ часомъ повстають по той причинѣ, що каждый членъ уважае себе за властителя своєї свѣчки.

Дальше поручае ся дуже ВЧ. Настоятелямъ парохій, абы въ брацтвѣ Найсв. Тайнъ заховавъ ся такожъ той приписъ Статута, що высота **рочної вкладки** позбавляе ся до волѣ кожного члена.

Бо и за тымъ промавляють важнѣйшѣ причины. Насампередъ що тымъ способомъ головна вага брацтва кладе ся на цѣль духовну, и може бути, що будуть члени бѣднѣй, котрымъ рочна означена, хоть не высока, вкладка есть за тяжка, а они могутъ бути власне найревнѣйшѣ въ службѣ Г. Богу въ Найсв. Тайнахъ, въ захованю обовязкѣвъ брацкихъ и позыскованю вѣднустѣвъ.

Потому вкладка довольной высоты есть можъ сказати, забезпечена; бо въ разѣ незложена еи має пѣсли Статута дотычний членъ убринути ся, чтобы тое найдалше до сесіи слѣдующого року поповнивъ, а инакше буде уважати ся, якобы вже не мавъ волѣ выповняти обовязки брацкѣй, и прото наступити выключене зъ брацтва; що и дѣйстно въ данѣмъ разѣ має послѣдувати. Противно же, при вкладцѣ означеной хоть не высокѣй, учить досвѣдчене, що часто члени роками задѣгають зъ вкладкою; а выключати ихъ за тое не можна, и выключене булобы неважне, бо Статутъ тое ино при вкладцѣ довольной высоты позволяе и лише тогда позволяти може.

Вкѣнци вкладка означеной, обовязковой высоты становитъ всегда якійсь тягаръ для свободы чловѣка; де противно вкладка довольной высоты дае ся бѣльше зъ власной волѣ и дятого охотнѣйше, а *доброехотна оатела любить Бога.*

II. Друга рѣчь дотычить брацтвѣ Найсв. Тайнъ и тверезости въ парохіяхъ, де есть **Парохъ и Сотрудникъ**, именно взглядомъ принятія членѣвъ.

Для усунена всякихъ сумнѣвѣвъ що до правосильности принятія членѣвъ, Митр. Ординаріатъ заявляе, що нѣколи не має бути **Парохъ и Сотрудникъ** разомъ **Настоятелемъ** брацтва, але лише оденъ изъ нихъ, а принятіе членѣвъ **выключно до Настоятеля належитъ**: нововступающій членъ має *особисто* у Настоятеля явитися, *Той* ему освѣдчае, що его приймае и *Той самъ* его до книги брацкой вписуе (або хоть автентичность вписѣвъ, кому иншому порученыхъ, на кождѣй сторонѣ власноручнымъ пѣдписомъ стверджае). Также обѣтница тверезости въ церквѣ выключно до Настоятеля належитъ. А и урочисте принятіе до брацтва Найсв. Тайнъ и инші дѣла брацкѣй, им: сесіи повиненъ правильно Настоятель самъ вѣдправляти; но въ поодинокыхъ випадкахъ незвычайного перешкодження може Вѣнъ другимъ священникомъ заступити ся.

И насампередъ есть **Парохъ** Настоятелемъ брацтвѣ Найсв. Тайнъ и тверезости; отже доки Вѣнъ не передасть настоятельство Сотрудникови, (на означеный часъ або и безъ означена часу), доти Сотрудникъ не може членѣвъ правосильно приимати. Въ разѣ передача настоятельства Сотрудникови, вже **Сотрудникъ** есть Настоятелемъ брацтва; и тогда Парохъ не може правосильно приимати, хіба если вѣдкличе передане Сотрудникови настоятельство и Самъ тоежь поновно обѣйме.

А для евиденціи и усторонена можливыхъ сумнѣвѣвъ Митр. Ординаріатъ розпоряджае, чтобы такъ передане настоятельства Сотрудникови якъ и свентуальне вѣдкликане тогожь всегда въ книжѣ приимана членѣвъ було належито занотоване.

Предлежащѣ зарядженя мають точно заховати ся, позаякъ члени, котрѣ не суть правосильно принятіи, вѣднустѣвъ брацкихъ не доступають.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 22. жовтня 1904.

Ч. 91.

Ч. 8232. — Прагадують ся Веч. Духовенству розпорядженіи дотычно правильного поступованія при увѣльненю и введеню въ душпастьрскій посады.

Случай, що одинъ зъ о. душпастьрѣвъ выпровадивъ ся на другу душпастьрскую посаду не увѣльнивши ся вѣдъ занимаемой нимъ посады черезъ дотычного декана, и що спровадивъ ся на нову посаду не представивши ся своему новому деканови, и не зѣставши вѣдъ него впровадженнямъ, черезъ що довшій часъ не побиравъ конгруу, понеже деканъ не мѣгъ донести о дни его введеня; поводуе Митроп. Консисторію прагадати Веч. Духовенству тутейшій розпорядженіи дотычно правильного поступованія при увѣльненю и введеню въ душпастьрскій посады обвѣщеній въ Архіепархіальныхъ Вѣдомостяхъ п. д. 18. серпня 1903 Ч. 6230 (Вѣдом. Архіеп. Ч. XIII. зъ р. 1903 Ч. 63.) и п. д. 6. липня 1903 Ч. 4753 (Архіеп. Вѣд. зъ р. 1903 Ч. IX. 41.) зъ тымъ, що за незаховане тыхъ приписѣвъ будуть потяганіи до строгой вѣдвѣчательности, и що вызначене конгруу буде вдержане ажъ по донесеню дотычного декана о введеню на нову посаду и то вѣдъ дня тогожь введеня.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 26. жовтня 1904.

Ч. 4514. — Въ справѣ Апостольства молитвы.

ВЧ. Парохи и ОО. Настоятелѣ различныхъ закладѣвъ, котры хотять запровадити у себе **Апостольство молитвы**, мають удати ся въ томъ дѣлѣ до Провѣдника (Директора) Апостольства для Архиепархіи Львовской, котрымъ есть теперъ вѣдъ Митроп. Ординаріята именованый ВЧ. О. Мелетій Лончина, Игуменъ ОО. Василиянъ въ Львовѣ у св. Онуфрія. Урядова переписка зъ Игуменатомъ есть на почтѣ вѣдъ оплаты вѣльна.

Апостольство молитвы не есть властивымъ *братствомъ*, але лишь *товариствомъ* побожнымъ; и прото не потребуе оно въ парохіяхъ або закладахъ канонного установленя вѣдъ Епископа; але лишь присоединеня, до чого самъ епархіальный Провѣдникъ Апостольства есть уповаженный.

Тойже О. Провѣдникъ Апостольства удѣлить такожь безплатно карты вписовй Апостольства, въ котрыхъ находят ся коротка наука о томъ побожномъ товариствѣ, дуже пожеланомъ, и наибольше въ Церквѣ св. розширеномъ, бо около 20 миллионѣвъ членѣвъ числячѣмъ.

Единымъ, всѣмъ членамъ Апостольства спѣльнымъ обовязкомъ есть, абы щодень рано всѣ свои молитвы и дѣла и терпѣня дня того жертвувати Г. Богу въ соединеню зъ найсв. Серцемъ І. Христа (або коротше: жертвувати найсв. Серцю І. Христа) въ тыхъ всѣхъ намѣреняхъ, якъ Самъ Г. І. Христосъ неустанно за нами вставляе ся и Себе на престолахъ за насъ жертвуе; и тое ранне жертвоване можна якиминибудь словами адѣлати. Члены отже сего Товариства хотять черезъ всѣ свои молитвы и дѣла и терпѣня то все у Г. Бога упросити або *умолити*, на що Апостолы вѣдъ Г. І. Христа були въ свѣгъ послані, и що есть на славу Богу и спасеніе наше, такъ для цѣлои Церкви и цѣлого свѣта, якъ и для всѣхъ поодинокихъ людей, передовсѣмъ дары духовнй, но и тѣлеснй, о скѣлько тиі суть на славу Богу и спасеніе наше. И зъ той причины товариство се называе ся *Апостольствомъ молитвы*, и то молитвы зъ найсв. Серцемъ І. Христа соединенои або найсв. Серцю І. Христа жертвованои.

Зъ печатаными теперъ картами вписовыми *Апостольства молитвы* злученй суть такожь карты вписовй *Архибрацтва римского Найсв. Серця І. Христа*; и прото для объясненя рѣчи додае ся слѣдующе. Настоятель Апостольства въ якѣйсь парохіи або закладѣ не мае ще тымсамымъ власти приимати членѣвъ до повысшого Архибрацтва римского, але *может* отримати власть тую посредствомъ Директора епархіального; и власть тая дае ся разъ на всегда, для кождоразового Настоятели Апостольства въ якѣйсь парохіи або закладѣ. Но члены силою той власти приимати не суть членами брацтва **мѣсцевого**, але Архибрацтва **римского**, и ихъ церковь брацка не есть мѣсцева! церковь,

але дотычна римска; и прото, если до якого вѣдпущу жадае ся вѣдвѣдженя брацкой церкви, то муситъ имъ Сновѣдникъ тое въ цѣли доступленя вѣдпущу перемѣнити на вѣдвѣджене церкви мѣсцевои або на инше дѣло побожности. И Настоятель Апостольства мае обовязокъ, списъ тыхъ членѣвъ, котрыхъ приймавъ до Архибрацтва римского, вѣдъ часу до часу (хоть разъ въ рѣгъ) пересылати до запису або до самого Архибрацтва въ Римѣ, або деинде до брацтва мѣсцевого такоого, котре Архибрацтву римскому есть присоединене.

А еслибы кто хотѣвъ у себе завести *мѣсцево брацтво Найсв. Серця І. Христа*, то треба просити о канонне установлене того брацтва черезъ Епископа, а потому въ цѣли одержаня вѣдпущѣвъ и ласкъ о присоединене до Архибрацтва римского. Впрочемъ примѣчае ся, що всѣ вѣдпущы Апостольства и брацтва Серця І. Х. збстали черезъ св. Апостольскій престолъ приновреленй до нашего обряду.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріяту.

Львовѣ, дня 22. жовтня 1904.

Ч. 8574. — Инструкція въ справахъ войсковыхъ для Всч. Духовенства.

Ц. и в. Апостольскій Вікаріятъ полевый предложивъ тутъ подъ днемъ 3. жовтня 1904 Ч. 7307 слѣдующе донесене:

„Ich beehre mich zur gefälligen Kenntnis zu bringen, dass Seine k. u. k. Apostolische Majestät mit Allerhöchster Entschliessung vom 2. September d. J. die Neuauflage der „Dienstvorschrift für die Militärgeistlichkeit“ Allergnädigst zu genehmigen geruht haben.

Nach dieser Vorschrift, welche mit dem Normalverordnungsblatt für das k. u. k. Heer vom 28. v. Mts. verlautbart wurde und in Kraft getreten ist, untersteht die k. k. Gendarmerie der im Reichsrath vertretenen Königreiche und Länder nicht mehr der militär —, sondern der zivilgeistlichen Jurisdiktion; dagegen sind die Gattinnen und Kinder der nach 2. Klasse verheirateten Mannschaft der militärgeistlichen Jurisdiktion zugewiesen.

Damit die Jurisdiktionsgrenze gewahrt werde, wolle das hochwürdigste Erzbischöfliche Ordinariat von dieser Verfügung die hochwürdige Diözesangeistlichkeit mit der Weisung in Kenntnis setzen, dass nunmehr zur Vornahme der bei der k. k. Gendarmerie vorkommenden kirchlichen Funktionen die Zivilegeistlichkeit berufen ist, und dass die kirchlichen Funktionen bei den Gattinnen und Kindern der nach 2. Klasse verheirateten Mannschaft in die Kompetenz der Militärgeistlichkeit fallen. Dr. Coloman Belopotoczky Apost. Feldvicar“.

Тоо подае ся Всч. Духовенству до вѣдомости и застосованя ся.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріяту.

Львовѣ, дня 18. жовтня 1904.

Ч. 94.

Ч. 8606. — Спись грѣховъ въ Архієпархіи задержанныхъ.

Зъ нынѣшнимъ Числомъ Вѣдомостій розсылае ся по 2 примѣрники Спису грѣховъ въ Архієпархіи задержанныхъ зъ тымъ, щобы Спись сей бувъ прибитый всюды въ сповѣдальницяхъ або на мѣсяцяхъ сповѣданя.

Дебы ббльше примѣрниковъ треба, має ВЧ. Парохъ о тоє подати.

Водъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 13. жовтня 1904.

Ч. 95.

Ч. 8871. — Въ справѣ належитости за книгу: „Служба Непор. Зачатія“.

Еп. гр. к. Ординаріатъ надѣславъ сюда до Ч: 6074. зъ 14/X. 1904, слѣдуючу водозву: „Еп. Консисторія має честь просити о ласкаве запоряджене, щобы залагаючу належитбсть за книжки „Служба Неп. Зач. Пресв. Богородицѣ“ преч. уряды Деканальніи, именно: 1) Бережанскій за 28 примѣрниковъ 42 кор. 2) Роздольскій за 21. прим. 32 кор. 50 с. 3) Теробовельскій за 25 примѣрниковъ 38 кор. 50 с. 4) Тернопольскій за 20 прим. 44 кор. 50 с. 5) Холофвскій за 27 примѣрниковъ. 41 кор. 50 с. 6) Щирецкій за 22 прим. 33 кор. въ найкоротшбмъ часѣ сюда надослати схотѣли, позаякъ крайна вже пора дотычнй закончити рахунки.

Повысшу водозву подаеся до вѣдомости зъ тымъ що выраженй въ нѣй належитости мають высилатися безпроволочно и впростъ до Еп. Консисторіи въ Перемышля зъ сылкою на покликану водозву.

Водъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ дня 29. жовтня 1904.

Ч. 96.

Ч. 8606. — Станѣ Товариства св. Петра въ III. кварталѣ 1904.

Видѣль Товариства св. Петра для запомоги церквей предложивъ сюда, за просьбомъ о оголошене, слѣдуюче

Справоздане о станѣ Товариства св. Ап. Петра за III. кварталъ 1904.

Приходы:

А) Членскій вкладки, взглядно и вписове зложили:

	кор.		кор.
Церковь въ Бѣбрцѣ	5	о. Теодоръ Леонтовичъ, парохъ въ Чехахъ	1
о. Евгений Дзєровичъ, парохъ Бѣбрки	1	Церковь въ Чехахъ	5
Церковь въ Вѣрусовѣ	5	о. Володимиръ Носковскій, парохъ Сорѣкъ	2
о. Андрей Яворскій, парохъ Вѣрусова	1	Церковь въ Сорокахъ и доч. въ Лѣщинцахъ	10
Высша водъ трехъ церковь и каплицъ по 5 К.	20	Семевъ Шпицеръ, богословъ	1
о. Павло Козюкъ, парохъ Высны	1	Мельникъ Никола, урядникъ Дир. доменъ и лѣсовъ	2
Осталовичъ: водъ двоухъ церковь	10	Ромуальдъ Перфецкій, проф. гимн. въ Яремчи	3
о. Петро Гаранюкъ, парохъ Оста-ловичъ	1	Церковь въ Луцѣ дек. Журавен-ского	6
Пѣдмонастырь: водъ двоухъ Цер-ковъ	10	Церковь въ Цвѣтовѣ дек. Жура-венского	6
о. Володимиръ Глинскій, парохъ Пѣдмонастыря	1	Церковь въ Козарѣ дек. Журавен-ского	6
Мелани Собковъ зъ Пѣдмонастыря	2	о. Володим. Яновичъ, парохъ Луки	2
Василь Сорока	1	о. Теофилъ Войтовичъ, парохъ Ко-зары	2
Соколовка: водъ трехъ Церковь	15	о. Михайлъ Бачинскій, пар. Гри-горова	2
о. Викторъ Иллашевичъ, пар. Соко-ловки	1	о. Іоанъ Павлусевичъ, пар. Довгон-войнил.	2
Стрѣлки: водъ двоухъ Церковь	10	о. Игнатій Гарасевичъ, парохъ Чер-нева	2
о. Иполитъ Штогринъ, парохъ Стрѣ-локъ	1	о. Іосифъ Логинскій, пар. Володи-мирецъ	2
Шоломыя: водъ двоухъ Церковь и каплицъ	14	о. Михайлъ Раковскій, зав. Бука-човець	1
о. Іоанъ Ярымовичъ, парохъ Шо-ломыѣ	1	о. Михайлъ Горчинскій, пар. Фа-лиша	2
Церковь въ Зашковѣ	5	п. Амалія Горчинська зъ Фалиша	2
о. Теодоръ Леонтовичъ, парохъ Зашкова	1	о. Романъ Шенаровичъ зъ Добрянъ	2
Церковь въ Бужку	5		
о. Александръ Левицкій, парохъ въ Олеску	2		

	кор.
п. Изидора Шепаровичъ зъ Добрянъ	2
Церковь въ Добрянахъ	6
въ Добровлянахъ	6
Церкви въ Камѣницѣ струмил.	10
о. Михаилъ Цегельскій, пар. Камѣнки стр.	2
Марія Куць зъ Камѣнки струм.	1
Д-ръ Кость Левицкій, адвокатъ у Львовѣ	2
Д-ръ Володимиръ Шафранскій адвокатъ у Львовѣ	2
Д-ръ Зигмундъ Лѣсевичъ, адвокатъ у Львовѣ	1
Д-ръ Тадей Соловѣй, адвокатъ у Львовѣ	2
Д-ръ Володиславъ Соловѣй, адвокатъ у Львовѣ	4
Д-ръ Никола Шухевичъ, адвокатъ у Львовѣ	1
Д-ръ Володимиръ Ясеницкій, адвокатъ у Львовѣ	1
Членъ Выд. краев. Сов. Михаилъ Глиджукъ у Львовѣ	3
Секр. Выд. кравого Яблоновскій у Львовѣ	1
Архитектъ Василь Нагѣрний у Львовѣ	5
п. Евгенийъ Куряловичъ, нотаръ у Львовѣ	2
п. Юсифъ Онышкевичъ, нотаръ у Львовѣ	4
Д-ръ Кароль Гайсикъ, лѣкаръ у Львовѣ	2
Д-ръ Левъ Косакъ, лѣкаръ у Львовѣ (основ.)	50
Д-ръ Евгенийъ Озаркевичъ, лѣкаръ у Львовѣ	1
Д-ръ Петро Сушкевичъ, лѣкаръ у Львовѣ	2
Д-ръ Антонъ Хоминъ, лѣкаръ у Львовѣ	1
о. Константинъ Ярымовичъ, пар. Ц. св. Ап. Петра и Павла	2
о. Адамъ Витвицкій, пар. Батькова	1
Церковь въ Батьковѣ и доч. въ Гнидавѣ и Лукавци	15
о. Киприанъ Дурбакъ, пар. Вербовчанка	1

	кор.
о. Григорій Павлюкъ, пар. Загѣра	1
п. Олена Павлюкъ зъ "	2
Церковь въ Загѣро	6
о. Володимиръ Чайковскій, зав. Колтова	2
о. Остапъ Скоморовскій, зав. Кутища	2
Церковь въ Кутищи	6
о. Евгенийъ Ляховичъ, пар. Лютовища	2
Церковь въ Лютовищи	5
о. Іоанъ Кулицкій, парохъ Маркополя	1
Церковь въ Маркополи	5
о. Іоанъ Стефановичъ, пар. Мильна	1
Церковь въ Мильнѣ	5
о. Юліанъ Левицкій, парохъ Пенякъ	1
п. Антонина Левицка зъ Пенякъ	1
Церковь въ Пенякахъ	5
Тимко Загоруйко зъ Пенякъ	1
о. Михаилъ Ваврикъ, парохъ Подкамѣни	1
о. Григорій Косаръ, парохъ Ратища	2
Церковь въ Ратищи	6
о. Григорій Городницкій, пар. Серетца	1
о. Тадей Кончевичъ, парохъ Тростянца	1
Церковь въ Тростянци	6
Анна Божейко зъ Тростянца	2
Григорій и Петро Дерехъ, Андрей Кужѣль и Зофія Жукъ зъ Тростянца по 1 кор.	4
о. Емпианъ Кузьма, пар. Чепелѣвъ	1
о. Іларій Мединскій, пар. Шишковецъ	1
Церковь въ Довгѣй войничовскій	6
о. Тома Верезовскій, парохъ Дубравки	1
о. Иванъ Рудницкій, парохъ Протестъ	1
о. Александръ Джулиньскій, пар. Монастырца	1
о. Петро Петрицкій, пар. Колоколина	1

	кор.
Церковь въ Подкамени, Егдужи, Сугровѣ и Вербици дек. Ходорѣвского по 5 К.	20
о. Аполлиарій Филиповскій зъ Подкамени	1
п. Модеста Филиповска зъ Подкамени	1
о. Григорій Стецьвъ пар. зъ Станковецъ	1
п. Аделя Стецьвъ зъ Станковецъ	1
Церкви: въ Зарудю, Ивачовѣ, Кудобинцяхъ, Ярчѣвцяхъ, Остапѣвцяхъ и Данилѣвцяхъ дек. Зборѣвского по 5 К.	30
о. Антоній Сосенко, парохъ Зарудя	1
о. Высочанскій Юсифъ, пар. Ивачова	1
о. Жегаловичъ Теодоръ, пар. Кудобинець	1
Стефанъ Иванецъ зъ Тустоголовъ	1
Гнатъ Кравецъ "	1
Стефанъ Пахолкъ "	1
Данило Оленикъ зъ Кудобинець	1
оо. Давидовичъ Іоанъ, Юсифъ Фолисъ зъ Скиплова, Іоанъ Ваквичъ зъ Лисиничъ, Вѣликевичъ Анатоль зъ Знесѣня и Гр. Горнякъ зъ Винникъ по 1 Кор.	5
о. Теодоръ Вѣлевичъ, парохъ Вырова	2
Церкви: въ Выровѣ, Деревлянахъ, Спасѣ и Побужанахъ дек. Буцкого по 5 К.	20
Церкви: въ Бачевѣ, Подусѣльній, Чемеринцяхъ и Пленниковѣ дек. Нараѣвского по 6 К.	24
Церковь въ Суходолѣ дек. Перегнського за 1904 и 1905	12
Церковь въ Перегнсовѣ дек. Унѣвского	5
5 Церквей въ Бакѣвцяхъ дек. Бобрецького	25
о. Волод. Глѣбовицкій, зав. Ваковецъ	1
Церковь въ Городиславичахъ	5
о. Юсифъ Дякъвъ, парохъ Городиславичъ	2

	кор.
о. А. Здерковскій, парохъ Крушельницѣ	2
о. Т. Строкій, пар. Синевѣдска выжного	1
п. Емилія Строка зъ Синевѣдска выжного	1
о. С. Устиановичъ, парохъ Головецка	1
о. Ярославъ Лучаковскій, зъ Оравы	2
Церковь въ Синевѣдску нижнѣмъ	5
о. Володимиръ Сабать, пар. въ Синевѣдску нижнѣмъ	1
о. Іоанъ Куликъ, пар. Сопота	2
Двѣ церкви въ Плавю	10
о. Ник. Левицкій, пар. Плавя	1
о. Вас. Коптюхъ, парохъ Лавочного	2
о. Клим. Роснецкій, парохъ Хутаря	1
о. Емил. Петровичъ, парохъ Оравчика	2
п. Анна Охримовичъ зъ Козовы	1
о. Богданъ Охримовичъ "	1
о. Василь Давидякъ, пар. Тухлѣ	2
Церковь въ Козовѣй	6
п. Левъ Левицкій, нач. Суду въ Сколѣмъ	2
Церковь въ Братѣвцяхъ	6
о. Петро Нижанковскій, пар. Братковецъ	2
о. Онуфрій Кончевичъ зъ Тухольки	1
Церковь въ Тухольцѣ	5
" св. Ап. Петра и Павла у Львовѣ	5
Церковь въ Лдзѣнѣмъ	6
о. Дом. Бородайкевичъ, пар. въ Лдзѣнѣмъ	6
Церкви Галицкого деканата: 1. въ Болшовѣ, 2. Волшѣвци, 3. Войничѣ, 4. Галичи, 5. Дубовици, 6. Середиѣмъ, 7. Должцѣ, 8. Дубѣвцяхъ, 9. Задукѣ, 10. Кунашовѣ, 11. Демяновѣ, 12. Мартиновѣ новѣмъ, 13. Мартиновѣ старѣмъ, 14. Тенетинахъ, 15. Нѣмшинѣ, 16. Сѣвцѣ, 17. Тустани, 18. Семакѣвцяхъ, 19. Крилосъ и 20. Яблоновѣ всѣ по 5 К.	100
о. Леонтій Шеферъ, парохъ Болшова	1

	кор.		кор.
о. Евгений Свистунъ, парохъ Болшбвца	1	о. Алексей Заячківскій, пар. Збаража	1
о. Яковъ Мандзій, парохъ Войнилова	1	о. Николай Янович, парохъ Медина	1
о. Николай Виницкій, парохъ Галича	1	п. Емилиа Яновичъ зъ Медина	2
о. Иосифъ Любвицкій, парохъ Дубовиць	1	о. Модестъ Дифстрянскій, пар. Стегнниковецъ	1
о. Юстинъ Дворанинъ, пар. Дуббвцввъ	1	о. Сильвестеръ Вояковскій, парохъ Богдановки	1
о. Левъ Лаврецкій, парохъ Залукова	1	о. Северинъ Наконечный, пар. Збаража стар.	1
о. Левъ Авдиковскій, пар. Кунашова	1	о. Василь Терещукъ, сотр. въ Доброводахъ	1
о. Михаилъ Студинскій, пар. Демянова	1	о. Стефанъ Головацкій, сотр. въ Збаражи	1
о. Теодоръ Дикій, парохъ Мартинова	1	о. Ник Мриглодовичъ, сотр. въ Стрибвцв	1
о. Николай Кумановскій, пар. Нвмшина	1	п. Емилиа Мриглодовичъ въ Стрибвцв	2
п. Александра Навроцка зъ Перевбвци	2	о. Теодоръ Пайкушъ, пар. Зарубинецъ	1
о. Игнатій Муликъ, парохъ Сввки	1	п. Марія Пайкушъ зъ Зарубинецъ	2
о. Теодоръ Молчковскій, пар. Тустана	1	о. Емил. Целевичъ, пар. Завоя	2
о. Иванъ Гошовскій, парохъ Крилоса	1	п. Марія Целевичъ зъ "	2
о. Григорій Гойвановичъ, парохъ Яблонова	1	о. Волод. Рудавакскій, парохъ Завадки	2
о. Александеръ Гвоздецкій, зав. Скоморохъ нов	1	п. Марія Рудавака зъ Завадки	2
Церкви деканата Збаразского: 1. въ Стрибвцв, 2. Зарубинцахъ, 3. Доброводахъ, 4. Чуманяхъ, 5. Иванчанахъ, 6. Гнилицяхъ вел., 7. Гнилицяхъ малыхъ, 8. Шилахъ, 9. Шельпакахъ, 10. Лисичинцахъ, 11. Стегнвбвцяхъ, 12. Красносельцахъ, 13. Розношинцахъ, 14. Кййданцахъ, 15. Романовбмъ селб, 16. Лубянкахъ выс. и 17. Лубянкахъ нис. по 5 К.	85	о. Григорій Грушка зъ Ринянки	2
а 4 церкви: въ Клебанвцв, Корилбвцв, Скоринахъ и Дуббвцяхъ по 6 К.	24	о. Алекс. Вазюкъ зъ Пбдмихайля	2
Церковь въ Супрунбвцв и доч. въ Росоховатци по 11 К.	22	о. Романъ Кунчевичъ, парохъ Новиць	2
Церковь въ Новикахъ ад Доброводы	5	Церкви дек. Кадуского: въ Мостещицу, Пбдмихайлю, Завою, Завадцв и Новици по 6 К.	30
		Громада въ Мостицу	6
		Церковь въ Юсиптичахъ	5
		Крамници	5
		о. Иоанъ Тымцюракъ, парохъ Дашавы	2
		Монастырь ОО. Василианъ въ Гошовб	5
		Церковь въ Хоросиб	6
		о. Алексей Пясецкій, парохъ Хоросна	2
		Николай Буць зъ Хоросна	1

	кор.		кор.
Церкви дек. Бобрецкого: въ Ольхбвци, Волоцибв, Лопушибв, Водникахъ, Глббвцяхъ вел., Борщевб, Суходола, Николаевб и Пбдсосновб по 5 К.	45	п. Стеф. Витошиньска зъ Гнилицъ вел.	2
о. Юлианъ Яримовичъ, пар. Ольхбвца	1	о. Герасимъ Семкбв, экс. сотр. Гнилицъ мал.	2
о. Михаилъ Гвоздецкій, пар. Глббвчв вел.	2	п. Ольга Семкбв зъ Гнилицъ мал.	2
о. Григорій Кармалита, пар. Боршева	1	о. Яковъ Вербицкій, пар. въ Шилахъ	1
п. Марія Кармалита зъ Боршова	2	п-а Евгенія Вербицка зъ Шиль	2
о. Волод. Марчакъ, зав. Суходола	2	о. Теоф. Копистаньскій, пар. Клебанбвки	1
о. Емилъ Боберекій, парохъ Николава	2	п. Александра Копистаньска зъ Клебанбвки	2
Церкви дек. Скалатского: въ Качибвцв, Иванбвцв, Дуббвцяхъ, Раштбвцяхъ, Рожискахъ и Сорроцку по 5 К.	30	п. Евгенія Герасимовичъ зъ Терпелбвки	1
Церковь въ Хмельскахъ	6	Василь Герасимовичъ зъ Терпелбвки	2
о. Иосифъ Рейтаровскій, пар. Качибвчки	1	п-а Анна Герасимовичъ зъ Терпелбвки	2
о. Пилипъ Курбастъ, пар. Скалата стар.	1	о. Волод. Голбнатый, пар. Шельпакъ	1
о. Волод. Винарскій, парохъ Иванбвчки	1	о. Александеръ Голбнатый, сотр. Шельпакъ	1
о. Иванъ Пачовскій, зав. Дубковецъ	1	п. Евгенія Голбната зъ Шельпакъ	2
о. Теодоръ Кордуба, парохъ Глббова	1	о. Иоанъ Бохеньскій, пар. въ Красносельцахъ	2
о. Иосифъ Ганкевичъ, парохъ Красного	1	Семко Приюда, пбвецъ церк. зъ Розношинецъ	2
о. Антоній Алискевичъ, пар. Доброводбв	2	о. Густавъ Дроздовскій, пар. Кййданецъ	1
п. Емилиа Алискевичъ зъ Доброводбв	2	о. Изидоръ Рейтаровскій, дек. и пар. Лубянокъ	1
п-а Евгенія Алискевичъ зъ Доброводбв	2	п. Антонина Рейтаровска зъ Лубянокъ	2
п. Марія Терещукъ зъ Доброводбв	2	о. Иванъ Бачиньскій, сотр. Лубянокъ	1
о. Зенонъ Перфецкій, пар. Иванчанъ	2	п. Иванна Бачиньска зъ Лубянокъ	2
п. Антонина Перфецка зъ Иванчанъ	2	ч. Иванъ Кардашъ, пров. церк. Лубянокъ	5
о. Леонтій Копертиньскій, пар. Супрунбвчки	1	о. Яковъ Гутковскій, парохъ Ожидова	2
п. Александра Копертиньска зъ Супрунбвчки	2	о. Евстахій Цурковскій, пар. Настасова	2
о. Евгений Витошиньскій, пар. Гнилицъ вел.	1	Церковь св. Юра у Львовб	5
		о. Николай Рожаньскій, пар. Мостица	2
		п. Елеонора Рожаньска зъ Мостица	2
		о. Михаилъ Скородиньскій, парохъ Пбдмихайля	2

	кор.
п. Меланія Скородиньска зъ Пѣд- михайля	2
о. Иванъ Зазулякъ, парохъ Ро- жискъ	1
о. Евстахій Хрущевскій, зав. Со- роцка	1
о. Василій Гургула, неопресвитеръ	2
о. Василь Меренко	2
о. Иванъ Адамъ	2
Церковь въ Кустинѣ и доч. въ Ба- тыевѣ	10
Церковь въ Лошневѣ пар. Сущинъ	6
о. Иванъ Рудовичъ, катехитъ у Львовѣ	1
Разомъ кор.	1161

Б) Жертвы:

	кор. сот.
о. Андрей Яворскій, пар. Бору- сова	10—
Брацтво церк. въ Соколѣвцѣ	3—
" " въ Стрѣлкахъ	2—
Евдокія Рубѣнець зъ Тростянця	1—
Фр. Минчакевичъ зъ Волкова	3—
Парохіане Папортна	2—
Тов. „Боян“ часть доходу зъ кон- церту духовного	10:30
о. Григорій Павлюкъ, зав. За- гѣра	5:40
о. Іоанъ Стефановичъ зъ Мильна	0:70
о. Гиличинскій зъ Стинавы яко першу рату зъ довгу при- значеного о. Вархолякомъ на рѣчь Тов. св. Петра	20—
Парохіане Годловичъ	4:13
Зъ скарбони умѣщеной на рѣчь Тов. св. Петра въ Фразѣ	0:95

	кор. сот.
о. Петро Бѣлинскій, пар. Зар- ваниць	15—
о. Миронъ Коритко, пар. Ляшокъ корольск.	10—
п. Евдокія Трушь-Шехульска	10—
Брацтво церк. въ Городислави- чахъ	3—
о. Зарихта вѣдь парохіанъ Шлях- тинецъ	10—
Складка на весѣлю ц. к. адюнкта Суду п. М. Пюрка въ Вин- никахъ	18:70
п. Иванъ Вертинорохъ неприняту належитѣсть за похоронъ его дитини вѣдирав. о. Мир. Ко- риткомъ	10—
о. Іосифъ Застырець збраній въ церквѣ въ Пѣдкамени	2:10
Парохіане Гарбузова	8—
Тов. „Ризниця“ въ Самборѣ	200—
о. Т. Кинасевичъ вѣдь парохіанъ Пѣдгорода	18:81
Зъ Акаф. въ Дашавѣ и Юсипти- чахъ	3:64
о. Антѣвъ Онуферко зъ Акаф.	3:40
Иванъ Ребега зъ Кропивника	0:40
Парохіане Водникъ	7:60
Брацтво церк. въ Глѣбовичахъ вел.	3—
" " въ Борцевѣ	1—
" " въ Суходолѣ	1—
Разомъ кор.	388:13

Г) $\frac{1}{10}$ поднятій за часъ $\frac{1}{1}$ — $\frac{30}{100}$ с. р. 179:45

Д) Зворотъ запомоги Церкви въ
Рожискахъ . . . . . 150—

Розходы:

Выдатки администраційнѣй 55 К. 35 с.

Збоставлені:

Приходы:

А) Членскій вкладки	1161 К — с.
В) Жертвы	388 „ 13 „
Г) Процентъ и Д) Зворотъ одной запомоги	329 „ 45 „
Позбсталѣсть касова зъ П. кварт. 1904	3772 „ 02 „
Разомъ	5650 К 60 с.

Розходы:

Администрація	55 „ 35 „
Станъ касы зъ концемъ III. кварт. 1904	5595 К 25 с.

Львѣвъ, дня 8. жовтня 1904. О. крыл. Пюрко предсѣдатель; о. Стефанъ Мохнацкій касіеръ; о. Іларій Пачовскій, деканъ и парохъ Борщовичъ, предсѣдатель комитета надзирающого.

Повисие Справозданє подає ся до загальнои вѣдомости зъ препорученємъ дальшого якъ найревнѣйшого попираня сего добротинного и такъ спасительного Тов-а и зъ выраженємъ поспой признательности за тоєже попиранє особливо вѣдпоручикамъ деканатѣвъ: Ходорѣвского, Скалатского, Калущского, Золочувского, Залозецкого, Збаражского, Галицкого, Бродского, Бобрецкого, и Яришского. Тымже вѣдпоручикамъ деканалнымъ, котры доси не доставили Тов-у ніякихъ членѣвъ и жертвъ изъ своего деканату — а такиже есть болѣше — поручає ся, щоби тое до конца сего року доповнити не залишили.

Вѣдь Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 19. жовтня 1904.

Ч. 97.

Ч. 9205. — Три молитовки вѣдпустомъ за кождый разъ надѣлені.

Слѣдую три молитовки збстали въ послѣднихъ рокахъ вѣдпустомъ за кождый разъ надѣлені, котрый и за помершихъ жертвувати можна.

Серце Іисусове въ Найсвятѣйшихъ Тайнахъ, любовію къ намъ горѣюще, роспали сердца нашѣ любовію къ Тебѣ! (200 днѣвъ).

Царице наша вѣдь найсвятѣйшого Серця Іисусового моли ся о насъ! (100 днѣвъ).

Спочинокъ вѣчный даруй имъ Господи, и свѣтло безпрестанне най свѣтитъ имъ! (50 днѣвъ выключно для помершихъ).

Вѣдь Митрополитального Ординаріяту.

Львѣвъ, дня 29. жовтня 1904.

Обвѣщенія конкурсовъ.

I.

Митроп. Консисторія розписує конкурсъ пѣдъ днемъ 6-го жовтня 1904 зъ реченцемъ до дня 8. мая 1905 на слѣдуючу парохію.

- Ч. 8399. — **Неслухѣвъ**, декан. Буского, наданія приватного.
б) пѣдъ днемъ 28. жовтня 1904. зъ реченцемъ до дня 15. грудня 1904:
 Ч. 9138. — **Лунавица винна** зъ прилуч. Таява, деканата Стрыйского, наданія приватного.
 Ч. 9139. — **Куропатнин** зъ прилуч. Будилѣвка и Севькѣвъ, декан. Бережаньского, наданія приватного.
 Ч. 9141. — **Вербѣвъ**, декан. Пѣдгаецкого наданія приватного.
 Ч. 9142. **Грабова** зъ прилуч. Мазарія Ваврикова Верхолы, Собачки, Будиголошь, декан. Буского, наданія приватного.
 Ч. 9143. — **Серетецъ** зъ прилуч. Пѣдберезцѣ, декан. Залозецкого, наданія приватного.
 Ч. 9144. — **Слобода Золота**, декан. Теробовельского, наданія Высокопреосвященнаго Митр. Ординаріята обр. гр. кат.
 Ч. 9145 — **Стрѣлѣвъ**, декан. Стрыйского, наданія приватного.
 Ч. 9146. — **Розгадѣвъ**, декан. золотѣвского наданія приватного.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

II.

- Ч. 8968. — **Оголошує ся конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ Галичи.**
 Ц. к. Рада шк. окр. въ Станиславѣ розписала пѣдъ д. 23. вересня 1904 Ч. 1922 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ 6-клясовѣй школѣ мужескѣй въ **Галичи** зъ обовязкомъ учить религію такожь въ 6-клясовѣй школѣ женскѣй тамже. До той посады привязаній суть поборы III. клясы платъ. — Убѣгаючі ся о тую посаду священники мають дотычній удокументованій поданія посредствомъ своєї настоятельной власти внести до ц. к. Рады школьной окр. въ Станиславѣ до дня **30. листопада 1904.**

Тое подає ся Всч. Клиру АЕпархіальному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 21. жовтня 1904.

III.

- Ч. 8969. — **Оголошує ся конкурсъ на посады катихитѣвъ школъ народныхъ въ Бѣбрцѣ, Ходоровѣ и Берездѣвцахъ.**

Ц. к. Рада школьна окр. въ Бѣбрцѣ розписала пѣдъ д. 2. жовтня 1904 Ч. 3750 конкурсъ на слѣдуючі посады гр. кат. катихитѣвъ-

А.) Зъ поборами III. клясы платъ: 1) въ 6-клясовѣй школѣ мужескѣй и женскѣй въ **Бѣбрцѣ**; 2) въ 5-клясовѣй школѣ мужескѣй и женскѣй въ **Ходоровѣ**. Б.) Зъ поборами IV. клясы платъ въ 5-клясовѣй школѣ мѣшанѣй въ **Берездѣвцахъ**.

Убѣгаючі ся о тѣ посады священники мають дотычній удокументованій поданія посредствомъ своєї настоятельной власти до выше сказаной ц. к. Рады школьной окружной внести найдалше до дня **30. листопада 1904.**

Тое подає ся Всч. Клиру Архіепарх. до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 21. жовтня 1904.

ХРОНИКА.

Въ пропозиціи умѣщеніи 00.:

- на **Ракѣвъ** въ терѣ: I Домотей Бородайкевичъ, II Петро Чумаць III. Іоанъ Щуровскій.
 на **Кропивникъ** въ терѣ: I. Корнилій Дудикевичъ, II. Петро Яцишинъ, III. Орестъ Коновалець.
 на **Лопянку** въ терѣ: I Юліанъ Твардѣевичъ, II Павло Чмола III Юліанъ Галькевичъ.
 на **Болехѣвъ** въ терѣ: I. Теодатъ Ярема, II Геронъ Кмицикевичъ, III Александръ Даниловичъ,
 на **Гозѣвъ**: I Теодоръ Василікъ, II. Іоанъ Каратницкій.

Зъ презенты зрезигнували 00.:

Савинъ Устіяновичъ, на Лопянку, Іоанъ Редкевичъ на Болехѣвъ.

Канон. институцію отримали 00.:

Юліанъ Левицкій, на Потуторы, Людовикъ Савицкій на Щуровичѣ, Едвардъ Косановскій на Чолганы.

Вѣдпусть на всегда отримали церкви:

св. ВМ. Георгія въ Шельпакахъ, філ. св. О. Василія Вел. въ Лисичинцахъ, Преставленія св. Іоанна Богослова въ Иванчанахъ, філ. св. Николая въ Березовицѣ малѣй, філ. св. ВМ. Георгія въ Кобыли, св. Арх. Михаила въ Гушанкахъ, філ. св. Муч. Параскеви въ Добромѣрцѣ.

Престоль упривилеованій на 7 лѣтъ отримали церкви:

Боговѣленія Господнього въ Шоломѣ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

О. Іосифъ Сохоцкій, нарохъ Ланѣвъ, померъ дня 18. жовтня 1904. Душу Его поручаєся молитвамъ Всч. Клира.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріяту.

Львѣвъ, дня 7. листопада 1904.

✠ **АНДРЕЙ.**

Митрополитъ.

Львівсько-Архієпархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1904.

Выдано дня 25. листопада.

Ч. XVI.

Ч. 99.

Ч. 8607. — До всѣхъ ВЧ. Катихитовъ шкѣль народныхъ и середныхъ и семинарій учительскихъ;

а также до всѣхъ ВЧ. Душпастырѣвъ, Парохѣвъ и Сотрудниковъ, котрі сѣть заразомъ учителями религіи въ школахъ своихъ парохій.

Дуже важный урядъ мають въ Церквѣ Христовѣй Катихиты, такъ для дѣтій и молодѣжи шкѣльной, якъ и взагалѣ для Церкви св. и свѣта.

Бо що до дѣтій и молодѣжи треба памятати, що они въ крещеню св. одержали ласку Божу, черезъ котору стали ся дѣтьми Божиими и сѣть призвані до добра и житя божого въ небѣ; а тая ласка божа куплена имъ жертвою Самого Г. Бога за насъ, и до той ласки Г. Богъ Самъ Собою живить насъ въ св. Причастію. Видывъ же катихита побожного и любовію ко Богу и ко дѣтемъ и молодѣжи перенятого есть дуже великой ваги неразь на цѣле ихъ житя, чтобы они въ ласцѣ божѣй заховали ся и возрастали або и утрачену черезъ грѣхъ ласку божу зновъ позыскали. А то тымъ обльше, понеже видъ молодой есть вражливый и звыкло черезъ злобу грѣха ще не зблещованный, и протѣ впливови доброму приступный; але зновъ при браку належитого доброго впливу дуже легко на злу и гибельну дорогу пойти може. Въ нашихъ же часахъ есть подвѣйна ревностъ зъ стороны Катихита им. шкѣль середныхъ потрѣбна, понеже молодѣжь есть въ дуже великомъ небезпеченствѣ зъ причины зблещень противъ вѣры, якѣ въ мицувшихъ часахъ не були.

Но не лише для добра божого дѣтій и молодѣжи самои и охороненя ихъ вѣдъ погибели єсть впливъ Катихита потрібный и дуже важный, але и взагалѣ для добра Церкви и свѣта. Бо якѣ суть дѣти и молодѣжь, такѣ будуть потому люде дорослѣ. Особливо суть въ томъ взглядѣ наибольшой ваги школы середній и семинаріи учительскѣй, позаякъ изъ нихъ виходять священники, учитель, шкѣль народныхъ, и ними заповняють ся уряды и всѣ мѣсяця выливовѣ въ державѣ. Але и по селахъ нема певнѣйшого способу, щобы зло изъ парохій усунути и добро релігійне ввести и умножити, якъ пильноване дѣтій въ школѣ, если лишь до того долучать ся ще вѣдповѣдній брацтва або товариства для молодѣжи дорослой.

I.

Прото такъ для добра и спасенія вѣчного дѣтій якъ и цѣлой парохіи мають и Душпастырѣ, Парохи и Сотрудники, котрѣ суть zarazомъ Учителями релігій въ школахъ своихъ парохій, години шкѣльнѣ дуже точно пильнувати, и окрѣмъ надзвычайной причины нѣколи ихъ не опускають, не лишь нѣколи про занятія господарскѣй (въ котрыхъ треба въ даномъ разѣ родиною або кимъ иншимъ заступити ся), але и функціи парохіальнѣй, имъ вѣнчаниа и похорони, треба о євѣлько лишь можъ, такъ уряджувати, щобы години шкѣльнѣй не залишати. А еслибы коли зъ надзвычайной причины на якѣйсъ годинѣ не можна бути, то треба зъ Учителемъ за иншу годину замѣняти ся.

А щобы науку релігій въ духу вѣры и побожности преподавати, до того можуть дуже помѣчными бути, не лишь въ народныхъ но и середныхъ школахъ, дѣла: Mey, vollständige Katechesen für die untere Volksklasse; и Schmitt, Erklärung des mittleren Deharbeschen Katechismus, 3 томы. Науково ґрунтовне и zarazомъ практичне єсть дѣло: Wilmers, Lehrbuch der Religion, 4 томы вразѣ зъ реестромъ (6. выдане) 35 к. 76 с., а оправне о 5 к. 76 с. бѣльше.

Катихитъ середныхъ шкѣль (а въ певнѣй мѣрѣ и Тойже народныхъ шкѣль) най не такъ уважає на всѣ подробицѣ приписаного въ кождѣй класѣ предмету, а най зчаста при способности вертає до слѣдующихъ рѣчий: добро вѣры вже и въ сѣмъ житю (свѣтло, доброта, spokій) а погибель невѣрства; вага вѣчности (добра божѣй и жите боже въ небѣ, а вѣчно вѣдкинєнє въ пеклѣ); величїє христіаньства; побудки любви Божой надъ всѣмъ (доброта Божя безконечна въ Собѣ и для насъ, а и терпѣня Г. Богъ на велике добро намъ дає, зри Вѣд. ст. 26, и допоможе намъ); красота любви и службы Г. Богу въ цѣломъ житю нашомъ: конечнѣсть и правда найглубшой покоры для насъ (наша цѣлковита зависимость — дуже велика ограниченѣсть — можливість всякого зла а навѣть и пекла, котре хотъ кто заперечает, але силы до забезпеченя ся вѣдъ него не має въ собѣ жадной — и дѣйснѣсть многого зла на тѣлѣ и на душѣ, а особливо мы всѣ єсмы грѣшнѣй т. в. обвинєнѣй противъ власной своей совѣсти) и т. п.

И треба такъ въ народныхъ якъ и въ середныхъ школахъ дѣтямъ и молодѣжи зчаста пригадувати головнѣй практичнѣй средства, щобы въ ласкѣ божѣй до конца жита заховати ся и спасти ся; а именно слѣдующѣ три: 1) Стереженє ся наиблизшой способности до грѣха (якъ пр. стережемо ся огню або глубокой и рвучой воды); 2) часта сповѣдь и св. Причастіє (котре єсть намъ поживлѣнемъ до ласки божой и жита вѣчного); и 3) не устанна до конца жита молитва о помѣчь Божу и удаванє ся пѣдъ опѣку пресв. Матери Божой (пѣсля словъ св. Альфонса: „Молѣть ся, молѣть ся, молѣть ся: если будете молити ся, зъ певностию спасете ся; а если не будете молити ся, зъ певностию загинете“; а пресв. Мати Божя єсть и всѣмъ намъ Матерію до ласки Божой и жита вѣчного и всѣ ласки Г. Богъ черезъ Ѣи руки намъ дає). — До того най додадутъ постановленє, що въ разѣ нещасного упадку въ грѣхъ будуть безъ всякого вѣдкладаня zarazъ каяти ся и якъ найскорше высповѣдають ся. А имъ въ середныхъ школахъ радити имъ также щоденне черезъ 5—10 минутъ побожне читанє (пр. Фильотеа, жита Святыхъ и т. п.).

II.

Обовязокъ Катихитѣвъ и Душпастырѣвъ въ школѣ не кѣнчить ся на преподаваню науки релігій; але мають они особливо ще другій, дуже важный обовязокъ, щобы дѣти и молодѣжь до сповѣди и св. Причастія належито приготовить, и до частого принятя тыхъ св. Тайнъ приводити.

Душпастырѣ взагалѣ єсть обовязанный, *всѣмъ* Вѣрныхъ до частого (а навѣть пѣсля катихизму Собора Тридентійского для Парохѣвъ, и до щоденного) св. Причастія наводити. Але наибѣльше пораднымъ або и впростъ потрібнымъ єсть часте принятіє св. Тайнъ въ молодѣмъ вѣцѣ, отже въ школахъ народныхъ и ще бѣльше въ школахъ середныхъ: Сповѣдника для молодыхъ людѣй не може нѣхто иншій, не могутъ и родичѣ заступити, и часта сповѣдь єсть для нихъ такъ важна, що вѣдай нѣчо лѣпшого имъ порадити не можна. А если де и въ парохіяхъ люде рѣдко сповѣдають ся, и хотѣбы старшѣй не легко дали ся до частой св. сповѣди наклонити, то прецѣ звычай частѣйшой св. сповѣди дасть ся хотъ на часъ пѣзнѣйшій черезъ часту сповѣдь дѣтій шкѣльныхъ ввести.

Коли отже часта сповѣдь молодѣжи шкѣльной єсть такъ дуже важна, особливо въ нашихъ часахъ, прото Митрополитальный Ординаріятъ признає всѣмъ Священникамъ, котрѣ мають обовязокъ учити релігій въ яихнебудъ школахъ, Катихитамъ и Душпастырямъ, слѣдующѣ двѣ рѣчи:

1) Мають они старати ся, щобы вся молодѣжь шкѣльна окрѣмъ приписаныхъ трѣхъ разѣвъ (на початку и на концѣ шкѣльного року и передъ великоднемъ) ще и въ Пилипѣвну сповѣдала ся; сли не можъ инакше, то вѣдъ шкѣльныхъ годинъ, и сли не всѣ разомъ, то означеными частями. Приписы шкѣльнѣй позбавляють Катихитамъ свободу, абы моло-

дѣла частѣйше до сповѣди наводили, чтобы лишь годины школьны на томъ не терпѣли. Еслибы въ среднихъ школахъ Катихизъ не могъ выплынути на учениковъ такъ, чтобы все исповѣдалися, то мае тое здѣлать на только, о кѣлько зможе: а наилучше буде, на сповѣдане признавати субботу зполудни.

2) Кромѣ того мають Катихизы и Душпастырѣ молодѣжь школьную часто и дуже (особливо въ школахъ среднихъ) заохочувати, чтобы они зъ власной волѣ ще частѣйше (дуже добре абы що мѣсяца або и частше) Тайны св. принимали.

Въ той цѣли треба имъ указати, взглядно постарати ся або дати способность до сповѣди и св. Причастія безъ занедбаня школьныхъ годинъ, если не въ каждый день, коли схотять, то хоть въ означенный оденъ або больше днѣвъ въ тыждни. Если обставины суть такы, що можь выбирати межи Сповѣдниками, то разумѣе ся, що треба имъ радити Сповѣдника якъ наилучшого.

И треба имъ сказати головной правило взглядомъ частого св. Причастія, а именно: а) Каждый, хотьбы навѣтъ бувъ склонный до грѣховъ смертныхъ и часто въ тѣжкѣ впадавъ, може щомѣнця причащати ся, если лишь мае щирю волю поправити ся (если склонность его походить не зъ виѣшной способности до грѣха, але лише зъ внутрѣшной слабости, то можна ему и двотыждневе або тыждневе св. Причастіе дозволити).— б) Кто не мае склонности до грѣховъ смертныхъ, а мае до грѣховъ цѣлкомъ самовольныхъ простительныхъ, але хоче и тымъ противити ся, той може щотыждня причащати ся.— в) А кто и склонности до грѣховъ простительныхъ цѣлкомъ самовольныхъ не мае и не легко въ тѣ впадае, той може за дозволенемъ Сповѣдника и частѣйше въ тыждни або и щоденъ причащати ся.

А чтобы молодѣжь заохотити до частѣйшого зъ власной волѣ принятія св. Тайны, треба имъ представити, при наводженю дотычныхъ словъ Господнихъ въ св. Евангелію: який великій даръ есть въ св. Причастію, такъ що ничъ бѣльшого бути не може, бо ту Г. Богъ Самого Себе намъ дае и мы зъ Нимъ звучемъ ся.—Дальше: яке велике добро св. Причастіе дѣлае въ насъ: Наименьшій степень ласки божой и славы небесной перевысшае незрѣвною всею возможивъ хотьбы наибѣльшій добра природной славы и богатства и радости; а Г. Богъ въ св. Причастію Самъ Собою живить насъ до ласки божой и життя вѣчного, и якъ добре поживлѣне тѣлесне удержуе, умножуе, дѣлать щоденной хибы и веселитъ жите наше тѣлесне, такъ и св. Причастіе дѣлае то всею взглядомъ жита ласки Божой на жите вѣчне въ насъ: св. Причастіе удержуе ласку божу въ насъ черезъ охорону водѣ грѣховъ смертныхъ; умножуе то; лишить хибы зъ грѣховъ простительныхъ походящій; и веселитъ насъ, любовь и службу Божу приятну намъ дѣлае.— Вкѣнци: яка безмѣрна и непонятна есть въ св. Причастію доброта Божья для насъ, такъ що чоловікъ нѣколи бы и погадати того не могъ, слыбы Г. Богъ не бувъ дѣйсно здѣлавъ тое для насъ. А Г. Богъ не

лишь позволяе намъ приймати Его на поживлѣне до жита вѣчного, але и Самъ того хоче такъ, що навѣтъ и наказавъ намъ тое подѣ утратою спасенія вѣчного. Отже абы и мы за такую безмѣрну и непонятну доброту Божу, оказали Г. Богу вдячність, честь и любовь тымъ способомъ, що и мы стараемо ся часто до Него приходити и въ св. Причастію Его приймати. Видимо, що Г. Богъ хоче дуже любви нашей: а не для Себе, бо водѣ насъ жадного добра мати не може; але для насъ, бо всею наше правдиве добро въ нѣчомъ иншомъ не есть и не може бути, якъ лишь въ любви Божьей.

Треба также, чтобы дѣти и молодѣжь знали добре (хоть не обширно и точно послѣ катихизму) головной рѣчи до сповѣди и св. Причастія належачій; вайчастѣйше треба на 2 рѣчи памятати. Головной рѣчи при сповѣди суть: 1. *каяти ся* надѣ всею и 2. *вызнати* все грѣхи смертны, а простительныхъ грѣховъ сповѣдати ся есть дуже добре, но не конечно. Грѣхъ есть смертны, если грѣшимо: 1. *во всякой рѣчи* и 2. *цѣлкомъ* самовольно (цѣлкомъ свѣдомъ всею и цѣлкомъ пристаемъ на грѣхъ); а сли котра зъ тыхъ двоухъ рѣчей хибене або обѣ, то есть лишь грѣхъ простительной. Каяти ся маемъ всегда для того, щосьмо образили Г. Бога, и або 1. про доброту и любовь Божу (скруха досконала), або 2. про святость и справедливость Божу (скруха недосконала), и мае бути звучена зъ надѣвѣвъ на милосердіе Божье).

А до св. Причастія маемо ся приготовить 1. что до *тѣла*, и 2. что до *души*. Що до тѣла 1. водѣ повночи *нашио* бути, и 2. *честно* приходити. А что до души 1. *очистити ся* водѣ грѣховъ, смертныхъ годно выповѣдати ся, а за простительной хоть каити ся; и 2. *зъ побожностью* приходити: для того вже зъ вечера напередъ а ще бѣльше рано въ непотрѣбной розмовы и забавы не вдавати ся, а мати память на Г. Бога и св. Причастіе, чтобысьмо зъ найглубшою покорою, но и неограниченою уфностью и великою любовью и желанемъ до св. Причастія приступати, до чого намъ и молитвы зъ книжки можуть помагати.— А по св. Причастію треба якийсь часъ побожно помолити ся, насапередъ по возможности зъ сердца а потому зъ книжки: Господа славити и благодарити, Его любити и Ему жертвувати ся, и Его просити за себе (передовѣсьмо о любовь Божу и спасеніе вѣчне, но и за всею рѣшта, что намъ треба) и за другихъ (за родину, школу, мѣщевость, державу, Церковь, весь свѣтъ, и помершихъ всехъ).

Добре буде для любви Божой и добра дѣтій и молодѣжи, абы научити ихъ духовного св. Причастія, котре лежитъ на желаню приняти Насѣв. Тайны и подобной ласки намъ удѣлюе, якъ дѣйсно св. Причастіе (такъ якъ пр. желане Крещенія може заступити дѣйсно св. Крещеніе). До того не треба жадного особного приготовления, и можна тое каждого дня и бѣльше разѣвъ на день здѣлать въ слѣдующій або подобной способъ: *Взрю, Господи, шо Ты Самъ во Навсе. Тайнакъ еси приотомий на поживлѣне души нашей. Люблю Ты надѣ всею, а длятого желаю за все грѣхи мои и не хочу бѣльше грѣшити; и желаю дуже, прияти Тебе во Тайнакъ Св. для любви Твоей и на поживлѣне до ласки божой и життя вѣчного; прииди до мене духовно, и любовь Твою и ласку божю и жите вѣчне даруй мнѣ и умножи мнѣ.*

Впрочѣмъ все то, что тутъ сказано о заочюваню до частого св. Причастія взглядомъ молодѣжи шкѣльной, обовязуе такожъ Парохѣвъ взглядомъ парохіянъ взагалѣ. А коли парохіянамъ каже ся, що каждый може Тайны св. приймати щомѣсяця и що дуже добре есть, абы щомѣсяця або и частѣйше приходити, то треба до того додати: «а хто не приходитъ щомѣсяця, то най прийде що два мѣсяцѣ, або хоть 3—4 разы въ роцѣ.» Особливо же треба що до частой сповѣди и св. Причастія упоминати родичѣвъ взглядомъ дѣтій и господарѣвъ взглядомъ слугъ: най родичѣ и господарѣ помнятъ, що дѣти и слуги мають душу на образъ Божій сотворену, и суть дѣтьми Божиими, вѣдкупленъ жертвою Г. Бога за нихъ, и призванъ до любви Божой и жита Божого въ небѣ. Розумѣе ся, що и ВЧ. ОО. Катихиты и Душпастырѣ мають то само всегда взглядомъ дѣтій и молодѣжи шкѣльной передъ очима мати.

Наказъ пѣдъ I. що до точного пыльнованя годинъ шкѣльныхъ, и оба повышій приказы що до сповѣди всеи шкѣльной молодѣжи въ Пилипѣвку и що до заочюваня ихъ до ще частшой сповѣди зъ власной волѣ — все то обовязуе ВЧ. Катихитѣвъ и Душпастырѣвъ такъ, що въ противнѣмъ разѣ будуть мусѣли вѣдповѣсти на судѣ Божѣмъ. Если молодѣжь помимо нашего стараня пѣйде на злу дорогу, то мы не будемъ винны; але если мы заведемъ належито старане, то Г. Богъ (пѣсля выразного слова Божого св. Пророка) пошукае погибели ихъ на насъ, а и того згѣршеня, що они въ пѣзнѣйшихъ своихъ лѣтахъ имъ противъ вѣры св. дадутъ.

III.

Додають ся тутъ ще двѣ рѣчи, котрѣ суть практично дуже важны до ласки Божой и побожности для молодѣжи шкѣльной и взагалѣ для вѣрныхъ: а) о вѣдустахъ и б) взглядомъ молитвы и вѣдреченя ся себе.

а) Дуже пожиточнымъ буде, абы молодѣжь и взагалѣ вѣрныхъ належито обѣучати о вѣдустахъ для себе и для помершихъ; зри Вѣдомости 1891 ч. 13 (ст. 37). Слѣдуютъ тутъ 4 молитовки зъ закрсленемъ наданыхъ имъ вѣдустѣвъ, котрѣ сѣ и за помершихъ жертвувати можѣ:

О найволѣше Серце Иисуса моего, дай мнѣ все больше любви Тебе! (300 дѣвъ за каждый разъ.)

Сладке Серце Маріи, брѣво спасенія моего! (300 д. за каждый разъ.)

Ангеле Божій, который все хранителя моего, мене Тобѣ вѣдъ блаженія Вышняго повторено, храни, управляй и наставляй! (100 д. за каждый разъ.)

Най прославляе ся и благодарить ся въ каждѣмъ часѣ найсвятѣйша и найбожественнѣйша Тайна! або: Брѣво Господи Иисусе, благословеній, въ высвятѣйшихъ Тайнахъ твоихъ! (100 д. разъ на день, и разъ при каждой св. Литургіи пѣдчасъ осващеня св. Дарѣвъ.)

Каждя изъ сихъ 4 молитовокъ має также мѣсячный повный вѣдустѣ: если ся ю черезъ цѣлый мѣсяць щодень говорить (вѣдъ которогубудъ дни одного мѣсяця до того самого дня слѣдующого мѣсяця), то есть повный вѣдустѣ въ довольный день мѣсяця при сповѣди, причастію, вѣдвѣдженю церкви и помоленю ся тамъ на приписаній вѣдѣ св. Отця интенціи (можно змовети 5 Отче наше и 5 Богородице Дѣво, або инній якій молитвы) — при 4-бій молитовкѣ есть лишь помолене ся приписане безъ вѣдвѣдженя церкви.

Ктобы отже всѣ сѣи 4 молитовки черезъ мѣсяць вѣдмавлявѣ, може собѣ до всѣхъ 4 повныхъ вѣдустѣвъ vybrати той самъ день въ мѣсяци, тай тогда при одной сповѣди и причастію позыскае 4 повныхъ вѣдустѣвъ (зъ котрыхъ хоть 3 треба за помершихъ жертвувати), лише помолити ся на приписаній интенціи треба за каждый вѣдустѣвъ зъ особня, а взглядомъ повторительныхъ вѣдвѣдженъ церкви можна иво выйти и зарать зновѣ войти. Молити ся и церковь вѣдвѣджувати треба въ самъ день выбранный; а сповѣдати ся и навѣтъ причащати ся можна и въ попередній день.

Слѣдующіи молитовки мають вѣдустѣвъ за каждый разъ, котрый и за помершихъ жертвувати можѣ (но безъ повного мѣсячного вѣдустѣгу):

Иисусе, Боже мой, надъ всею люблю Те! (50 дѣвъ.)

Иисусе мой, милосердія! (100 д.)

Иисусе, Маріе, Иосифе! Возь дарю сердце мое и душу мою. (100 д.)

Иисусе, Маріе, Иосифе! представьте меня въ послѣднѣмъ моментѣ. (100 д.)

Иисусе, Маріе, Иосифе! най душа моя зъ вами въ мирѣ изійде (100 д.)

Вѣдустѣвъ суть и самѣ въ собѣ дорогоценными сокровищами, а суть они такожъ великою заохотою до частѣйшого принятія св. Тайны.

б) Взглядомъ молитвы треба у молодѣжи и у вѣрныхъ взагалѣ, по Божѣ наибольше плакати дуже велику набожность, дитинну любовь и уфѣбѣ къ Пресв. Дѣвѣ, указуючи на незрѣванне и непонятне достоинство Бѣи яко правдивой Матери Божой, и що Она всею у Бога може та и намъ есть пѣвѣйшою Матерію и всѣ ласки до жита вѣчного Г. I. Христѣсъ черезъ Бѣи руки намъ дае.

Кромѣ того най мають набожность и удають ся до своего Ангела хранителя, до св. Обручника Иосифа и до того Святого або Святой, котрыхъ имя мають; а могутъ и иншихъ особныхъ св. Патронѣвъ собѣ выбирати. Най зывають и всѣхъ Ангелѣвъ и Святыхъ; добре и св. Душѣ въ частлици о ихъ молитвы за насъ просити, але и за нихъ молити ся и вѣдустѣвъ жертвувати. Молитовка: *Спомянокъ святымъ дарю имя Господи, и святою безпрестанно най святить имя!* — має вѣдустѣвъ выключно для помершихъ, 50 день за каждый разъ.

Якъ добра сего свѣта Г. Богъ намъ въ наибольшій части черезъ другихъ людей, а особливо дѣтьми черезъ родичѣвъ дае, такъ и Г. I. Христѣсъ всѣ дары до спасенія вѣчного удѣлае намъ черезъ Пресв. Матѣръ свою и всѣхъ Святыхъ.

До неустанной молитвы най молодѣжь и вѣрній взагалѣ долучать постоянне упражнене въ вѣдреченю ся себе: совѣтне сповѣюванне своихъ обовязковѣвъ, и терпеливе знѣшене несамовольныхъ тяжкостей, а и добровольный щоденній малій умертвѣня (о котрыхъ зри низше пѣдъ IV). Абы мы тымъ способомъ, *зъ помощію Божію, о котору неустанно просити треба*, въ цѣломъ житю нашѣмъ Г. Бога любили и Бму жертвовали ся; якъ Г. Богъ Самъ напередъ насъ возлюбивъ и Себе для насъ жертвовавъ.

IV.

Но треба тутъ ще двѣ фундаментальныи уваги додати, котрѣ ВЧ. Катихитѣвъ и Душпастырѣвъ самыхъ дотычатъ.

Перша увага есть, щобы мы самѣ въ собѣ духа вѣры и побожности черезъ вѣдповѣдній упражненя духовній дуже старанно плакали. Вѣкъ нашъ есть невѣрствомъ наповненный и можѣбы сказати, цѣлый пересякый; тожь безъ старанного уживаня такихъ упражненъ духъ вѣры и въ насъ ослабитъ ся; а тогда и мы самѣ будемъ въ состоянію небезпечномъ, и очевидно такожъ на молодѣжь не зможемъ належито впылвати.

Наиважнѣйшій же духовній упражненя суть:

1) Щоденне ранне ро з м ы ш л е н ѣ $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{2}$ годины (дуже скучно наводять до духа вѣры и побожности Rozmyslania X. Solskiego, 2 томы

оправні К. 5, зъ почтою 5-30, а еслибы хто желавъ посылки рекомандованою, то 5-55 — можна одержати вѣдъ Wydawnictwo Apostolstwa, Kraków, Korzeniaka 26; а если не розмышлене, то вже щонайменше ранне побожне читанє 5—10 минутъ. И дуже добре, если буде и зноднѣ або и ввечеръ побожне читанє (им. зъ житя Святыхъ.)

2) Сповѣдь если не частше, то хоть щомѣсяця (на селѣ, если треба ѣхати до иншой мѣсцевости, може бути деякій мѣсяць перешкодженый). — А найскучнѣйшій суть.

3) рочнѣй рекolleкції, котрѣ протѣ треба щороку шильнувати, и если не разомъ зъ другими, то особно для себе, або въ якомъ монастыри або и дома вѣдиравити (пр. пѣсля Фильотей при кѣнцѣ).

Друга увага есть, абы мы памятали всегда, що безъ ласки Божой вѣ стараня нашѣ будутъ для насъ и для другихъ цѣлкомъ безсучотнѣй, бо не хотѣлимо, ниже текущого, но милуемога Бога, и для того треба намъ неустанно Г. Бога и за себе и за другихъ просити, и пѣдъ опѣку пресв. Матери Божой удавати ся.

А наибольше причинити ся до сучотности нашихъ молитовъ, если до нихъ долучимо жертвованє нашихъ несамовѣльныхъ терпѣнь и вѣсѣхъ тяжкостѣй, зъ обовязками нашими злученыхъ, а и добровѣльный щоденный малѣ умертвлѣня (пр. щось трохи лишити при ѣдѣ и питю, на щось не дивити ся або не цѣлкомъ дивити ся, щось не читати або не заразы читати, якусь малу выгоду або свою волю не зробити собѣ и т. д.) Кождого дня рано можемъ пр. вѣ молитвы и дѣла и терпѣня дня того, о скѣлько они суть *заосмысливательный*, жертвувати за помершихъ; но заразомъ и на *упросити* всего того, що собѣ и другимъ упросити хочемъ.

А если мы будемъ пѣсля тутъ сказаного духа вѣры и побожности старанно вѣ собѣ плекати, и неустанно Г. Бога за себе и за другихъ просити и пѣдъ опѣку пресв. Матери Божой удавати ся; и если при тѣмъ будемъ такожъ обовязки нашѣ вѣ школѣ, именно пѣсля выше сказаного взглядомъ науки школной и взглядомъ заохочуваня до частого принятя св. Тайнъ, совѣстно и ревно выповняти: то можемъ тогда несомнѣнно великой ласки Божой и великого добра для себе и для повѣреной намъ молодѣжи (если не для вѣсѣхъ, то хоть вѣ великой або и наибольшой части ихъ) надѣяти ся. А и Парохъ, поступаючи такъ само взглядомъ парохіянъ взагалѣ, може того самого для себе и стосунково для парохіянъ надѣяти ся.

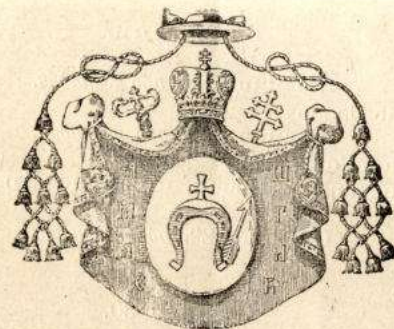
Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 25. жовтня 1904.

✠ **АНДРЕЙ,**
Митрополитъ,

Пакладомъ Митр. Ординаріата.

Изъ типографіи Ставропольской пѣдъ управ. М. Рефца.

Львѣвско-Архіепархіальний
Вѣ ДОМОСТИ

Рѣкъ 1904.

Выдано дня 29. листопада.

Ч. XVII.

Ч. 100.

Ч. 889. — Перехѣдъ Апостолѣвъ и Евангелій зъ р. 1904 на 1905.

Подеа ся тутъ Всч. Священству до однообразного захованя перехѣдъ Апостолѣвъ и Евангелій литургійныхъ зъ р. 1904 на 1905 для недѣль, суботъ празничныхъ и седмиць взагалѣ. Для лекшого оріентованя ся кладуть ся тутъ даты ино латиньского календаря. Выразъ „седмиця 30. або вѣдпадає“ значить, що вѣ разѣ, если есть на Литургіи Ап. и Ев. Святому або намѣреню, то вже Ап. и Ев. дневне (рядове) можна опустити, позаякъ седмиця тая другій разъ повтаряє ся; бо межѣ двѣма по собѣ наступающими Пасхами вѣ поодинокихъ рокахъ або жадна седмиця не повтаряє ся, або 1 або 4 або 5 (сею року будутъ 5 повтарятѣ ся). Кожда седмиця зачинає ся понедѣлкомъ и кѣнчить ся недѣлею.

Вѣ мѣсяци Грудни.

Седмиця 28.

11) нед. 28: Ап. 28. а Ев. 30.

Седмиця 29.

18) нед. 29: Ап. 30. а Ев. 29; и св. Саввѣ.

Седмиця 30. або вѣдпадає.

25) нед. Праотець сама (= Ап. 29. Ев. 28.

Седмиця 31. або вѣдпадає.

31) суб. передъ Рожд.

Въ Сѣчнѣ.

- 1) нед. отецъ.
Седмица 27. *або вѣдпаае.*
- 8) нед. по Рожд., и Собору П. Б.
Седмица 28. *або вѣдпаае.*
- 13) (пятокъ) суб. по Рожд.
14) Обрѣзанію, суб. передъ Просв., и св. Василию.
15) нед. передъ Просв.
Седмица 29. *або вѣдпаае.*
- 21) суб. по Просв.
22) нед. по Просв.
Седмица 30.
- 29) нед. 30.
— и такъ дальше по порядку.

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріату.
Львѣвъ, дня 2. листопада 1904.

Ч. 101.

Ч. 9645. — Въ справѣ Апостольства молитвы и брацтва найсв. Серця І. Христа.

Додатково до оголошеня въ Вѣдомостяхъ Ч. 92 (ст. 176) заявляє ся ще выразно, що Апостольство молитвы и брацтво найсв. Серця І. Христа (чи то римске, чи мѣсцеве) суть цѣлкомъ вѣдрубнѣ вѣдъ себе стоваришеня и прото може въ якѣйсь парохіи бути введено або лише Апостольство, або лише брацтво сіе, або и Апостольство и брацтво сіе. А хотъ и обоев суть введенѣ, то може кождѣй вписувати ся або лише до Апостольства, або лише до брацтва сего, або и до Апостольства и до брацтва сего.

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріату.
Львѣвъ, дня 10. листопада 1904.

Ч. 102.

Ч. 9616. — Молитва забобонна.

Зачато въ послѣднѣмъ часѣ часто розсылати почтою молитовку, котра вправдѣ нѣчого злого сама въ собѣ не має, але долучений єсть до неї той забобонный додатокъ, що належить ю 9 разѣвъ переписати и розслати, тай тогды просьба буде до 9 днѣвъ выслушана, а хто того не зробить, то грозить ему нещасте.

Мають прѣто Всч. Душпастырѣ, если тое въ ихъ парохіи появить ся або и взагалѣ, Вѣрнымъ оголосити, що рѣчь тая єсть забобонна и прото пѣдъ грѣхомъ не вольно молитву сию зъ тымъ додаткомъ вѣдписувати и розсылати.

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріату.
Львѣвъ, дня 12. листопада 1904.

Ч. 103.

Ч. 9816. — Важна рѣчь для народа нашего взглядомъ тверезости.

Вѣдомо єсть, якъ легко можна стягнути налѣгъ до алькоголичныхъ напоѣвъ, якъ дуже гибельный єсть налѣгъ той, и якъ страшный зъ той причины, що стягнувши его, майже невозможно єсть вѣдъ него увольнити ся. Но въ тѣй рѣчи дуже некориснымъ и небезпечнымъ єсть у насъ той звычай, що робѣтникамъ, хлопцямъ и дѣвчатамъ, дає ся при роботѣ горѣвка, и такъ они, неслѣдомо и мимохѣтъ, вже зъ молодыхъ лѣтъ своихъ въ небезпеченство стягнени налогу того впроваджують ся.

Прото най Всч. Душпастырѣ перестерѣгають такъ молодѣжь якъ и родичѣвъ ихъ передъ тымъ небезпеченствомъ. Най мовять имъ, що въ молодыхъ лѣтахъ, де сила житя єсть повна а ще и взрастає, нема жадной потреби уживаня упоющыхъ напоѣвъ, и длятого най молодѣжь або зовѣмъ ихъ не употребляє, або лише дуже рѣдко и мѣрно; доперва въ старости, коли чоловікъ слабе и сила житя упадає, єсть частѣйше мѣрне уживане тыхъ напоѣвъ пожиточне, або и потрібне. И пѣсля можности най старають ся Всч. Душпастырѣ такожь роботодавцѣвъ наклонити, чтобы не годилися зъ робѣтниками на горѣвку и не давали имъ тоякъ, а скорше тыхъ пару сотикѣвъ, що горѣвка стоить, до угодженой властивої платы имъ додали.

Вѣдъ Митрополитальнаго Ординаріату.

Львѣвъ, дня 16. листопада 1904.

Ч. 104.

Ч. 606/Ком. — Въ справѣ даткѣвъ до фонда вдов-сирот.

Станъ касы вдов-сирот. фонда тутешной АЕпархіи выносить зъ днемъ 15. с. м. 12890 К. 84 с., отже меньше о 5000 К., якъ въ тѣмъ самѣмъ часѣ мин. року, въ котрѣмъ зъ причины уменьшеного впливу звычайныхъ даткѣвъ зъ стороны Всч. Духовенства управляюча Комисія не була въ можности назначити высшой запомоги для вѣдовъ и сирѣтъ священничихъ, якъ всего по 100 К. — Сего року заходить обава, що таякъ запомога зъ причины уменьшеня фонда диспозиційного о 5000 К. буде еще низшою.

Въ виду того поручає ся Всч. ОО. Настоятелямъ Деканатѣвъ и Комисарямъ вдов-сирот. фонда, чтобы всѣми силами старались повлѣяти на якъ найскорше вырѣшане еще въ сѣмъ роцѣ залягающихъ даткѣвъ зъ стороны Всч. кондеканальныхъ, представляючи тымже, що судьба вѣдовъ и сирѣтъ священничихъ лежить лише въ ихъ рукахъ, и що лише вѣдъ Всч. Духовенства зависить, чтобы звычайна запомога для бѣдныхъ вѣдовъ и сирѣтъ свящ. за рокъ 1904. не была зновъ обнижена.

Львѣвъ, дня 22. листопада 1904.

Обвѣщенія конкурсовъ.

I.

Митроп. Консисторія разписуе конкурсъ на слѣдующій парохіи:

а) подъ днемъ 10. жовтня 1904 зъ реченцемъ до дня 25. грудня 1904:

- Ч. 9500. — **Годѣвъ** зъ прилуч. Іосифѣвка, декан. Золочѣвского, наданя приватного.
 Ч. 9501. — **Городище** зъ прилуч. Носѣвцѣ, деканата Тернопѣльского, наданя приватного.

б) подъ днемъ 24. листопада 1904. зъ реченцемъ до дня 31. грудня 1904:

- Ч. 9867. — **Шишкѣвцѣ**, декан. Залозецкого, наданя приватного.

в) подъ днемъ 28. листопада 1904 зъ реченцемъ до дня 31. грудня 1904:

- Ч. 10069. — **Мости** зъ прилуч. Полянка, декан. Щирецкого, наданя ВПреосянц. Митр. Ординаріату.
 Ч. 10070. — **Керниця** зъ прилуч. Брундорфѣ, декан. Городецкого наданя приватного.
 Ч. 10088. — **Скварява**, декан. Золочѣвского, наданя приватного.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

II.

Ч. 9996. — **Оголошуе ся конкурсъ на посаду гр.-кат. катихита въ Пѣдгайцяхъ.**

Ц. к. Рада шкѣльна окружна въ Пѣдгайцяхъ разписала подъ д. 18. жовтня 1904 ч. 1372 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ 6-клясовѣй школѣ женскѣй въ Пѣдгайцяхъ зъ обовязкомъ удѣлюваня науки религіи такожь въ 5-клясовѣй школѣ мужскѣй тамже. — Священики убѣгаючи ся о тую посаду, до котрой привязані суть поборы I I. клясы платъ, мають дотычній удокументовані поданя посредствомъ своєї настоятельной власти, найдалше до **15. грудня 1904** внести до ц. к. Рады шкѣльной окружной въ Пѣдгайцяхъ. Тое подае ся Веч. Клиру АЕпархіальному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 19. листопада 1904.

ХРОНИКА.

Завѣдательства отримали 00.:

Илія Кузѣвъ въ Городици. Аркадій Мурій Ч. св. ВВ. въ Краснопуци. Викторъ Несторовичъ въ Ланахъ, Николай Стрѣльбиндкій въ Керницѣ, Володимиръ Пѣдсозьскій ехсегтѣндо въ Скварявѣ, Иполитъ Хоминъ въ Мѣсткахъ, Петро Рудакевичъ въ Камянкахъ.

Сотрудництва отримали 00.:

Василій Сѣрко въ Брязѣ, Николай Кулицкій въ Залѣзцяхъ новыхъ зъ повненемъ службы въ Чистопадахъ, Романъ Волощакъ въ Бережанахъ, Стефанъ Яворскій въ Пуцилѣвцяхъ, Іосифъ Макаревичъ въ Илавчу, Іоанъ Скоробогатый въ Жидачевѣ, Володимиръ Сваричевскій въ Перегнѣнску, Константинъ Бѣлинскій въ Негѣвцяхъ, Аркадій Гуглевичъ въ Товстѣмъ зъ повненемъ службы въ Хмелискахъ, Александръ Илевичъ въ Плаучи великѣй.

Канон. институцію отримали 00.:

Юліанъ Барановскій на Скоморочи новѣ, Тимотей Бордулякъ на Ходачкѣвъ великій, Володимиръ Куницкій на Пальчинцѣ. Лука Демчукъ на Кальне, Іоанъ Черепашинскій на Сорочи, Теодоръ Василикъ на Гозѣвъ.

Рукополагані зѣстали слѣдующі кандидаты стану духовного:

Константинъ Бѣлинскій, Аркадій Гуглевичъ, Александръ Илевичъ, Николай Кулицкій, Іосифъ Макаревичъ, Левъ Изидоръ Сембратовичъ, Василій Сѣрко, Іоанъ Скоробогатый, Стефанъ Яворскій.

Испытъ конкурсовый парохіальный въ дняхъ 2. и 3. листопада с. р. зложили 00.:

Бачинскій Іоанъ, Березовскій Р. Ярославъ, Габрусевичъ Северинъ, Гавришо Емиляня, Гайдукевичъ Михаилъ, Галантъ Николай, Домбчевскій Богданъ, Зарицкій Романъ, Захарчукъ Михаилъ, Ивасиць Стефанъ, Кинасевичъ Теодозій, Курчаба Іоанъ, Мармашъ Володимиръ, Несторовичъ Викторъ, Романюкъ Николай, Сухаровскій Іоанъ, Хрущевскій Евстахій, Ярымовичъ Александръ, Гацій Николай, Иванчукъ Іоанъ, Гомовскій Евгений и Заперковный Василій.

Вѣдпуть на всегда отримали церкви:

св. Параскеви въ Берлинѣ, Воздвиженія Ч. Креста въ Высѣ, фил. Покрова Пресв. Богородицѣ въ Любши, фил. св. Арх. Михаила въ Мелнѣ, Состестія св. Духа въ Тавровѣ, Покрова Пресв. Богородицѣ въ Славнѣ, Покрова Пресв. Богородицѣ въ Чернилѣвъ рускѣмъ, св. Арх. Михаила въ Вишнѣвчику, Воздвиженія Ч. Креста въ Наравѣ, фил. св. Параскеви въ Мерищѣвъ, св. Арх. Михаила въ Пальчинцяхъ, св. ВМ. Дмитрія въ Красносельцяхъ, фил. св. ВМ. Георгія въ Розношинцяхъ, Воскресенія Христова въ Бѣлѣмъ, Рождества Пресв. Богородицѣ въ Суранѣвцѣ, фил. Покрова Пресв. Богородицѣ въ Росохватцѣ, св. ВМ. Дмитрія въ Дмитрю, Успенія Пресв. Богородицѣ въ Збаражи, св. О. Николая въ Соколѣвцѣ, св. ВМ. Дмитрія въ Городиславичахъ, Воскресенія Христова въ Лѣсникахъ, св. О. Николая въ Перемышлянахъ, фил. Собора Пресв. Богородицѣ въ Короснѣ, Рождества Пресв. Богородицѣ въ Ступкахъ, св. О. Николая въ Романѣвцѣ, св. ВМ. Георгія въ Девятникахъ.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

О. Михайль Хоминь, парохъ въ Мбеткахъ, померъ дня 4 листопада 1904.
 О. Струмниській Михайль, парохъ въ Скварявѣ, померъ дня 9 листопада 1904.
 Душѣ Ихъ поручае ся молитвамъ Веч. Клиру.

Поправка. Въ Вѣдомостяхъ ч. 90 (ст. 173) въ другомъ уступѣ замѣсть „або якогонебудь титулу“ має бути:

або зложеня якогобудь датку грошевого зь якогонебудь титулу.

Ч. 106.

Ч. 10.206. — Въ справѣ молитвы посвященя парохіи Покрову Пренепорочного Зачатія преч. Дѣвы Маріи.

Въ залученю $\frac{1}{2}$. пересилае ся Всч. Духовенству молитва посвященя парохіи Покрову Пренепорочного Зачатія преч. Дѣвы Маріи зъ препорученемъ голосно вѣдмовити туюже на торжественной Службѣ Божій въ праздникъ Пренепорочного Зачатія по заамвонной молитвѣ зъ долученемъ зъ Параклису молитвы маючої ся вѣдспѣвати: „За всѣхъ молиши ся...“ и „Не имамы инья помочи...“, а потому подписану за шкломъ оправлену въ памятку посвященя парохіи мѣсцевымъ душпастиремъ Пренепорочному Зачатию преч. Дѣвы Маріи въ церквѣ на видномъ мѣсци коло великого престола умѣстити.

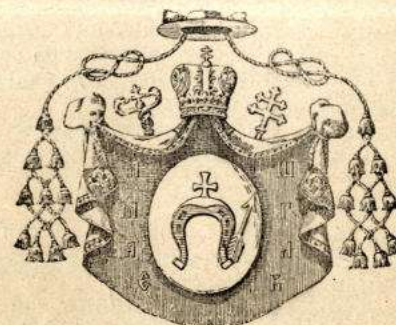
Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 29. листопада 1904.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львѣвъ, дня 29. листопада 1904.

✠ **АНДРЕЙ,**
 Митрополитъ.

Львѣвско-Архіепархіальний
ВѢДОМОСТИ

Рѣкъ 1904.

Выдано дня 27. грудня.

Ч. XVIII.

Ч. 107.

Ч. 10725. Розписує ся конкурсъ на 5 стипендіі пѣдручній бл. п. Григорія Шашкевича.

Совѣтъ управляючій Института „Народный Домъ“ донѣсь тутъ, що на рѣкъ 1905 припадають до роздѣлу для Архіепархіі пять стипендіі пѣдручныхъ литургійныхъ зъ фундаціі бл. п. Григорія Шашкевича по 100 коронъ.

Получивші таку стипендію мають вѣдправляти кожного мѣсяця въ р. 1905 одну Службу Божу за усопшого Архіпресвѣтера Григорія (фундатора) и его сына Михаила въ довѣльный день мѣсяця, а лишъ въ мѣс. серпню, о скѣлько можна 18. серпня; если же той день празничный, то въ слѣдующій день седмичный.

Пѣсли означена фундатора мають упомянуті стипендію въ первой линіі получати найниже дотовані сотрудинки (и завѣдателѣ парохій); дальше же загально звѣстній убогі, численными дѣтьми обтяжені парохи.

Священникъ надѣлений въ однѣмъ роцѣ тою стипендією, не може убѣгатися о такову въ роцѣ слѣдующѣмъ, тѣлько ажъ въ найблизшѣмъ по тѣмъ наступующѣмъ роцѣ. Однакъ всегда довжны мати мершенство священники не получивші еще нѣколи стипендіі передъ тыми, котрі вже разъ або бѣльше разѣвъ получили а дальше ири рѣвныхъ даныхъ священники лѣтми що до службы старші.

Розписує затѣмъ Митроп. Консисторія конкурсъ на помянутыхъ пять стипендій до 15. н. ст. сѣчня 1905. и дотычній поданія мають ся вносити посредствомъ урядѣвъ деканальныхъ.

Въ поданяхъ належить навести:

1) Чи проситель ще нѣколи не получивъ або получивъ вже впередь стипендіи тѣхъ, кѣлькоразѣвъ и въ котрыхъ рокахъ дотычній Службы водправлявъ.

2) Рѣкъ ординаціи.

3) Яка есть правно до того мѣсяца привязана конгруа, чи 600 кор. для сотрудника, 920 для експозита, 080 для завѣдателя, 1200 для пароха, чи въ иншой якѣй квотѣ.

4) Чи проситель має або не має окрѣмъ той конгруи ще иншой сталій поборы грошей (и пр. за катихитурѣю або якій будь иншой).

Поданія безъ наведенія чого нибудь зъ того, що въ повизшихъ чотырохъ точкахъ сказано, не будутъ зовсѣмъ уважливеніи: и такъ само поданія впрѣсть, а не черезъ урядъ деканальный тутъ внесеніи.

Кромѣ того може проситель ще додати:

5) Особній причины, если якій суть, промавляющій за надѣленемъ. Що до дѣтей недосить есть навести число ихъ, але такожъ, чи и якій суть тягарѣвъ ваглядѣмъ нихъ (посылае до школы и т. п.).

Всѣ же Настоятелѣ деканатѣвъ мають вильнувшій поданія безъ проволочно — а найдалше до дня 15 сѣчня тутъ предложити и при томъ зъ своей стороны о всѣхъ повизшихъ точкахъ донести: а кромѣ того

6) чи дотычне мѣсяце належить до гѣршихъ або середнихъ або лѣшнихъ въ своимъ родѣ т. е. яко сотрудничество або завѣдательство або парохія.

7) Якій есть загално звѣстный станъ маетковый просителя: чи вѣнъ есть убогій, чи въ середнѣмъ состоянію, чи добре мающій ся. Въ кѣнци

8) Чи нема противъ просителя якого закиду въ взглядѣ моральномъ або душпаствырскѣмъ.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 18. грудня 1904.

Ч. 108.

Ч. 10601. Оголошує ся конкурсъ на посады катихитѣвъ въ Болахѣвъ и Рожнѣтовѣ.

Ц. к. Рада школьна окружна въ Долинѣ розписала пѣдъ д. 1. листопада 1904. ч. 4244 конкурсъ на посады гр. кат. катихитѣвъ: А) зъ поборами III. клясы платъ: а) въ 6-клясовыхъ школахъ, мужескѣй и женскѣй въ **Болахѣвъ**: б) въ 4-клясовыхъ школахъ мужескѣй и женскѣй, въ **Рожнѣтовѣ**: Б) зъ поборами IV клясы платъ въ 4-клясовыхъ школахъ, мужескѣй и женскѣй въ **Перегиньску**.

Убѣгающій ся священники мають дотычній удокументованій поданія посредствомъ своей власти настоятельной внести до ц. к. Рады школьной окружной въ Долинѣ до дня 15 сѣчня 1905.

Тое подаеся Всч. Клиру Архіепархіальному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 13. грудня 1904.

Ч. 109.

Ч. 10949. Оголошує ся конкурсъ на посады гр.-кат. катихита въ Буску и Радехѣвъ.

Ц. к. Рада школьна окружна въ Каменѣ Струмиловѣй розписала пѣдъ д. 25. листопада 1904 Ч. 4644 конкурсъ: А) на посаду гр. кат. катихита съ поборами II. клясы платъ въ 3-клясовѣй школѣ **вѣдѣловѣй** мужескѣй, злученѣй съ 4-клясовою школою народною въ **Радехѣвъ**, зъ обовязкомъ учити религіи такожъ въ тамошнѣй 6-клясовѣй школѣ женскѣй: Б) на посаду гр. кат. катихита съ поборами III. клясы платъ въ 6-клясовѣй школѣ мужескѣй въ **Буску** зъ обовязкомъ учити религіи такожъ въ 6-клясовѣй школѣ женскѣй тамъ же и въ 1-клясовѣй школѣ на передмѣстю „Довга сторона“.

Дотычній належито удокументованій поданія мають бути внесеніи посредствомъ своей настоятельной власти до ц. к. Рады шк. окружной въ Каменѣ Струмиловѣй до дня 15. сѣчня 1905.

Тое подае ся Всч. Клиру АЕпарх. до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 24. грудня 1904.

Ч. 110.

Ч. 10948. Оголошує ся конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ Рогатинѣ.

Ц. к. Рада школьна окружна въ Рогатинѣ розписала пѣдъ д. 11. листопада 1904. Ч. 3,284 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита въ 6-клясовѣй школѣ мужескѣй въ Рогатинѣ зъ обовязкомъ учити религіи такожъ въ тамошнѣй 6-клясовѣй школѣ женскѣй. До той посады привязаніи суть поборы III. клясы платъ. — Убѣгающій ся священники мають дотычній удокументованій поданія посредствомъ своей власти до ц. к. Рады школьной окружной въ Рогатинѣ внести до дня 15. сѣчня 1905.

Тое подае ся Всч. Клиру Архіепархіальному до вѣдомости.

Вѣдъ Митрополитальной Консисторіи.

Львѣвъ, дня 24. грудня 1904.

ХРОНИКА.

Ч. 282 орд. — Святѣйшій Отець ПП. Пій X. зволнивъ наймилости-вѣйше, въ узнане положенныхъ заслугъ около религійно-морального вихованя молодѣжи школьной, — удѣлити ВП. Пану Іоану Левицному Совѣтнику и ц. к. Инспектору краевому школьному въ Львовѣ вкрестъ заслуги: „*Pro Ecclesia et Pontifice*“.

Жертвы вplyнувшій до Консистерской Канцеляріи за часъ вѣдъ 1. цвѣтня 1904 до 31. грудня 1904:

а) на потреби Святѣйшого Отця:

Всес. О. Д-ръ Мѣльницкій 2 кор., Впр. О. Пралать Кобылянскій 5 кор., Веч. Урядъ парох. въ Островѣ коло Тернополя 8 кор. + 9 кор.

б) на місци и гробѣ Христовѣ въ Єрусалимѣ:

Веч. Уряды парох. въ Шумлянкахъ 15 кор. 10 сот., Вишенцѣ вел. 6 кор. 5 сот., Осташовцяхъ 14 кор., Струтинѣ выжидѣ 3 кор.

в) на католицкій місци:

Веч. Уряды парох. въ Дашавѣ 2 кор., Вишенцѣ вел. 70 сот., Веч. Урядъ декан. Стрийскій 4 кор.

г) на місци Василия въ пѣвнотной Америци:

Впр. О. Пралать Кобылянскій 5 кор. + 2 кор. = 7 кор.

д) на місци Василия въ полудневной Америци:

Впр. О. Пралать Кобылянскій 5 кор. + 2 кор. = 7 кор.

е) на Институтѣ св. Іосафата:

Впр. О. Пралать Кобылянскій 5 кор.

ж) на Новицятѣ въ Кристинополі:

Впр. О. Пралать Кобылянскій 2 кор.

з) на Новицятѣ въ Словитѣ:

Впр. О. Пралать Кобылянскій 5 + 2 кор. = 7 кор.

и) на Неофитовѣ:

Веч. Урядъ парох. въ Вишенцѣ вел. 2 кор. 4 сот.

НЕКРОЛЬОГІЯ.

О. Михайль Карачевскій греміяльній крылошанинъ львовской Капитулы, померъ дня 13. грудня 1904.

О. Инолать Дзеровичъ выслуженній деканъ и пар. Рогатына, померъ д. 19. грудня 1904. Душѣ Ихъ поручае ея молитвамъ Веч. Клиру.

Вѣдъ Митрополитального Ординаріату.

Львовъ, дня 27. грудня 1904.

✠ **АНДРЕЙ,**
Митрополитъ.

2 ps

ИП 21.593
1904

~~1903~~ / 1904

~~1904~~